

โครงสร้างและกฎระเบียบเนื้อหาของสื่อ ในประเทศเยอรมนี

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

เพื่อนำเสนอ

สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์

และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.)

R. Korff, S. Helbardt, O. Hahn, M. Scheithauer

University of Passau, Germany

มีนาคม ๒๕๕๖

โครงสร้างและกฎระเบียบเนื้อหาของสื่อในประเทศเยอรมนี

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

เพื่อนำเสนอ

สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

(สำนักงาน กสทช.)

R. Korff, S. Helbardt, O. Hahn, M. Scheithauer

University of Passau, Germany

มีนาคม ๒๕๕๖

สารบัญ

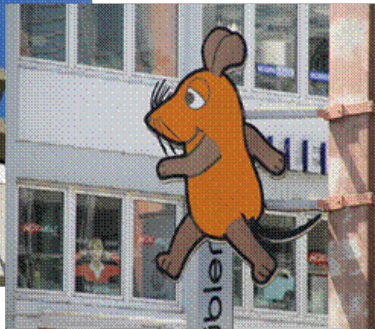
วัตถุประสงค์ในการวิจัย	๓
กรอบทางทฤษฎีและระเบียบวิธีวิจัย.....	๕
การสื่อสารและสื่อ	๕
การคัดเลือกข้อมูล: การตั้งและกำหนดความสำคัญแก่วารข่าวสาร	๙
สื่อระหว่างรัฐและเศรษฐกิจ	๑๒
สื่อระหว่างชุมชนและสังคม	๑๕
บทสรุป: ทำอย่างไรที่จะบรรลุการควบคุมเนื้อหาของสื่อโดยปราศจากการเซ็นเซอร์และสามารถ รับประกันข้อมูลที่หลากหลายได้?.....	๑๗
ระเบียบวิธีการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	๒๐
การค้นพบเชิงประจักษ์: องค์กรและกฎระเบียบเนื้อหาของสื่อในประเทศเยอรมนี.....	๒๓
บทนำ: ภาพรวมทั่วไปของสื่อในประเทศเยอรมนี.....	๒๓
แง่มุมทางประวัติศาสตร์	๒๖
กรอบทางกฎหมาย	๔๐
โครงสร้างขององค์กรสื่อที่เป็นของรัฐและเอกชน	๕๑
สนธิสัญญาระหว่างรัฐในฐานะรากฐานของกฎข้อบังคับ	๕๖
กรณีศึกษา: เหตุการณ์ความขัดแย้ง.....	๖๕
กรณีศึกษาสองกรณีจากสถานีกระจายภาพและเสียงของรัฐ (โครงสร้างและข้อวิจารณ์)	๖๙
การวิเคราะห์ข้อมูล: ระบบสื่อของเยอรมัน (ข้อดีและข้อด้อย)	๗๖
บทสรุป: ความต้องการการสะท้อนกลับ	๘๕
ข้อเสนอแนะ: การส่งเสริมให้มีความหลากหลาย	๘๘
ภาคผนวก: Freedom of Media	๙๓
Press freedom in Germany.....	๙๓
Freedom House, Freedom of the Press 2012 – Germany.....	๙๕
Freedom of the Press 2012 - Thailand	๙๗

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์นี้ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงานกสทช.) ในกรอบของความร่วมมือระหว่าง มหาวิทยาลัยพะเยาและสำนักงานกสทช. คณะผู้ทำงานต้องกราบขอบพระคุณ สำนักงานกสทช. สำหรับการสนับสนุนและการอำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันที่ผ่านมา กล่าวรวมไปทั้งผู้ที่อำนวยความสะดวกและแปลรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์นี้ด้วย

Ruediger Korff, Passau

๑๕ มีนาคม ๒๕๕๖

ปัญหา

สื่อมีบทบาทสำคัญในสังคมอย่างไม่ต้องสงสัยโดยเฉพาะการก่อให้เกิดความคิดเห็นทางการเมืองและของประชาชน สื่อสามารถให้ข้อมูลและทำให้เกิดการพัฒนาความคิดเห็นของตนเองได้ แต่สื่อเช่นเดียวกันนี้สามารถถูกคัดเลือกโดยผ่านการกำหนดความสำคัญแก่วาระข่าวสารเช่นเดียวกับการทำให้เป็นกรอบของข้อมูล (การคัดเลือกข้อมูลและตีความหมาย) และเป็นวิธีการสำหรับการจัดการและการโฆษณาชวนเชื่อ การโฆษณาชวนเชื่อมักจะถูกมองว่าเป็นการเชื่อมโยงไปยังรัฐและรัฐบาลอยู่บ่อยครั้ง แต่ในความหมายที่กว้างขึ้นนั้นสามารถกำหนดได้เสมือนการตั้งโฆษณาชวนเชื่อของความคิดเห็นที่เฉพาะเจาะจงสำหรับผู้ชมที่ถูกคัดเลือกได้เช่นเดียวกัน

สื่อสามารถถูกนำมาใช้ในทางที่ผิดได้ ในลักษณะเป็นวิธีที่จะส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นและแม้กระทั่งต่อบุคคล ดังนั้นรูปแบบของการควบคุมจึงเป็นสิ่งจำเป็นเช่นเดียวกับการกำหนดความหมายในการทำงานของสื่อ กฎระเบียบที่เกิดขึ้นจะบ่งบอกรูปแบบของการควบคุมอยู่เป็นนัยๆ จึงอาจถูกตีความได้อย่างง่ายดายว่าเป็นการเซ็นเซอร์ (การตรวจพิจารณา)

ปัญหาการวิจัย

ประเด็นหลักของการศึกษาคือวิธีการที่จะประสบความสำเร็จในการควบคุมสื่อและเนื้อหาของสื่อ โดยไม่ต้องมีการเซ็นเซอร์และการทำให้เกิดการรบกวนกันหรือการรับประกันในข้อมูลที่มีความหลากหลายและมีคุณภาพของสื่อ กล่าวคือ ความต้องการกล่าวถึงการกระทำที่เป็นไปไม่ได้หรือเกิดขึ้นได้ยากในสื่อ เฉกเช่น การเขียนสี่เหลี่ยมจัตุรัสให้เท่ากับวงกลมที่กำหนดให้ (Squaring the circle)

คำถามที่สำคัญ คือ สื่อสามารถถูกควบคุมโดยไม่ต้องเซ็นเซอร์และรักษาข้อมูลที่หลากหลายได้อย่างไร? ถ้าเรารู้ว่ามันเป็นกระบวนการของสถาบันสื่อแล้ว ก็ให้เห็นชัดเจนว่าการจัดการต่างๆ ขั้วคราวและการปรับให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงคือประเด็นที่สำคัญ ในประเทศเยอรมนีตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างน้อยสี่ครั้งกว่าจะค้นพบวิธีการที่ดีที่สุด โดยประการแรกคือการจัดตั้งของสื่อหลังสงครามในรูปแบบประชาธิปไตยใหม่ที่สมบูรณ์ ประการที่สองคือการขยายของสื่อที่หลากหลายในช่วงระยะเวลาการปฏิรูปในยุค ๗๐ ประการที่สามคือการแนะนำของการกระจายเสียงเอกชนซึ่งเกิดผลกระทบที่รุนแรงและค่อนข้างไกลเอื้อมกับภูมิทัศน์สื่อโดยรวม ประการสุดท้ายคือการรวมภาคตะวันออกของเยอรมนีในกระบวนการของการ "ผสมผสาน" โดยสิ่งที่ไม่ได้กล่าวถึงคือการเปลี่ยนแปลงล่าสุดที่ไม่ได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของกฎระเบียบสื่อ โดยเฉพาะสื่อใหม่ อย่างเช่น อินเทอร์เน็ต, เฟซบุ๊ก (Facebook) ฯลฯ

ประเด็นหลักในการโต้แย้ง

กฎระเบียบของสื่ออยู่บนพื้นฐานของกฎหมายที่แตกต่างกันจากรัฐธรรมนูญผ่านกฎหมายทางอาญา และทางแพ่งไปยังสิทธิส่วนบุคคล การทำกฎหมายขึ้นอยู่กับการบริหารราชการเมืองซึ่งเกี่ยวข้องกับ วาทกรรมเปิดในพื้นที่สาธารณะ พื้นที่สาธารณะนั้นเมืองประกอบสองประการ อย่างแรกคือฉันทามติของ สังคม หรือชุมชน ซึ่งเป็นการกำหนดผลประโยชน์ร่วมกัน ประการที่สองก็คือกฎหมายและกระบวนการ ทางการเมืองจะมีการประเมินเป็นในแง่ว่ามีความชอบธรรมตามกฎหมายหรือไม่ สื่อเป็นส่วนประกอบ ที่สำคัญในพื้นที่สาธารณะ สื่อจึงเป็นตัวกลางระหว่างการเมืองและฉันทามติของสังคม และสื่อดังกล่าว ยังสามารถเป็นวิธีการทางการเมืองเพื่อเพิ่มการผลักดันผ่านหรือกำหนดฉันทามติทางสังคม หรืออาจเป็นวิธี สาธารณะเพื่อนำการเมืองเข้ามาในแนวเดียวกับฉันทามติทางสังคม ซึ่งเป็นเรื่องปกติสำหรับการปกครอง แบบประชาธิปไตย

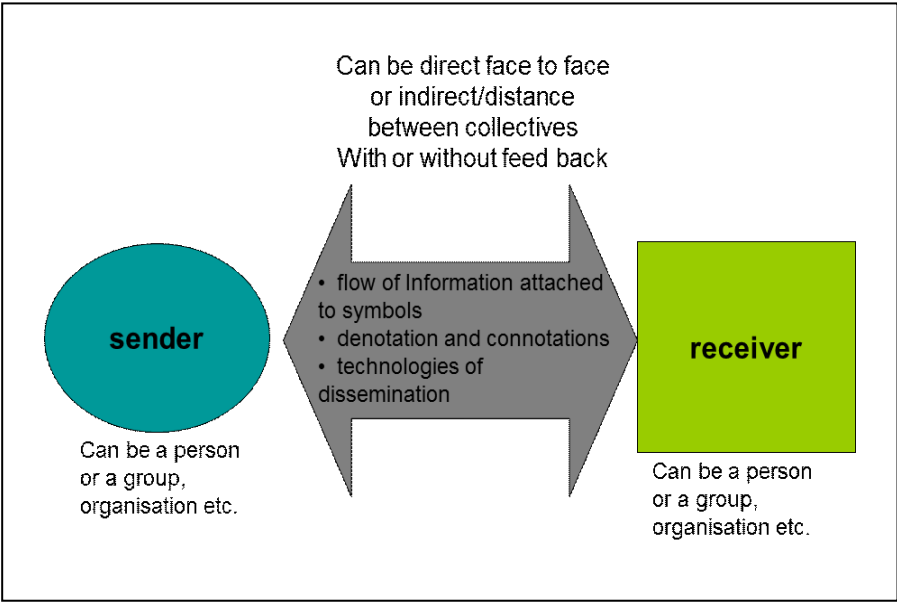
ฉันทามตินั้นสามารถมีวิวัฒนาการมาจากตำแหน่งที่แตกต่างและหลากหลาย ดังนั้นสื่อจะต้อง มีความเป็นพหุพจน์และเป็นตัวแทนของกลุ่มที่แตกต่างกัน ฯลฯ ของสังคมโดยรวม อย่างไรก็ตามกฎระเบียบ จะต้องหลีกเลี่ยงการสื่อที่กลายเป็นหนึ่งในเครื่องมือทางการเมืองหรือเศรษฐกิจ

ความข้องเกี่ยวกับประเทศไทย

คุณภาพและความหลากหลายของข้อมูลจากการรวมกันของสื่อภาครัฐและเอกชนในประเทศ เยอรมนีนั้น ค่อนข้างประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก แต่ไม่ได้หมายความว่าประเทศเยอรมนีควรจะถูก นำมาเป็นตัวอย่างที่จะปฏิบัติตาม เนื่องจากในความเป็นจริงนั้นอาจเป็นไปได้และกระทำได้ยากเพราะ ประสพการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เฉพาะเจาะจงและสถานการณ์ปัจจุบันที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามในบาง แง่มุมนั้นสามารถนำมาหาหรือได้ถึงความเกี่ยวข้องเกี่ยวกับประเทศไทย โดยอย่างน้อยเรายังสามารถบ่งชี้ไปที่ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างกันได้

การสื่อสารและสื่อ

เราตีความหมายของการสื่อสารที่ง่ายและเป็นเหตุเป็นผล ซึ่งโดยทั่วไปจะเริ่มต้นอย่างง่าย ๆ ว่า การสื่อสารคือการไหลของข้อมูลในรูปแบบสัญลักษณ์ระหว่างผู้ส่งและผู้รับ ซึ่งมักจะเชื่อมต่อการตอบสนองจากผู้รับกลับไปยังผู้ส่ง ความซับซ้อนอย่างแรกที่เกิดขึ้นคือการสื่อสารที่มักจะต้องใช้วิธีการทางเทคนิคเข้ามา เนื่องจากเกิดขึ้นในกลุ่มบุคคลที่ไม่ได้ประจัญหน้ากันอยู่ จึงต้องใช้เครื่องมือทางเทคนิค เช่น โทรศัพท์มือถือ สำหรับสัญญาณควีน แตรหรืออินเทอร์เน็ต ฯลฯ ในทำนองเดียวกันถ้าผู้ส่งหนึ่งคนกล่าวต่อผู้รับจำนวนมาก

เช่น การพูดในที่สาธารณะ การบรรยาย ฯลฯ สิ่งนี้จึงสามารถเกิดขึ้นนอกเหนือไปจากการสื่อสารแบบประจัญหน้ากันและมักจะต้องใช้เครื่องมือทางเทคนิคเช่น ลำโพงวิทยุ /โทรทัศน์ ฯลฯ ซึ่งในกรณีเหล่านี้วิธีการทางเทคนิคมีทั้ง

การสื่อสารแบบเปิดทาง เช่นเดียวกับการจัดโครงสร้างการสื่อสาร อาทิ โทรศัพท์ช่วยให้การสื่อสารทางไกลเกิดขึ้นได้ แต่ก็จำกัดให้มีแต่การสื่อสารทางวาจาเท่านั้น

ความซับซ้อนอีกประการที่เกิดขึ้น คือ สัญลักษณ์ของการสื่อสารจะมีสองมิติหลัก โดยจะเรียกว่า ความหมายตรง "และ" ความหมายโดยนัย "ซึ่งความหมายทางตรงมักจะเป็นความหมายที่คล้ายคลึงกับสัญลักษณ์ ในขณะที่ความหมายโดยนัยจะเป็นกลุ่มซึ่งจะมีความหมายทางการสื่อสารเป็นสัญลักษณ์ กล่าวคือ ในความหมายตรงนั้นไม่ได้มีสัญลักษณ์อย่างแท้จริง แต่กลับเป็น เสียง ภาพหรือสิ่งอื่นๆ ซึ่งสิ่งที่เปลี่ยนให้ความหมายทางตรงกลายเป็นสัญลักษณ์คือความหมายโดยนัย อาทิ กุหลาบที่อยู่ในมือคือดอกกุหลาบ แต่ในแง่ของความหมายโดยนัย สิ่งนี้เป็นตัวแทนที่แสดงถึงความรัก ความโรแมนติก ฯลฯ

ปัญหาพื้นฐานกับความหมายโดยนัยคือสิ่งนี้จะต้องมีการทำความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้ส่งและผู้รับ ในแง่ที่ว่าทั้งสองสามารถถอดรหัสสัญลักษณ์ไปในทางเดียวกัน ซึ่งสิ่งนี้นำไปสู่ความซับซ้อนทางสังคม ในการสื่อสาร

ความซับซ้อนทางสังคมในการสื่อสารนั้นมีความหลากหลาย ในความเป็นจริงบางคนอาจกล่าววาทศาสตร์ของสังคมวิทยาคือความพยายามที่จะคิดให้ออกว่าการสื่อสารนั้นคืออะไร ในขณะที่คนอื่น ๆ อาจจะบอกว่าสังคมวิทยาคือความพยายามที่จะสร้างความสับสนในสื่อสารด้วยการทำให้ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ซึ่งมีความจริงบางอย่างอยู่ในนั้นเพราะการสื่อสารเป็นสิ่งที่เป็นกิจวัตรและประจักษ์ชัดในแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่ามนุษย์เราสามารถดำรงชีวิตอยู่รอดได้ด้วยการสื่อสารอยู่ไม่น้อยเพราะการสร้างขึ้นมาของมนุษย์ และมากยิ่งขึ้นไปอีกจากการเพิ่มขึ้นของเด็ก ๆ ฯลฯ นั้นล้วนขึ้นอยู่กับสื่อสาร ซึ่งกิจวัตรมีแนวโน้มที่จะปรากฏขึ้นมาได้ง่ายมาก เพราะทุกคนต้องมีการสื่อสารต่อกันในทุกๆวัน แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าที่สิ่งที่เป็นเรื่องง่ายกลับมีแนวโน้มที่จะมีความซับซ้อนเกินกว่าที่จะอธิบายได้ ยกตัวอย่างเช่น แรงแม่เหล็กที่เราใช้ชีวิตอยู่กับมัน แต่นักวิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถที่จะอธิบายได้ว่าทำไมมวลถึงดึงดูดมวลชนอื่น ๆ

จากมุมมองของสังคมวิทยานั้น เราค้นพบสิ่งที่น่าแปลกใจคือการสื่อสารเป็นไปได้ยากมากเพราะมันขึ้นอยู่กับหลายเงื่อนไขก่อนหน้านี้ แม้ว่าสิ่งที่ปรากฏขึ้นจะแปลกแต่มีความจริงที่เห็นได้ชัดอยู่ บ่อยครั้งที่เราอยู่ในสถานการณ์ที่มีบุคคลอื่นและพยายามอย่างหนักที่จะไม่สื่อสารกับคนอื่น ๆ เช่น ในรถไฟ รถเมล์ รถไฟใต้ดิน เครื่องบิน ฯลฯ คำถามจึงเกิดขึ้นว่าทำไมถึงไม่น่าที่จะเกิดขึ้น? ประการแรก ผู้ส่งจะต้องมีความมั่นใจว่าสัญลักษณ์ที่ใช้เป็นที่เข้าใจตรงกันกับผู้รับ ประการที่สอง ผู้ส่งจะต้องคาดคะเนว่าข้อมูลเป็นที่น่าสนใจสำหรับผู้รับ ประการที่สาม ผู้ส่งจะต้องคาดคะเนว่าการตอบสนองของผู้รับจะเป็นที่เข้าใจและอยู่ในความสนใจของตนเองเช่นเดียวกัน โดยลองจินตนาการสถานการณ์ของวิธีการเริ่มต้นการสนทนากับผู้หญิงที่สวยหรือผู้ชาย? ซึ่งบ่อยครั้งที่เราจะเกิดความประหม่าเพียงเพราะเรากลัวว่าจะถูกตอบสนองกลับมาในทางลบ

เงื่อนไขก่อนหน้านี้เหล่านี้สำหรับการสื่อสารจะถูกเติมเต็มได้ถ้าเรารู้จักกันหรือสื่อสารผ่านด้วย อวัจนภาษา อาทิ สัญลักษณ์ เสื้อผ้า หน้าตาพฤติกรรม ฯลฯ ว่าเราเป็นใคร ซึ่งสิ่งนี้จะแล้วจะช่วยในการระบุคนแต่ละคน เพราะคนนี้จะบ่งตนเองออกมาด้วย ซึ่งศักดิ์นาจะเป็นตัวอย่างที่ดี ที่ว่าจะรวมสถานะศักดิ์นา ระดับ ยศ และสัญลักษณ์ เช่น การแต่งกายและกล่องพลู ฯลฯ ดังนั้นแต่ละคนสามารถทราบได้ทันทีว่าจะสื่อสารกับบุคคลนั้นๆอย่างไร ดังจะเห็นได้ทุกวันนีว่เมื่อเราพบกับบุคคลที่ไม่รู้จัก เรายังพยายามที่จะบ่งให้ออกกว่าคนๆ นั้นเป็นใคร อาทิ โดยการถามถึงสามะโนคร้ว อาชีพ อายุ สถานภาพการสมรส ฯลฯ เพื่อที่สามารถจะสันนิษฐานได้ว่าข้อมูลเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสารต่อไป

นทางสังคมวิทยานั้นคำศัพท์ที่เราจะพูดถึงคือ" สถาบัน "ที่ควบคุมการแสดงออกทางสังคมและสามารถระบุ

การแสดงออกต่อไปได้ ซึ่งกรณีที่ไม่ยากคือทางเลือกของภาษาที่จะใช้ ที่น่าสนใจคือสถาบันเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะมีอำนาจมากในการกำหนดความคิดของเรา ตัวอย่างคือ คนขับรถแท็กซี่ในกรุงเทพฯ

แต่อำนาจของสถาบันสามารถแผ่ขยายไปได้ไกลและก่อให้เกิดอารมณ์และความรู้สึก ลักษณะพิเศษของการสื่อสารด้วยความเข้าใจร่วมกันหรือ" ความปรองดอง "จะทำให้คนเกิดความภูมิใจและชื่นชอบซึ่งกันและกัน ในขณะที่ลักษณะพิเศษของการสื่อสารที่เกิดจากความเข้าใจผิดสามารถนำไปสู่ความละอายแม้กระทั่งความเกลียดชังและสามารถเป็นปัจจัยในการใช้ความรุนแรง ดังนั้นสถานการณ์เช่นนี้ จึงมักจะมี การหลีกเลี่ยงอยู่เสมอ

<p>เงื่อนไขล่วงหน้าสำหรับการสื่อสาร: (หรือทำไมการสื่อสารถึงถูกจำกัด) ผู้ส่งจะสันนิษฐานว่าผู้รับจะเข้าใจ ผู้ส่งจะสันนิษฐานว่าข้อมูลเป็นที่สนใจของผู้รับ ผู้ส่งจะสันนิษฐานว่าการตอบสนองจะถูกเข้าใจ ผู้ส่งจะสันนิษฐานว่าการตอบสนองจะเป็นที่สนใจ ผู้ส่งและผู้รับจะสันนิษฐานว่าการตอบสนองจะช่วยให้เกิดการตอบสนองต่อ</p>	<p>การสื่อสารและสถาบัน/กรอบ: (หรือทำไมการสื่อสารจึงเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง) สถาบันร่วมกันสามารถเสริมสร้างความเข้าใจร่วมกัน สถาบันช่วยให้สามารถระบุผู้ส่งและผู้รับและวิธีการสื่อสาร ผลของการทำความเข้าใจ: อารมณ์ที่มีร่วมกันทำให้เกิดความภาคภูมิใจ การเข้าใจผิดนำไปสู่การอับอายและความเกลียดชัง ความเข้าใจคือการรับรู้ร่วมกันเป็นและเป็นการเพิ่ม การสื่อสารอย่างต่อเนื่อง</p>
---	--

บทสรุปคือการสื่อสารจะทำงานได้ดีและเป็นที่ยอมรับว่าเป็นที่พอใจถ้าเข้าใจหรือสามารถเข้าถึงได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถาบันในฐานะที่เป็นระเบียบและความเชื่อที่ผลของพฤติกรรมหรือกรอบในการตีความหมายที่ใช้สำหรับการตีความของสัญลักษณ์ ประสบการณ์ ฯลฯ ในอีกทาง คือหากเราได้ยินอะไรบางอย่างที่เราไม่รู้หรือเห็นด้วย เรามักจะมีความสุขในขณะที่ถ้าเราเผชิญหน้ากับสิ่งที่เราไม่เห็นด้วย เรามีแนวโน้มที่จะไม่มีความสุข เมื่อกล่าวถึงโทรทัศน์ ถ้าหากเราเปลี่ยนโปรแกรมรายการ เป็นผลให้การสื่อสารมีแนวโน้มที่จะมีโครงสร้างของสถาบันและชุมชน ช่วงของการสื่อสารจะขึ้นอยู่กับช่วงและความถูกต้องของสถาบัน

คำว่าสื่อเองนั้นเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับความหมายโดยนัยที่หลากหลายและมีความหมายต่างๆ ในกรอบที่แตกต่างกัน โดยคำนี้เป็นภาษาละตินและมีฐานภาษากรีก ซึ่งหมายถึงตรงกลาง (Middle/ Mediating) ในสมัยโบราณของกรีกจะเรียกในความหมายที่ว่าผลประโยชน์ร่วมกันหรือของสาธารณะ ตรงกลางของเมืองหรือโพลิสคือ อโกรา (Agora) ที่ซึ่งพลเมืองทั้งหมดมาพบกันสำหรับการ

ตัดสินใจร่วมเกี่ยวกับโปสเตอร์หรือเกี่ยวกับการเมือง ซึ่งตรงกลางหรือศูนย์กลางของการเมืองคือผลประโยชน์ร่วมกัน ความหมายที่ว่ากลางนี้ยังถูกนำมาใช้เมื่อมีการพูดถึงสื่อ (Medium/Media) โดยในเรื่องของจิตวิญญาณนั้น สื่อกลายเป็นคนกลางระหว่างคนและวิญญาณ แล้วในขณะนี้ใครหรือว่าอะไรควรเป็นสื่อกลางเมื่อเรากล่าวถึงสื่อในการแพร่ภาพกระจายเสียง

สื่อเหล่านี้ต้องอยู่ตรงกลางระหว่างผู้ที่ส่งข้อความและผู้ชมที่ได้รับมัน สื่อเป็นอุปกรณ์เสริมทางเทคนิคที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร สื่อจึงไม่ใช่ทั้งผู้ส่งหรือผู้รับ แต่เป็นการไหลของข้อมูลระหว่างทั้งสองฝั่ง ในแง่มุมนี้สื่อจะเป็นกลาง ซึ่งจะได้ผลผลิตความหมาย หรือเลือกข้อมูล ฯลฯ แต่เนื่องจากการเชื่อมโยงไปยังเทคโนโลยี สื่อจะมีตรรกะเป็นของตนเองและมีปัจจัยในการเลือกข้อมูล ซึ่งจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของกรอบ

ในทางมูลฐาน สามารถพูดได้ว่าสิ่งที่เป็นสื่อสารคือความจริงหรือความเป็นจริงที่ถูกสร้างขึ้นในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งอาจจะฟังดูแปลก แต่ถ้าเราขยายความเข้าใจของเราในการติดต่อสื่อสารเล็กน้อยและรวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และสิ่งนั้นๆ จึงจะเป็นเหตุและผล แม้ว่าเรามีความรู้สึกเป็นของตนเอง เช่น เพศ หู จมูก ผิว ฯลฯ ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นจริงแล้ว อย่างไรก็ตามสิ่งเหล่านี้จะเกิดการรับรู้ตามความเป็นจริงเมื่อข้อมูลถูกตีความแล้วเท่านั้น คนที่ไม่เคยลิ้มรสทุเรียนจะตีความกลิ่นเป็นอาหารบูดและไม่ควรไปสัมผัส หรือแม้คนที่ไม่เคยลิ้มรสพริก จะถือว่าความเผ็ดเป็นสิ่งอันตราย แต่ถ้าผ่านกระบวนการเรียนรู้การสื่อสารที่ว่าเราเริ่มต้นที่จะตีความกลิ่นและรสชาติแล้ว ข้อมูลก็จะได้รับความหมายใหม่ ซึ่งแคมเปญของธนาคาร HSBC เป็นตัวอย่างที่ดีในกรณีนี้ เมื่อมีการแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่เหมือนกันอาจมีความหมายตรงกันข้าม ดังนั้นการสื่อสารจึงสร้างการตีความของเราตามที่เราสร้างโลกของเราขึ้นมา มุมมองของโลกนี้หรือกรอบการตีความหมายจึงมีการยืนยันความถูกต้องหรือไม่ถูกต้องอีกครั้งผ่านการสื่อสาร

สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจคือการสื่อสารนั้นสามารถไปได้ไกลกว่าประสบการณ์ของตัวเองอย่างมาก เราได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายภายนอกชีวิตของเราเอง ประสบการณ์ของและความรู้ของเราเอง สิ่งนี้มีฐานจากศาสตร์ที่เราเรียนรู้เกี่ยวกับอนุภาคใหม่หรืออันตรายของกัมมันตภาพรังสี ฯลฯ ซึ่งอาจมาจากข้อมูลของดินแดนหรือวัฒนธรรมที่แตกต่างกันก็สามารถเช่นกันข้อมูลเกี่ยวกับการที่แตกต่างกันในดินแดนวัฒนธรรม ฯลฯ หรือโดยการรายงานเกี่ยวกับบุคคลและสิ่งที่เกิดขึ้น จากวิธีนี้โลกของเราเองจะถูกสร้างจากประสบการณ์การสื่อสารแล้วตามมาด้วยประสบการณ์ของตนเองมากขึ้นและเราไม่สามารถตรวจสอบหรือปลอมแปลงข้อมูล สิ่งนี้นำไปสู่ความเป็นไปไม่ได้ในการแยกความแตกต่างระหว่างความเป็นจริงและภาพลวงตา นั่นคือเราไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ในพื้นที่จริงหรือเกินจริง ในความเป็นจริงนั้น

ภาพมักจะมีพลังที่แข็งแกร่งมากกว่าความเป็นจริงเพราะภาพมีการสื่อสารออกมาในวิถีทางที่เป็นที่เข้าใจ ซึ่งจะรวมถึงคำอธิบาย ในขณะที่ความเป็นจริงไม่สามารถอธิบายตนเองออกมาได้

การสื่อสารจะขึ้นอยู่กับสถาบันผ่านการมีความหมายและความเข้าใจร่วมกันของความหมายโดยนัย ที่เป็นที่ยอมรับ เช่น การสื่อสารที่มีการเชื่อมต่ออย่างใกล้ชิดกับชุมชน กลุ่ม ฯลฯ ซึ่งสามารถเข้าใจซึ่งกันและกัน เนื่องจากการเชื่อมโยงกับความเข้าใจ การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดจะเชื่อมต่อและสร้างชุดความคิด กรอบความคิดและตีความโลกไปไกลกว่านี้จะมีผลโดยตรงต่ออารมณ์ สื่อจึงเป็นวิธีในการอำนวยความสะดวกในการไหลของข้อมูล แต่เป็นเพราะวิธีการเหล่านี้บ่งบอกถึงการเลือกของข้อมูล ซึ่งสามารถส่งผ่านทางเทคนิคได้ โดยจะส่งผลกระทบต่อความเข้าใจ ความคิดและอารมณ์เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังก่อร่างสร้างความเป็นจริง

การคัดเลือกข้อมูล: การตั้งและกำหนดความสำคัญแก่วาระข่าวสาร

ข้อมูลสื่อไม่สามารถกำหนดให้เราคิดหรือแสดงออกได้

แต่

สิ่งเหล่านี้สามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่เราคิดและคำนึงว่ามีความสำคัญ

การกำหนดความสำคัญแก่วาระข่าวสาร (Agenda Setting)

สามารถมีอิทธิพลกับสิ่งที่เราคำนึงว่าสำคัญ มีความเกี่ยวข้องและมีการตีความอย่างไร

การเลือกกรอบในการตีความข่าวสาร (Framing)

เมื่อกล่าวถึงการเลือกข้อมูล เราควรคำนึงถึงกรอบและการกำหนดวาระเช่นเดียวกัน ความคิดแบบเก่าที่ว่าข้อมูลจะถูกเผยแพร่โดยสื่อและจะมีผลโดยตรงต่อการทำหน้าที่ของผู้รับข้อมูล

เป็นสิ่งที่ถูกบิดเบือนจากความเป็นจริง ซึ่งสิ่งนี้ก็ยังคงมีความสัมพันธ์ที่ไม่ชัดเจน เช่น ความรุนแรงที่อยู่ในโทรทัศน์ การแสดงความรุนแรงและแม้แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล สิ่งเดียวที่จำกัดความสัมพันธ์คือบุคคลที่กระทำความรุนแรงมีแนวโน้มที่จะบริโภคข่าวยุทธการที่มีความรุนแรงมากขึ้น ดังนั้นข้อมูลที่ได้รับจากสื่อจึงไม่ได้กำหนดความคิดของเรา เห็นได้ชัดว่าสื่อไม่ได้เป็นเครื่องมือในการสะกดจิตให้คล้อยตาม

อย่างไรก็ตามแม้ว่าสิ่งนี้จะไม่กระทบต่อวิธีคิด แต่ข้อมูลสื่อกลับมีผลกับสิ่งที่เราคิด การกำหนดความสำคัญแก่วาระข่าวสารจึงเป็นความพยายามอย่างใดอย่างหนึ่งที่ไม่ได้ตั้งใจหรือตั้งใจเพื่อพิจารณาความเกี่ยวข้องของปัญหาหรือสิ่งที่ผู้คนคิด ดังนั้นหากปัญหาเดียวกันถูกกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกในสื่อที่แตกต่างกันก็จะมีโอกาสที่ถูกมองว่าเป็นเรื่องที่สำคัญเพิ่มมากขึ้น ซึ่งในทางหนึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้เป็นวิธีการของการจัดการในแง่ที่จะจำกัดความสำคัญของประเด็นที่เกี่ยวข้องและบั่นทอนประเด็นอื่นๆ ซึ่งน่าจะมีความเกี่ยวข้องมากกว่า หรือในอีกทางหนึ่งถ้าเราคำนึงถึงตรรกะของเศรษฐกิจและการเมือง สิ่งนี้จะเป็นการคัดเลือกก่อน นอกจากนี้เราจะต้องคำนึงถึงชุดความคิดของคนที่คัดเลือกข้อมูล เพราะพวกเขาแนวโน้มที่จะเลือกข้อมูลที่เกี่ยวข้องเท่านั้นในการเผยแพร่ต่อไป ซึ่งคนอื่นๆ อาจมีความสำคัญที่แตกต่างกัน ฯลฯ ดังนั้นเราจะต้องคำนึงถึงสุภาษิตของ Hanlons ที่กล่าวว่า “จงอย่าถือความพยายามมุ่งร้ายซึ่งสามารถอธิบายได้อย่างพอเพียงจากความโง่เขลา” หรือ “จงอย่าถือการจัดการชุดความคิดจากผู้คัดเลือกข้อมูล”

การกำหนดความสำคัญแก่วาระข่าวสารจะต้องมีการดำเนินการเป็นความพยายามซึ่งไม่จำเป็นต้องนำไปสู่ผลลัพธ์ดังที่คาดหวัง ในอีกแง่หนึ่งคือยังคงมีภาระผูกพันไม่น้อยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้คน

การกำหนดความสำคัญแก่วาระข่าวสาร (Agenda Setting)	
เศรษฐกิจ	- การโฆษณา - การประชาสัมพันธ์ - เสริมสร้างการบริโภคเนื้อหาเป็นรอง
รัฐ	- ความชอบธรรม - การรองรับความนิยม - ตามการตัดสินใจทางการเมือง - ความสำคัญของเนื้อหาและการยอมรับจากสากล
สังคมภาคประชาชน	- เชื่อมต่อความคิดเห็นที่เฉพาะเจาะจง - ความพยายามที่จะตั้งประเด็นของตนที่มีความเกี่ยวข้องโดยทั่วไป

และการสื่อสารอื่นๆ โดยทั่วไปปัญหาเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของคนง่ายที่จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของวาระ ในขณะที่สิ่งนี้เป็นเรื่องยากมากขึ้นสำหรับปัญหาที่ถูกย้ายออกจากประสบการณ์ของตัวเอง ดังนั้นงานสำหรับ

การกำหนดความสำคัญแก่วาระข่าวสารที่ประสบความสำเร็จคือการทำให้ชัดเจนว่าปัญหาจะถูกผลักดันการเชื่อมต่อโดยตรงกับประสบการณ์ส่วนตัวของคน

สิ่งนี้นำไปสู่มุมมองที่สอง คือ การเลือกกรอบในการตีความข่าวสาร Framing ซึ่งตลอดเวลาทุกคนจะต้องเผชิญกับข้อมูลจำนวนมาก ดังนั้นเราจึงมักจะใช้กรอบสำหรับการเลือกข้อมูล กรอบเหล่านี้สามารถนำมาเป็นตัวกรองการเลือกข้อมูลตามหรือไม่ตามการรับรู้ สำคัญหรือไม่สำคัญ ฯลฯ ในฐานะที่เป็นตัวกรองสิ่งนี้จะค่อนข้างคล้ายกับสถาบัน โดยกรอบสามารถนำมาเป็นตัวกรองในแต่ละส่วนได้ ในขณะที่สถาบันเป็นตัวกรองโดยรวม

กรอบเหล่านี้มีวิวัฒนาการมาจากประสบการณ์ของตัวเองและมีการประเมินอย่างต่อเนื่องไม่ว่าจะให้ความหมายที่ถูกต้องของข้อมูลหรือไม่ ซึ่งจากพื้นฐานของประสบการณ์และการประเมินผลนั้นมีความเข้มแข็ง เกิดอยู่เป็นประจำหรือแก้ไขเพื่อให้เหมาะสมสำหรับการแสดงออก จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ ที่เห็นได้ชัดที่สุดสำหรับคนหนุ่มสาว โดยพวกเขาพยายามทำให้เกิดประสบการณ์จำนวนมากเพื่อพัฒนากรอบของตัวเอง บ่อยครั้งที่สิ่งนี้จะปรากฏออกมาและค่อนข้างแปลกสำหรับผู้อื่น ซึ่งปกติหากเราพบสถานการณ์ใหม่นั้น แรกเริ่มเราจะพยายามตีความโดยใช้กรอบที่มีอยู่ หากยังไม่เกิดผลเราจะพยายามใช้กรอบอื่นๆ ถ้ายังคงมีปัญหาอยู่ เราจะแยกสถานการณ์ออกเป็นส่วนที่แตกต่างกันหลายส่วนซึ่งมีการเชื่อมต่อกับประสบการณ์ จากนั้นเราพยายามที่จะเข้าถึงการสังเคราะห์ใหม่ซึ่งกรอบอาจมีวิวัฒนาการใหม่ๆ ตัวอย่างที่เห็นภาพคือการเลือกภาษา

ลองจินตนาการว่ามีชาวต่างชาติหลงอยู่ในเมืองและต้องการถามทาง แรกเริ่มเขาคงจะใช้ภาษาประจำชาติของสถานที่ที่อยู่ขณะนั้น และเขาคิดว่าผู้คนที่อาศัยอยู่แถวนั้นน่าจะพูดภาษาของประเทศนั้นๆ

ซึ่งถ้าเขาไม่สามารถพูดภาษาท้องถิ่นนั้นๆ ได้เขาน่าจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นทางเลือกหรือพยายามที่จะหาคนที่เล็งดูแล้วสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ แต่อาจจะเกิดขึ้นได้ว่าเขาอธิบายเป็นภาษาอังกฤษมาตลอดแล้วค้นพบในภายหลังว่าเป็นคนชาติเดียวกันเอง

อีกตัวอย่างหนึ่งคือภัยพิบัติเช่นน้ำท่วม ในตอนแรกเราตีความระดับของน้ำเพิ่มสูงขึ้นและข้อมูลที่ได้รับตามกรอบที่มีอยู่ซึ่งทำงานค่อนข้างดี ซึ่งถ้าน้ำยังคงเพิ่มระดับขึ้นเราอาจจะเริ่มคิดไปในแง่มุมที่แตกต่างว่าน้ำท่วมจะบ้านหรือไม่? จะนำสิ่งของไปไว้ที่ใด? จะอพยพไปอยู่ที่ไหนดี? ฯลฯ ซึ่งถ้าสิ่งนี้เกิดผลเราสามารถนำชิ้นส่วนมารวมกันอีกครั้งสำหรับกรอบใหม่ที่ว่า "น้ำท่วมใหญ่"

สำหรับข้อมูลสี่ดังกล่าวหมายความว่าเราสามารถบูรณาการข้อมูลในกรอบที่เราตั้งขึ้นมา อย่างไรก็ตาม สื่อสามารถทำหน้าที่เป็นวิธีที่จะปรับเปลี่ยนกรอบ ในกรณีนี้ข้อมูลและการตีความจะเชื่อมโยงกับสิ่งที่เราทราบอยู่แล้วและสรุปผลลัพธ์ใหม่ออกมาหรือใช้การตีความที่มักจะใช้สำหรับข้อมูลอื่นๆ ในบริเวณใหม่ๆ ในกรณีดังกล่าวสงครามอิรักจะเป็นตัวอย่างที่ดี การรักษาความปลอดภัยและความหวาดกลัวจากการก่อการร้ายจะถูกกระจายไปในวงกว้างและมักจะเกี่ยวข้องกับลัทธิศาสนาอิสลามและโดยเฉพาะอย่างยิ่งความไม่มีเหตุผล เพื่อเชื่อมโยงประมุขแห่งรัฐกับการก่อการร้ายนั้น สามารถนำกรอบของความกลัวนำมาใช้ในการตีความของคนเช่นเดียวกัน ซัดดัม ฮุสเซนจึงกลายเป็นคนบ้าคลั่งไม่มีเหตุผล ใช้ความรุนแรงสูงและเป็นผู้ก่อการร้ายที่ต้องการจะโจมตีสหรัฐอเมริกา ผลจากการรุกรานอิรักนั้นเป็นรูปแบบของการป้องกันตัวเองและแน่นอนว่าทุกคนและรัฐมีสิทธิที่จะป้องกันตัวเองจากผู้รุกราน คำถามที่ไม่เคยเกิดขึ้นคือซัดดัม ฮุสเซนตั้งใจที่จะโจมตีสหรัฐอเมริกจริงหรือไม่? ซึ่งสิ่งนี้เกิดขึ้นจริง แม้ว่าจะเป็นการสื่อสารอย่างแพร่หลายว่าไม่มีซีปนาวุธทำลายล้างสูงในอิรัก ทุกวันนี้ประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศสหรัฐอเมริกาก็ยังคิดว่าซัดดัมเป็นอันตรายเพราะเขามีอาวุธดังกล่าวและจะโจมตีสหรัฐอเมริกา

ในขณะที่การกำหนดวาระสำคัญแก่วาระข่าวสารมีจุดมุ่งหมายในสิ่งที่คิดและการเลือกกรอบพยายามที่จะกำหนดวิธีการตีความข้อมูลหรืออีกทางหนึ่งการกำหนดวาระสำคัญกำหนดสิ่งที่ข้อมูลจะถูกเลือกซึ่งกรอบจะกำหนดวิธีการที่ข้อมูลจะถูกนำเสนอ ซึ่งเรามีแนวทางสากลที่ว่า ประการแรกการมีการรักษาความปลอดภัยจะดีกว่าไม่มี ดังนั้นประเด็นที่จะเสนอในทางที่อธิบายถึงวิธีที่จะลดความไม่มั่นคง สิ่งที่ดีจะดีกว่าสิ่งที่เป็นลบ ดังนั้นประเด็นจึงต้องนำเสนอในทางบวก ในทำนองเดียวกันการแก้ปัญหาอ่อนเป็นสิ่งที่ดีกว่าปัญหา ฯลฯ

ตัวอย่างเช่นการทดลอง" โรคใหม่ "เรื่องของเรื่องคือเกิดโรคชนิดใหม่แพร่กระจาย แต่จะยังคงอยู่อย่างจำกัดในหมู่บ้านที่มีประชากร ๖๐๐ คน ในการทดลองแรกมีกลุ่มที่ต้องตัดสินใจระหว่างทางเลือกต่อไปนี้ ก. มีโปรแกรมที่จะช่วย ๒๐๐ คน ข. เรามียาที่สามารถซึ่งมีโอกาสความน่าจะเป็นหนึ่งในสามที่จะ

รักษาชีวิตคนได้ทั้งหมด ๖๐๐ คน แต่แน่นอนมีความเป็นไปได้สองในสามที่จะไม่มีใครรอดชีวิต ซึ่งในการทดลองนี้ร้อยละ ๗๒ มีความพึงพอใจในข้อ ก ส่วนการทดสอบของกลุ่มที่สองคือการเลือกระหว่าง ค. ประชาชน ๔๐๐ คนจะตาย ในขณะที่ ง. มีความน่าจะเป็นหนึ่งในสามที่ไม่มีใครจะตาย ซึ่งในการรอบการตัดสินใจนี้ร้อยละ ๗๘ ต้องการโปรแกรม ง. แสดงให้เห็นว่าศาสตร์ทางตัวเลขตอบคำถามได้เท่ากัน อย่างเต็มที่

กรอบดังกล่าวเช่นเดียวกับการกำหนดความสำคัญของวาระมีบทบาทสำหรับการโฆษณาชวนเชื่อ เช่นเดียวกับเศรษฐศาสตร์ของสื่อ ในกรณีแรกนั้นมุมมองของรัฐบาลหรือรัฐจะต้องดำเนินการโดยประชาชน พวกเขาควรจะปฏิบัติตามการตีความที่นำเสนอโดยรัฐหรือรัฐบาล สำหรับเศรษฐศาสตร์จะมีความซับซ้อนมากขึ้น เนื่องจากมีคนสนใจในเนื่อหาน้อยกว่าแต่กลับทำเงินได้มากกว่า ณ จุดนี้การเชื่อมโยงกับการโฆษณา และการคุ้มครองผู้บริโภค ฯลฯ จะกลายเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้อง กรอบจะออกมาในแนวที่ว่า การบริโภคเข้าไปเป็นสิ่งที่ดี หากประเด็นเหล่านี้และกรอบการแปลความหมายออกมาซ้ำๆภายในรายการที่แตกต่างกันจะสามารถกลายเป็นรูปธรรมที่เป็นจริง ในบริบทดังกล่าวบางส่วนของเกมโชว์และรายการทอล์คโชว์จะมีความน่าสนใจ เฉกเช่นสารคดีที่ใช้กรอบที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งสิ่งที่พบมักจะเป็นความสำคัญของวิธีการหาใช่ตอนจบของรายการ ฯลฯ

ดังที่ได้กล่าวไว้ พื้นที่สาธารณะมีความเกี่ยวข้องกับความหมายของผลประโยชน์ร่วมกันในสังคม ลักษณะพิเศษของพื้นที่สาธารณะจะมีจำนวนมากและมีความหลากหลาย โดยไม่ได้มีแค่ความหมายเดียวเท่านั้น หากแต่บุคคลควรคำนึงถึงทางเลือกสำหรับตนเองเช่นเดียวกัน

สื่อระหว่างรัฐและเศรษฐกิจ

การเพิ่มขึ้นของความทันสมัยและการบูรณาการโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชาติเชื่อมต่อการเกิดขึ้นของพื้นที่สาธารณะและสื่อมวลชน มุมมองพื้นฐานของความทันสมัยเป็นแนวโน้มของความแตกต่างในการทำงานระหว่างภาครัฐเศรษฐกิจและชุมชน ในทฤษฎีเก่าของความทันสมัยจะสันนิษฐานว่าความแตกต่างในการทำงานจะแยกกันระหว่างทั้งสามส่วนและเป็นระบบอิสระ อย่างไรก็ตามการพัฒนาที่แท้จริงชี้ให้เห็นว่าแทนที่จะแยกเรากลับมีการแทรกซึมและคาบเกี่ยวกัน ในความเป็นจริงทางเศรษฐกิจนั้นต้องการให้รัฐเป็นกรอบในการกำหนดความผิดตามกฎหมายซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับความหมายของทรัพย์สินส่วนตัวเช่นกัน อีกตัวอย่างหนึ่งคือการแทรกแซงของรัฐอย่างที่เห็นในปัจจุบันในกรณีเกี่ยวกับเงินยูโร รัฐเองก็มีความเกี่ยวข้องในกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่อาจจะมีรัฐวิสาหกิจ บริษัทที่รัฐถือหุ้นหรือหน่วยงานภาครัฐมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจอย่างเช่นการถือสิทธิบัตรของมหาวิทยาลัย แม้แต่ชุมชนก็มีบทบาทในการขัดเคกลทางสังคมและเป็นแรงจูงใจของบุคคลโดยไม่ต้องมีเศรษฐกิจหรือรัฐก็สามารถทำงานได้ ดังนั้นในมุมมองที่เป็นจริง รัฐ เศรษฐกิจและชุมชนมีความเชื่อมต่อกับรูปแบบเฉพาะในการบูรณาการผ่านการแลกเปลี่ยน เศรษฐกิจ อำนาจ รัฐ หรือการสื่อสารส่วนบุคคล ชุมชน

เฉกเช่นที่ Luhmann ชี้ให้เห็นสามสิ่งที่เชื่อมต่อกับตรรกะและความเป็นเหตุเป็นผลที่แตกต่างกันซึ่งในแง่หนึ่งจะเกี่ยวกับองค์กรภายในของระบบและอีกแง่คือความสัมพันธ์กับสิ่งอื่นๆ รัฐและอำนาจมีความหมายเป็นนัยในทางความควบคุม ในขณะที่การแลกเปลี่ยนและจุดมุ่งหมายทางเศรษฐกิจให้แต่ละบุคคลตัดสินใจอย่างอิสระหรือปลดระเบียบการควบคุม ชุมชนที่อยู่บนพื้นฐานของการสื่อสารจะมีจุดมุ่งหมายที่ฉันทามติ อย่างไรก็ตามการสื่อสารส่วนบุคคลยังคงมีการจำกัดจำนวนคนอยู่เสมอ ดังนั้นเราจึงมีหลายชุมชนซึ่งบ่อยครั้งสามารถเชื่อมต่อกันตามวัฒนธรรมและศาสนา และจากความเป็นเหตุเป็นผลที่แตกต่างกันนี้ก่อให้เกิดความตึงเครียดเช่นว่ารัฐพยายามที่จะควบคุมเศรษฐกิจหรือเศรษฐกิจพยายามที่จะลดและควบคุมการกำกับดูแลของรัฐ ความตึงเครียดเหล่านี้สามารถนำไปสู่การควบคุมการปกครองจากเสาหนึ่งและยังจำกัดเสาที่เหลือลงไปตามลำดับ เฉกเช่น ในสังคมนิยมที่มีเศรษฐกิจและสังคมเป็นของรัฐและในระบบทุนนิยมแบบราชการที่ว่าเมื่อเศรษฐกิจมีความด้อยกว่ารัฐ แต่เช่นเดียวกับที่ไซروسทำให้เป็น ความเชื่อดั้งเดิมทางเศรษฐกิจ ในขณะที่เราพบว่าเป็นตลาดการเงินทั่วโลก อย่างที่ตัวอย่างแสดงให้เห็นการปกครองที่มีรูปแบบนำไปสู่ผลเชิงลบในแง่ของความล่าช้าการพัฒนา การปราบปรามหรือรื้อถอนและการสูญเสียความชอบธรรม ทางเลือกที่เป็นความตึงเครียดระหว่างทั้งสามเสานั้นจะมีพื้นที่สาธารณะเป็นผู้ใกล้เคียง ดังนั้นความแตกต่างจะยังคงมีอยู่และเป็นบทบาทของระบบที่กล่าวมาซึ่งจะถูกทำให้เกิดความชอบธรรมและความยินยอมจากประชาชน

ณ จุดนี้ ภาคประชาสังคมจะมีบทบาทสำคัญ ดังที่ Eisenstadt กล่าวว่าพื้นที่สาธารณะเป็นเงื่อนไขล่วงหน้าสำหรับภาคประชาสังคม ในแง่ที่ว่ากลุ่มประชาสังคมจะทำให้ตัวเองเป็นที่รู้จักนอกวงกลมขนาดเล็กของคนกับความสัมพันธ์คน (ชุมชน) โดยผ่านพื้นที่สาธารณะและเป็นเวทีที่จะแสดงมุมมองและความคิดเห็นในการพัฒนาสังคม

พื้นที่สาธารณะมีการพัฒนารูปแบบมาจากอโกรา (Agora) ในสมัยกรีกโบราณที่พลเมืองได้พบและพูดคุยกันเรื่องของส่วนรวมในการกำหนดผลประโยชน์ร่วมกันและกำหนดการตัดสินใจ ธรรมชาติของพื้นที่สาธารณะคือ เสียง ในความหมายของการสื่อสารมุมมอง ความสนใจของตนเองและวาทกรรมต่างๆ ฯลฯ ณ ที่แห่งนี้ความคิดเห็นที่ต่างกัันจะถูกนำมารวมกันโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุสิ่งความเห็นที่เป็นเอกฉันท์ แน่แน่นอนว่าทุกวันนี้ Agora อาจจะมีขนาดเล็กเกินไป อย่างไรก็ตาม เวทีที่ต่างกััน มักเกิดวิวัฒนาการที่ผู้คนมารวมกันและหารือเกี่ยวกับมุมมองของพวกเขา สิ่งนี้ได้ก่อให้เกิดรูปแบบของประชาสังคม พรรคการเมือง ชุมชน ฯลฯ พื้นที่สาธารณะนี้จะนำความคิดเห็นที่ต่างกัันรวมเข้าด้วยกันเพื่อให้ทุกคนสามารถบอกตัวเองและพัฒนาความคิดเห็นของตนเอง จากนั้นจะสามารถก่อให้เกิดความชัดเจนขึ้น

ถ้าเกิดเหตุที่ว่าช่องของ “เสียง” ถูกกีดขวางแล้วทางเลือกคือ “ทางออก” ถ้าหลายๆ คนเลือกใช้ตัวเลือกนี้จะนำไปสู่สถานการณ์ที่อันตรายในแง่ของการสูญเสียความชอบธรรม การแตกแยกของสังคมและการสูญเสียของฉันทามติร่วมกัน ดังนั้นรูปแบบของการรวมกันภายในของสังคมจะลดลงหรือแม้แต่สูญหายไป ประเทศเท่านั้นที่สามารถคงอยู่บนพื้นฐานของการปราบปรามและการใช้ความรุนแรงของรัฐ

แม้ว่าจะไม่ได้จำกัดอยู่แต่สื่อมวลชน เช่น วิทย์ โทททัศน์ และการเกิดขึ้นเร็วๆ นี้ ของอินเทอร์เน็ต เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นคุณลักษณะที่สำคัญของพื้นที่สาธารณะ สื่อควรจะเผยแพร่ข้อมูลให้ประชาชนทั่วไปควรมีการแบ่งแยกระหว่างสื่อที่เล็งประชาชนทั่วไปอย่างแท้จริง ที่เรียกว่า “สื่อมวลชน” และสื่อที่มุ่งเน้นกลุ่มเฉพาะหรือชุมชน ซึ่งทั้งสองมีความเกี่ยวข้องกันเพราะผู้ชมต้องการข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับปัญหาในท้องถิ่นและชุมชนเช่นเดียวกับข้อมูลทั่วไป บ่อยครั้งที่มักจะรวมกับรายการพิเศษที่เน้นความสนใจโดยเฉพาะและรายการที่ให้ข้อมูลและอยู่ในความสนใจในวงกว้าง

เนื่องจากการให้บริการ จึงต้องเลือกข้อมูลสื่อเพื่อสร้างสิ่งที่ต้องการขึ้นมา เช่น ความคิดเห็นของประชาชนหรืออย่างน้อยทำให้ดูเหมือนว่าเป็นความคิดเห็นของประชาชน กล่าวคือสามารถแสดงออกเป็นวิธีการสำหรับการจัดการและทำให้พื้นที่สาธารณะเป็น “อาณานิคม” โดยเฉพาะกรณีถ้าสื่อมีการเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับทั้งเศรษฐกิจหรือของรัฐและกลายเป็นการผูกขาด สื่อของรัฐมีแนวโน้มที่จะเลือกข้อมูลตามความสนใจหรือผลประโยชน์ของรัฐหรือพวกเขาเผยแพร่ความคิดเห็นที่เฉพาะเจาะจง สื่อจะถูกผูกขาดโดยหนึ่งหรือองค์กรเอกชนไม่กี่เจ้าจะถูกเลือก ซึ่งสามารถสร้างความไม่มั่นคงการเมืองและเผยแพร่ข้อมูลของตนโดยทั่วไป สื่อครอบงำโดยชุมชนที่มีความอ่อนแอในการบูรณาการกับสังคมและการแตกแยกของสังคม

การที่รัฐครอบงำสื่อ	สื่อกลายเป็นวิธีการในการควบคุมและส่งเสริมการสนับสนุนของรัฐ	การคัดเลือกทางการเมืองและการเซ็นเซอร์ของข้อมูล
การที่เศรษฐกิจครอบงำสื่อ	สื่อกลายเป็นวิธีการในการทำกำไรให้ได้สูงสุด	การคัดเลือกทางเศรษฐกิจของข้อมูล (การเซ็นเซอร์เศรษฐกิจ)
การที่ชุมชนครอบงำสื่อ	สื่อบริการชุมชนที่เฉพาะเจาะจงเกิดการแบ่งแยกสังคม	การคัดเลือกชุมชนของข้อมูล (เซ็นเซอร์ทางคุณธรรม)

เพื่อหลีกเลี่ยงการผูกขาดในสื่อและในพื้นที่สาธารณะดังกล่าว ดังนั้น ควรดำรงรักษาให้มีความหลากหลายของข้อมูลด้วย การให้มีรายการที่แตกต่างหลากหลายหรือให้มีการแข่งขันระหว่างผู้ผลิตข้อมูลสาธารณะ

สี่ระหว่างชุมชนและสังคม

การปฏิสัมพันธ์แบบส่วนตัวหรือตัวต่อตัว เป็นการจำกัดการเข้าถึงข้อมูลของประชาชน โดยปกติ การไหลของข้อมูลภายในชุมชนมีแนวโน้มที่จะมุ่งเน้นในเรื่องของชุมชนโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะเข้าถึงความเข้าใจร่วมกันและ "มุมมอง" นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มการรวมกลุ่มของชุมชนอีกด้วย ซึ่งการไหลของข้อมูลแบบตัวต่อตัว มักจะเชื่อมต่อกับข่าวลือและคำพูดจากปากต่อปาก กล่าวอีกนัยได้ว่า ความถูกต้องของข้อมูลนั้นมักจะได้รับความชัดเจนและเกิดการตีความแบบลำเอียงได้

การศึกษาจากเครือข่ายแสดงให้เห็นว่า คนที่อยู่ภายในเครือข่ายที่อยู่ใกล้กันมักมีข้อมูลและเกิดการแบ่งปันการตีความหมายของข้อมูลที่ไม่แตกต่างกันมาก แม้ว่าสิ่งนี้จะช่วยเพิ่มความเข้าใจซึ่งกันและกัน แต่ก็เพิ่มความอคติ ความเข้าใจผิดในสถานการณ์ต่างๆและที่สำคัญที่สุดคือการนำไปสู่การกีดกันออกไปด้วยการศึกษาอารมณ์ความรู้สึกสามารถบ่งได้ว่าการชดเชยบนพื้นฐานความเข้าใจร่วมกันจะนำไปสู่ความเกลียดชังที่เพิ่มขึ้นต่อผู้ที่ถูกกีดกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าการชดเชยชุมชนเชื่อมต่อกับความแค้นซึ่งรวมถึงมุมมองที่คนอื่นสามารถหรือไม่ต้องการที่จะเข้าใจนั้น สิ่งนี้จะส่งผลในการใช้ความรุนแรงที่เพิ่มขึ้นระหว่างกลุ่มบนพื้นฐานจากความลำเอียงของข้อมูล (และความลำเอียงของความสนใจในข้อมูล) ที่เกี่ยวกับคนอื่น

ปัญหาคือสังคมสมัยใหม่ก้าวล้ำไปกว่าชุมชนและเผชิญกับภารกิจสำคัญของสังคมแทนการรวมชุมชน ซึ่งหมายความว่าภายในสังคมสมัยใหม่นั้น หลายชุมชนจะต้องมีการบูรณาการและบุคคลธรรมดา ก็เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนที่แตกต่างกันไปพร้อมๆกัน เช่น เพื่อนบ้าน หมู่บ้าน กลุ่มของเพื่อนร่วมงาน ชมรม สมาคม ฯลฯ อย่างเช่นที่ Touraine และ Giddens กล่าวว่า สังคมสมัยใหม่มักเผชิญความตึงเครียดระหว่างการรวมระบบและการกำกับดูแลซึ่งอยู่ในมือข้างหนึ่งและความแตกต่างของชุมชนอื่นๆ ในมืออีกข้างหนึ่ง นอกจากนี้ Elias ยังชี้ให้เห็นว่าความตึงเครียดที่เกิดขึ้นมีนัยจากกระบวนการรวมและการสลายตัวในแง่ที่ว่า ยิ่งสังคมต่างๆรวมตัวกันเท่าไร ก็ยิ่งทำให้ชุมชนต่างๆมีแนวโน้มที่จะสลายตัวมากเท่านั้น ฯลฯ ความตึงเครียดนี้สามารถแก้ไขได้อย่างชั่วคราวผ่านทางลัทธิชาตินิยมสุดโต่ง อย่างที่ Anderson ชี้ให้เห็นว่า เมื่อประเทศตัวเองกลายเป็น "ชุมชนจินตนาการ" หมายความว่า การไหลของการสื่อสารและข้อมูลในสังคมมีโครงสร้างเฉกเช่นภายในชุมชน ข้อมูลและการตีความจะถูกเลือกตามหลักเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจร่วมกัน สิ่งนี้มักจะถูกกล่าวว่าเป็นโฆษณาชวนเชื่อ อีกอย่างคือการลดลงของการติดต่อสื่อสารทางสังคมผ่านสื่อที่มีความเชี่ยวชาญสูงที่ให้บริการผู้ชมที่เฉพาะเจาะจง ในกรณีนี้มีเพียงข่าวลือท้องถิ่นเท่านั้นที่ยังคงอยู่โดยวิธีแก้ปัญหาสองประการนี้ สามารถทำงานได้ชั่วคราวและมักจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขทางสังคมและการเมืองที่รุนแรง

ทางออกเดียวที่สามารถแก้ปัญหาได้คือ การให้สื่อที่มีอยู่หลากหลายให้ข้อมูลทั้งสำหรับกลุ่มที่เฉพาะเจาะจงและชุมชนเช่นเดียวกับข้อมูลทั่วไป ส่วนใหญ่แล้วสื่อเหล่านี้ควรเข้าถึงได้ง่ายและถูกยกย่องว่าเป็นที่น่าเชื่อถือของประชาชน โดยทั่วไปความถูกต้องของข้อมูลจะถูกประเมินจากการประเมินผลความน่าเชื่อถือของบุคคลที่ได้รับข้อมูล แต่เมื่อเป็นเรื่องของสื่อ สิ่งนี้จึงเป็นเรื่องที่ยากเพราะคนมักไม่รู้จกกันเป็นการส่วนตัว ดังนั้นความเชื่อมั่นของคนจึงขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ส่วนตัวที่จะต้องมีการปรับเปลี่ยนเป็นความไว้วางใจในองค์กร¹

เพื่อการบูรณาการของสังคมสมัยใหม่นั้น รัฐและเศรษฐกิจมีบทบาทชี้ขาดในการปกครอง การกำกับดูแลเศรษฐกิจและบูรณาการจะขึ้นอยู่กับอุปสงค์และอุปทานเช่นเดียวกับการทำกำไรหรืออรรถประโยชน์ เป็นเหตุผลหลัก รัฐจะขึ้นอยู่กับอำนาจทางการเมืองและการบริหารควบคุม (ระบบกฎหมาย) เป็นฐานสำหรับการปกครอง สำหรับสื่อนี้ก็หมายความว่าสื่อของรัฐจะต้องมีวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ควบคุมและมีความชอบธรรมของอำนาจทางการเมือง ในขณะที่สื่อเศรษฐกิจจะมองในแง่ของสาธารณูปโภคและการทำกำไร ทั้งสองจึงเชื่อมต่อกันเฉพาะของการใช้สื่อและไม่ให้ข้อมูลที่เชื่อถือได้และหลากหลายประเด็นที่กว้างไปแก่ผู้ชม โดยในกรณีที่เลวร้ายที่สุด รัฐจะใช้สื่อเพื่อโฆษณาชวนเชื่อและสร้างเศรษฐกิจ ในการเพิ่มผลกำไรด้วยการมุ่งเน้นผู้ชมโดยเฉพาะ การแก้ปัญหาของภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกของการควบคุมของรัฐหรือการปกครองทางเศรษฐกิจคือให้สื่อเป็นอิสระ บีบีซีและสื่อสาธารณะในประเทศเยอรมนีจึงมีความพยายามที่จะรักษาให้สื่อเป็นอิสระจากรัฐหรือการควบคุมทางการเมืองและจากความต้องการทางเศรษฐกิจ

สื่อได้รับการยกย่องว่าเป็นวิธีที่มีอิทธิพลมากและมีประสิทธิภาพสูงในการเผยแพร่ข้อมูลให้ผู้ชมเข้าใจในสิ่งที่อยู่นอกเหนือประสบการณ์ตรงของตนเอง ยิ่งไปกว่านั้น สื่อยังสามารถตีความการเป็นไปได้จากประสบการณ์ของตัวเองอีกด้วย ดังนั้นสื่อจึงมีบทบาทสำคัญสำหรับการก่อให้เกิดประชาธิปไตยและการรวมกลุ่มของสังคมประชาธิปไตย อย่างไรก็ตามจากประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ในประเทศเยอรมนีมักเป็นที่รู้กันว่าสื่อสามารถมีบทบาทเป็นเครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อ ข้อมูลที่ผิดพลาดและการเสริมสร้างความเกลียดชังได้เช่นเดียวกัน นอกจากนี้สื่อควรสะท้อนสังคมและทำให้ประเด็นดังกล่าวเป็นเรื่องที่สำคัญซึ่งมักจะเป็นสิ่งที่ตัดสินใจไม่ได้และเป็นที่ยึดแย้งกัน งานของสื่อคือการรายงานเกี่ยวกับข้อพิพาทเหล่านี้ ข้อคิดเห็นที่แตกต่างกันและการโต้แย้งที่เกี่ยวข้องกับแต่ละสิ่ง/บุคคล สื่อในสังคมประชาธิปไตยไม่ได้มีเพียงหนึ่ง การตีความ หากแต่มุมมองที่แตกต่างกันจะทำให้ผู้ชมคิดเองและสามารถพัฒนาข้อสรุปของตัวเองได้

---

¹ คนยังคงมีบทบาทที่สำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ดำเนินรายการและโฆษกผู้ประกาศในรายการข่าว เนื่องด้วยเหตุที่เป็นกลาง อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและเป็นที่น่าเชื่อถือ โดยบุคคลเหล่านี้จะไม่อนุญาตให้ทำโฆษณาใดๆ ทั้งสิ้น

บทสรุป: ทำอย่างไรที่จะบรรลุการควบคุมเนื้อหาของสื่อโดยปราศจากการเซ็นเซอร์และสามารถรับประกันข้อมูลที่หลากหลายได้?

สื่อเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่สาธารณะ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการรักษาภาคประชาสังคมให้คงอยู่ในฐานะที่เป็นวิถีของการจัดการตนเองนอกเหนือการบริหารหรือภาวะเศรษฐกิจและการเกิดขึ้นของการกำหนดและยอมรับร่วมกัน จึงเป็นฉันทามติที่ถูกต้องและเป็นผลประโยชน์ร่วมกัน ทั้งสามสิ่งนี้ ได้แก่ พื้นที่สาธารณะ ประชาสังคมและฉันทามติ/ ผลประโยชน์ร่วมกันพึ่งพากันเองอย่างใกล้ชิด เพื่อให้มีเสถียรภาพและความต่อเนื่องในสังคมและความชอบธรรมให้กับรัฐ

แต่ไม่ได้หมายความว่าจะไม่มีความขัดแย้งเกิดขึ้น ในทางตรงกันข้ามนั้น ความมั่นคงเป็นสิ่งปกติที่เชื่อมต่อย่างใกล้ชิดกับความขัดแย้งในผลประโยชน์ร่วมกันและฉันทามติ ซึ่งจะส่งผลจากความจริงที่ว่ากลุ่มที่แตกต่างกัน จะมีมุมมองที่แตกต่างกันในโลกและความเข้าใจของความเป็นจริงเช่นเดียวกับผลประโยชน์ นอกจากนี้มักจะคิดว่าพวกเขาเข้าใจโลกคือความเข้าใจ"สิทธิ" หรือการเข้าใจที่ดีที่สุดของโลกและทำให้ความคิดโดยเฉพาอย่างยิ่งสำหรับอนาคตและผลประโยชน์ร่วมกันคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับทุกคน แต่น่าเสียดายที่ว่าเกือบจะทั้งหมดของกลุ่มที่แตกต่างกัน มีความคิดนี้เป็นพื้นฐานและเกิดความขัดแย้งของผลประโยชน์เกี่ยวกับอนาคต ฯลฯ ผลที่จำเป็นจึงมาจากความแตกต่างดังกล่าว ในความเป็นจริงประชาธิปไตยได้รับการจัดตั้งในการรับรู้ของความแตกต่างเหล่านี้ โดยเฉพาะเมื่อเข้าร่วมในฐานะอาสาสมัคร ในกระบวนการมีส่วนร่วมทางการเมืองจึงเกิดความเห็นเป็นเอกฉันท์ และเสถียรภาพไม่ได้หมายความว่า "ไม่มีความขัดแย้ง" หมายความว่าวิธีการในการรับมือกับความขัดแย้งในทางที่ไม่รุนแรงและไม่เฉพาะมีการจัดตั้งขึ้น ซึ่งนี้เป็นทางของกฎหมายและหลักกฎหมายเป็นกฎของเกมส์ นอกจากนี้พื้นที่สาธารณะยังเป็นส่วนหนึ่งของขั้นตอนเหล่านี้โดยเป็นเวทีหรือเวทีที่มุมมองต่างๆ ทำให้ประชาชนมีการเจรจาต่อรอง และภาคประชาสังคมซึ่งไม่ได้เป็นเนื้อเดียวกันทั้งหมด แต่ประกอบด้วยกลุ่มที่มีความหลากหลายมาก เช่น ศาสนา พรรคการเมือง องค์กรไม่แสวงหากำไร องค์กรประชาชนที่จะเปิดเป็นสมาคมเพื่อบริหารรัฐและเป็นตัวแทนทางเศรษฐกิจ สืบเนื่องจากระดับที่สูงของความเป็นมืออาชีพและองค์กรที่พวกเขาสามารถครอบครองวาทกรรม ภาคประชาสังคมจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อกันรูปแบบดังกล่าวในการปกครองของประชาชน

การทำความเข้าใจพื้นที่สาธารณะในฐานะที่เป็นพหุนิยม เป็นความหลากหลายที่ประกอบไปด้วยผลประโยชน์หลากหลายที่ขัดแย้งกัน กำหนดขึ้นด้วยบทบาทของสื่อสำหรับพื้นที่สาธารณะ สื่อมีความหมายถึงมุมมองต่าง ๆ นานา จึงควรเป็นตัวแทนของความคิดเห็นและมุมมองและไม่ควรถูกเซ็นเซอร์ ความเป็นพหุนิยมและความหลากหลายของพื้นที่สาธารณะจึงต้องค้นหาตนเองในความหลากหลายของสื่อ

ในบริบทนี้ปัญหาไม่ใช่การจัดการหากแต่ฐานคือการเลือกข้อมูลที่จะเผยแพร่ การเลือกข้อมูลที่จะเผยแพร่มีอยู่ในกระบวนการของการควบคุม ข้อมูลบางอย่างโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับกลุ่มบางกลุ่มอื่นๆ โดยสำหรับกลุ่มอื่นๆ เมื่อก้าวโดยสิ้นจะเป็นสื่อที่แสดงให้เห็น ละครน้ำเน่า เรื่องราวของอาชญากรรมและเพศ ฯลฯ ที่ตอบสนองประชาชนที่ส่วนใหญ่มีการศึกษาน้อย ทั้งยังมีรายการที่จัดการกับปัญหาทางการเมืองหรือศิลปะ ฯลฯ มีจุดมุ่งหมายที่สาธารณะอื่นๆ เพราะเนื่องจากความแตกต่างนั้นไม่มีใครสามารถเลือกวัตถุประสงค์ได้ จึงทำให้เกิดการอยู่ร่วมกันของรายการและสถานีที่แตกต่างกัน ฯลฯ จึงมีความจำเป็น แต่ก็ก็เป็นปัญหาที่แตกต่างออกไปเมื่อสื่อเผยแพร่ในเรื่องโกหกที่สามารถเห็นได้ชัด

เพื่อให้เกิดการรับประกันความเป็นพหุนิยมของข้อมูล จึงอนุญาตให้สถานีที่หลากหลายเป็นตัวแทนของกลุ่มต่างๆ ปัญหาพื้นฐานคือการแก้ไขปัญหาคั้งแรกซึ่งจะมีโอกาสที่ดีกว่าสำหรับกลุ่มคนที่มั่งมีหรือพวกที่มีการสนับสนุนทางการเงินที่สูง ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจเหล่านี้สามารถเปลี่ยนเป็นรายการที่ทำได้และไม่จำเป็นต้องเป็นรายการที่เน้นการให้ข้อมูล ซึ่งส่วนของความแตกต่างนี้เกิดจากความแตกต่างของแต่ละท้องถิ่น สถานีชุมชนจึงต้องคำนึงถึงและจัดหาข้อมูลโดยเฉพาะในประเด็นที่ชุมชนให้ความสนใจ นอกจากนั้นสื่อควรจัดหาและคัดเลือกข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องกับทุกๆ คน

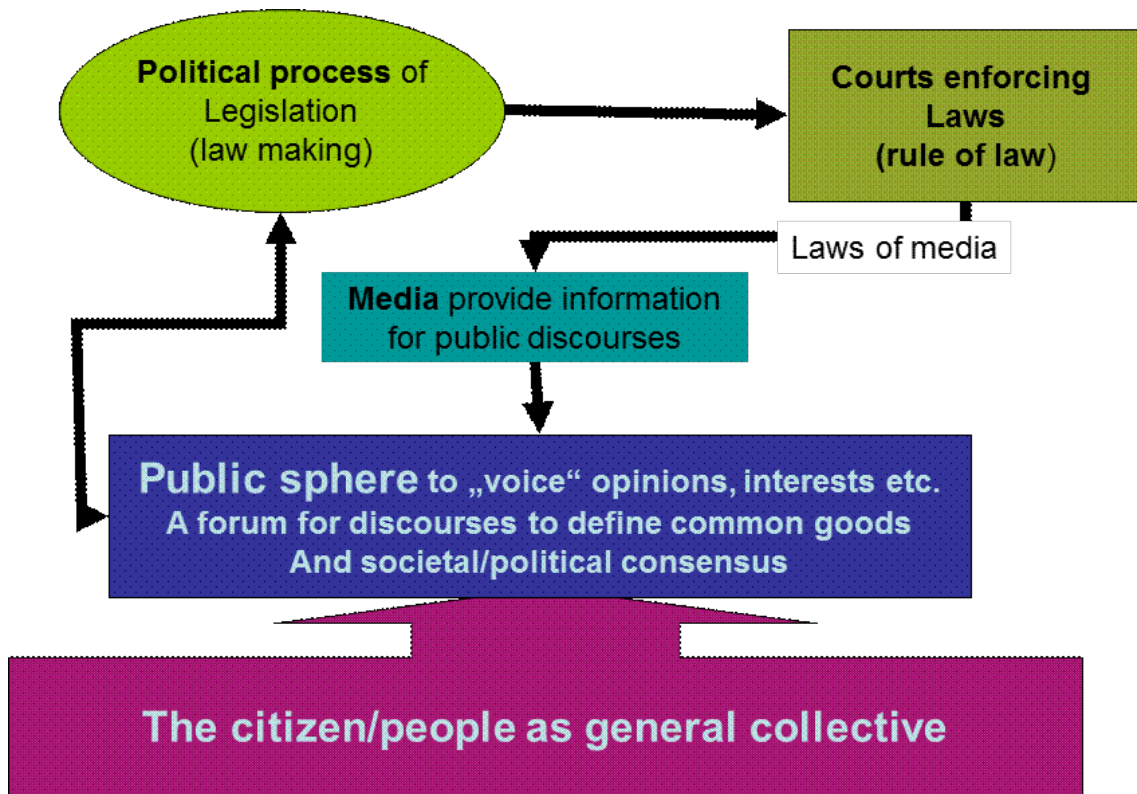
ในแง่ของพหุนิยมและเนื้อหาควรมีการพิจารณาสองประเด็นสำคัญ ประการแรกแทบจะไม่เคยมีสื่อที่มีวัตถุประสงค์และเป็นกลาง ประการที่สองกลุ่มที่แตกต่างมีความสนใจในข้อมูลที่แตกต่างกัน ทั้งสองเชื่อมต่อในการเลือกข้อมูลที่จะเผยแพร่ ความเป็นไปไม่ได้ที่จะมีวัตถุประสงค์และเป็นกลางหมายความว่า การจัดการและการโกหก จากข้อโต้แย้งดังกล่าวข้างต้น ระเบียบเนื้อหาไม่ควรส่งผลกระทบต่อพหุนิยมหรือความสนใจที่หลากหลายของกลุ่มที่แตกต่างกัน หากกฎระเบียบอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนเป็นผลมาจากกระบวนการทางการเมืองพหุนิยมสามารถรักษาได้เมื่อเนื้อหาถูกควบคุม ซึ่งจะต้องพิจารณาที่

๑. กฎหมายที่กำหนดอย่างชัดเจนซึ่งจะช่วยในการตัดสินใจ
๒. กฎระเบียบที่กำหนดอย่างชัดเจนว่าการตัดสินใจเหล่านี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้

ศาลที่เคร่งครัดและปฏิบัติตามข้อกำหนดทางกฎหมายโดยไม่ถูกแทรกแซงทางการเมือง ศาลเป็นส่วนหนึ่งของระบบการพิจารณาคดีที่ไม่ระบบการเมือง/ กฎหมาย ดังนั้นการตัดสินใจของศาลจะนำเรื่องกฎหมายเท่านั้นเข้ามาพิจารณาและละเว้นจากการตัดสินใจทางการเมือง หากมีความแตกต่างกันระหว่างทางกฎหมายและการเมืองจะไม่ชัดเจน และไม่สามารถปฏิบัติได้อีกต่อไป

๑. กระบวนการทางการเมืองในการกำหนดและการตีความกฎหมายจะต้องมีความโปร่งใสและใช้ผู้ถือหุ้นส่วนที่น้อยในการพิจารณา

๒. กฎหมายที่มีอยู่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

ผลลัพธ์คือให้มีสถานการณ์ที่ประชาชนสามารถควบคุมตัวเองได้ ปัญหาที่เกิดขึ้นแรกคือทุกพื้นที่สาธารณะจะมีคนที่มีความสนใจอยู่ ประการที่สองคือคนเต็มใจที่จะมีส่วนร่วมในพื้นที่สาธารณะและปกป้องพื้นที่สาธารณะที่ถูกทำลายโดยการเมืองและศาลที่พยายามเข้าไปยุ่งเกี่ยว อันตรายอีกอย่างหนึ่งคือเศรษฐกิจที่คร่ำครึส่งผลต่อวาทกรรมสาธารณะด้วยเกมส์โชว์ที่สามารถขายได้ ฯลฯ

ระเบียบวิธีการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาต่อไปนี้จะศึกษาด้วยวิธีการหลายวิธี เราต้องการที่จะสังเกตที่ระเบียบของสื่อที่แตกต่างกัน ในมุมมองและรูปแบบที่สามารถมองเห็นด้านหนึ่งที่ระเบียบสื่อมีใช้อยู่และมีจุดมุ่งหมายโดยระเบียบของสื่อ และอีกด้านหนึ่งคือวิธีการที่จะตีความการทำงานที่แท้จริงของการแพร่ภาพกระจายเสียง

เนื่องจากสาขาระหว่างสื่อและพื้นที่สาธารณะจะเชื่อมโยงกับการเมือง(รัฐ)และเศรษฐกิจการพัฒนาของสื่อเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับการพัฒนาสังคมโดยรวม เพราะสื่อมีบทบาทที่เฉพาะเจาะจงสำหรับความคิดเห็นของประชาชนและทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นและแสดงออกของฉันทามติทางสังคมหรือความชอบธรรมของการกำกับดูแลระเบียบที่มีอยู่โดยเชื่อมต่อกับประสบการณ์ สิ่งที่ได้รับการฝึกฝนเป็นสิ่งผิดปกติก็คือควรหลีกเลี่ยงและสิ่งที่ถูกมองว่าเป็นบวกเพิ่มขึ้น ดังนั้นจึงมีความสำคัญที่จะเข้าใจในระบอบการปกครองปัจจุบันของสื่อในประเทศเยอรมนีซึ่งระเบียบจะมองจากมุมมองทางประวัติศาสตร์

การศึกษาทางวรรณคดี

การอภิปรายประวัติศาสตร์ของสื่อในประเทศเยอรมนีเป็นไปตามหลักเกี่ยวกับการศึกษาวรรณคดีในปัจจุบันและเอกสารที่มีอยู่ โชคดีที่เป็นเอกสารค่อนข้างจารึกไว้ได้ดี ดังนั้นงานหลักจึงไม่ใช่การหาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง แต่จะเลือกจากการศึกษาจำนวนมากถึงข้อมูลที่เราสันนิษฐานว่าจะเกี่ยวข้องกับ ความเข้าใจพื้นฐานของการควบคุมสื่อในปัจจุบัน

การศึกษาทางกฎหมาย

เป็นระเบียบใดๆที่ขึ้นอยู่กับคำจำกัดความตามกฎหมายและวิธีการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง เป็นสำคัญ โดยจะมีแนวโน้มที่ซับซ้อนเพราะประการแรกกฎระเบียบเท่าที่มีอยู่มีความซับซ้อนเนื่องจากโครงสร้างเฉพาะของสื่อสาธารณะในประเทศเยอรมนี ประการที่สองกฎระเบียบส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับกฎหมายที่แตกต่างกันคือรัฐธรรมนูญกฎหมายอาญากฎหมายแพ่งและกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กและเยาวชน ดังนั้นเราจึงไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับสื่อที่ครอบคลุมทุกประเด็น แต่สื่อเองมีระเบียบควบคุมตนเองตามมุมมองกฎหมายที่แตกต่างกัน

ระเบียบไม่ได้สนใจในเนื้อหาแต่เพียงเท่านั้น แต่ยังให้ความสำคัญกับรูปแบบขององค์กรของสื่อสาธารณะและเอกชน เนื่องจากสถานีกระจายภาพและเสียงของสาธารณะค่อนข้างเป็นอิสระจากสหพันธรัฐและรัฐบาล และต้องจัดการจากระดับภูมิภาคควบคู่ไปกับการมีอยู่ของสหพันธรัฐเยอรมนี เราจึงไม่มี

กฎหมายสื่อ ในแต่ละสถานียะอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายสื่อของรัฐในบริเวณที่สถานีนั้นๆ ตั้งอยู่
อย่างไรก็ตามความเชื่อมโยงร่วมกันถูกก่อตั้งโดยสนธิสัญญาระหว่างรัฐ

การศึกษาทางองค์กร

ในขณะที่การศึกษาทางกฎหมายลักษณะที่ควบคุมผ่านกฎหมาย การศึกษาขององค์กรที่ถูกจำกัด
ถูกเพิ่มเข้าไปในความเข้าใจถึงการทำงานภายในของทั้งสองสถานีและคณะกรรมการที่เชื่อมต่อการ
ควบคุมสื่อ ซึ่งไม่ได้เป็นปัญหาในการเข้าถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องและการค้นหาข้อมูลจากโครงสร้างของ
องค์กรนอกเหนือจากการอธิบายตนเองก็เป็นสิ่งที่ไม่ยากลำบาก สำหรับการศึกษามีอยู่แล้วและนำรายงาน
มาใช้ การสัมภาษณ์แบบเปิดเชิงคุณภาพกับนักข่าวและผู้ผลิตสื่อถูกเพิ่มเพื่อเข้าถึงกระบวนการที่แท้จริง
ภายในองค์กร² เนื่องจากข้อมูลภายในส่วนใหญ่ถูกใช้ในทางนิรนาม ซึ่งถูกรวมเข้ากับข้อความโดยไม่ต้อง
อ้างอิงอย่างชัดเจนไปยังบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์

การศึกษาเนื้อหาเกินกว่าข้อมูลพื้นฐานบางครั้งก็ไม่ได้มีเจตนาและถูกนำไปใช้เฉพาะในระดับที่จำกัดมาก
ข้อมูลส่วนใหญ่เหล่านี้จะขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักเขียนในฐานะผู้บริโภคสื่อเป็นเวลานาน

แม้จะค่อนข้างมีความซับซ้อนและซับซ้อนโดยไม่จำเป็นนี้ ความเป็นไปไม่ได้ของสื่อที่จะมีเสรีภาพ
ในการแสดงออกและควบคุมสื่อได้รับความสำเร็จอยู่บ้างในประเทศเยอรมนี อย่างไรก็ตามความสำเร็จนี้
ไม่ใช่เพียงเพราะสื่อ แต่เกิดมากยิ่งขึ้นเพื่อให้ความเห็นที่เป็นเอกฉันท์ในสังคมที่มีอยู่ในประเทศเยอรมนี
ซึ่งรวมถึงฉันทามติเกี่ยวกับสิ่งที่สื่อควรจะเป็น อย่างเช่นที่ Eisenstadt ซึ่งให้เห็นถึงความเห็นเป็นเอกฉันท์
จากวาทกรรมเปิดในพื้นที่สาธารณะ ในวิธีนี้เรามีรูปแบบสองแบบของกฎระเบียบสื่อ ประการหนึ่งคือ
การเมืองและการทำกฎหมายและประการที่สองคือพื้นที่สาธารณะ เมื่อเทียบกับการศึกษาบางระดับในบาง
สถานการณ์ของสื่อในประเทศไทยกับเยอรมนีจึงเกิดข้อสรุปบางอย่างและกำหนดคำแนะนำขึ้นมาได้

---

² บทสัมภาษณ์เหล่านี้มีความเกี่ยวข้องโดยเฉพาะในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับความซับซ้อนและความยากลำบากของการควบคุม และวิธีการที่คณะกรรมการที่แตกต่างกัน
เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน การสัมภาษณ์โดยรวม ๒๕ บทสัมภาษณ์บุคคลต่างๆ จาก BR WDR BLM และสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่น TRP ในระยะเวลาที่แตกต่างกัน

การค้นพบเชิงประจักษ์: องค์กรและกฎระเบียบเนื้อหาของสื่อในประเทศเยอรมนี

ตามดัชนีเสรีภาพสื่อมวลชนของปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ระบบสื่อของเยอรมนีเป็นหนึ่งในประเทศที่มีประชาธิปไตยมากที่สุดในโลกอันดับที่ ๑๗ (ตำแหน่งจากทั้งหมด ๑๗๘) ผลที่ได้เกิดขึ้นจากความหลากหลายของเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์เริ่มต้นด้วยระบบการทำงานแบบโฆษณาชวนเชื่อของสื่อมวลชนในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองและปิดท้ายด้วยระบบปัจจุบันของสื่อแบบพหุนิยมภายใต้การควบคุมขององค์กรที่ไม่ใช่ภาครัฐ ดังนั้นจึงปลอดจากการแทรกแซงทางการเมืองของรัฐ

บทนำ: ภาพรวมทั่วไปของสื่อในประเทศเยอรมนี

สื่อแบบดั้งเดิม

เยอรมนีมี “ระบบคู่ขนาน” (Dual System) ในการกระจายเสียงทั้งภาครัฐและเชิงพาณิชย์ (หากรวมสื่อชุมชนเป็นระบบการพิจารณาคดี) แต่แต่ละรัฐจะมีบทบาทที่สำคัญในการแพร่ภาพสาธารณะ รัฐธรรมนูญสหพันธ์เยอรมนีกำหนดความรับผิดชอบสำหรับการกระจายเสียงอยู่กับแต่ละรัฐในสหพันธ์รัฐ เป็นส่วนหนึ่งของ “อำนาจอธิปไตยทางวัฒนธรรม” เพราะเหตุนี้การแพร่ภาพกระจายเสียงสาธารณะมีการสร้างของรัฐที่กระทำร่วมกัน (ในสัญญา)³ โฆษกบริการสาธารณะมีการตั้งค่าให้เป็นองค์กรอิสระและไม่ใช่เชิงพาณิชย์ โดยมีการสนับสนุนทางการเงินเบื้องต้นจากค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ซึ่งสถาบันทั่วไปจัดหาบริเวณให้กับวิทยุบริการสาธารณะและโทรทัศน์ โครงสร้างและกฎหมายขององค์กรบริษัทกระจายเสียง ถูกกำหนดไว้ในกฎหมายของแต่ละรัฐและหากมีมากกว่าหนึ่งรัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องในสนธิสัญญาระหว่างรัฐ สนธิสัญญานี้จะเป็นข้อตกลงขั้นพื้นฐานของรัฐทั้งหมดและกำหนดสถานการณ์กระจายเสียง

---

³ ข้อยกเว้นคือผู้กระจายภาพและเสียง Deutsche Welle ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของระเบียบสหพันธ์รัฐ ตั้งขึ้นมาเพื่อจัดหาบริการ (วิทยุ โทรทัศน์ ออนไลน์) สำหรับต่างประเทศเท่านั้น

สภาที่กำกับมีความสำคัญทั้งในภาครัฐและเอกชน บริษัทกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ทั้งหมด ถูกควบคุมโดยสภากระจายภาพและเสียงอิสระซึ่งเป็นตัวแทนที่จะสะท้อนให้เห็นถึง "กลุ่มที่เกี่ยวข้องทางสังคม" ในสังคมการถือกำเนิดของการค้ากระจายเสียงเกิดจากการที่ทุกรัฐร่างกฎหมายสื่อ กฎหมายเหล่านี้ โดยเฉพาะการควบคุมสื่ออิเล็กทรอนิกส์นอกองค์กรของรัฐธรรมดาส่วนใหญ่ยื่นใบอนุญาตวิทยุและโทรทัศน์เชิงพาณิชย์และตัดสินใจว่ารายการจะป้อนเข้าระบบเคเบิล และด้วยจุดประสงค์นี้ การกำกับดูแลเนื้อหาใหม่ถูกสร้างขึ้นในแต่ละสภาซึ่งจะคล้ายกับการกระจายเสียงสาธารณะ ทั้งหมดในทุกเนื้อหา ๑๔ ที่มีการใช้งานในปี ค.ศ. ๒๐๐๙ เพราะองค์ประกอบของรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งในโทรทัศน์และส่วนใหญ่ของวิทยุจะเป็นภูมิภาคหรือท้องถิ่น

วิทยุ

วิทยุเป็นสื่อที่เป็นที่นิยมในประเทศเยอรมนี การบริโภคสื่อชนิดนี้ประจำวันอยู่ที่ ๑๗๖ นาที (๒๐๐๘) ซึ่งน้อยกว่าครึ่งหนึ่ง มาจากการแพร่ภาพกระจายเสียงบริการสาธารณะ มักจะมีจำนวนครอบครัวของรายการพื้นฐานของภูมิภาคบางครั้งก็มีข้อจำกัดในท้องถิ่นที่มุ่งเน้นผู้ชมทั่วไปเช่นเดียวกับกลุ่มเป้าหมายพิเศษ (วัฒนธรรม ชาว และเยาวชน ฯลฯ) นอกจากนี้ยังมีรายการวิทยุแห่งชาติสองแห่ง หนึ่งในเบอร์ลิน (Deutschlandradio Kultur) และโคโลญจน์ (Deutschlandfunk ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาว) ด้วยเงินทุนสาธารณะบนพื้นฐานของข้อตกลงอื่นๆระดับรัฐ

วิทยุเชิงพาณิชย์ได้รับใบอนุญาตในทุกรัฐ ดังนั้นส่วนใหญ่ในรูปแบบภูมิภาคจึงไม่มีผู้กระจายเสียงระดับชาติ มีแต่การปฏิบัติงานในหลายๆรัฐ (NRJ สำหรับเด็กและเยาวชน Klassik Radio) ในรัฐทางภาคใต้สองรัฐการมีวิทยุเชิงพาณิชย์เป็นกฎ ในรัฐ North Rhine-Westphalia รัฐที่ใหญ่ที่สุด มีสถานีท้องถิ่น ๔๖ แห่งทำงานในเชิงพาณิชย์ แต่มีในท้องถิ่นที่ไม่ใช่เชิงพาณิชย์ วิทยุที่ไม่ใช่เชิงพาณิชย์มีอยู่ แต่ถูกควบคุมแตกต่างกันในแต่ละรัฐ ในบางรัฐอนุญาตให้สถานีชุมชนที่ขอบเข้าถึงประชาชน (เช่นเดียวกับโทรทัศน์) สถานีศึกษา สถานีมหาวิทยาลัย ฯลฯ รัฐหนึ่งอาจไม่มีกิจกรรม แต่ทั้งหมดในทุกสถานการณ์มีความหลากหลายมากมาย

โทรทัศน์ [http://www.ejc.net/media_landscape/article/germany/ - top](http://www.ejc.net/media_landscape/article/germany/)

คนเยอรมันจะใช้เวลาประมาณ ๒๑๙ นาทีต่อวันชมโทรทัศน์ โดยแบ่งอย่างเท่าๆกัน ระหว่างรายการสาธารณะและพาณิชย์ ทั้งหมดกระจายเสียงสาธารณะทั่วไปในภูมิภาคที่ก่อตั้งโดย ARD (Arbeitsgemeinschaft der Rundfunkanstalten Deutschlands) ร่างกฎหมายและมีส่วน

ตามขนาดของพวกเขาเพื่อช่องทีวีทั่วประเทศ “Das Erste” (รายการโทรทัศน์แรกและเก่าแก่ที่สุด) นอกจากนี้ยังเป็นอิสระในการจัดระเบียบรายการระดับภูมิภาค (III Programme) ที่มีเนื้อหาในระดับภูมิภาค และเขียนโปรแกรมรายการเชิงวัฒนธรรมและเป็นการศึกษา

ช่องโทรทัศน์ที่สองของคนเยอรมัน ZDF (Zweites Deutsches Fernsehen) ตั้งอยู่บนพื้นฐานข้อตกลงของทุกรัฐ (ZDF-Staatsvertrag) และตั้งอยู่ ณ เมืองไมนซ์ ซึ่ง ARD และ ZDF เสนอรายการร่วมหลายที่ Arte (ร่วมกับประเทศฝรั่งเศส) 3Sat (ร่วมกับประเทศออสเตรียและสวิตเซอร์แลนด์) Kika (สำหรับเด็ก) และ Phoenix (เหตุการณ์สำคัญและสารคดี)

ทุกวันนี้โทรทัศน์พาณิชย์ของเยอรมันถูกควบคุมด้วยกลุ่มสื่อสองกลุ่มที่เรียกตนเองว่า “ครอบครัวผู้กระจายภาพและเสียง” แห่งแรกนั้นแต่เดิมมีเจ้าของนามว่า Leo Kirch มีชื่อว่า ProSiebenSAT.1Media AG และประกอบด้วย Sat1, Pro7, N24, Kabel 1 และ 9live ฯลฯ (market share ๒๐๐๘: ๒๑.๖ %) ในค.ศ. ๒๐๐๖ The Anglo-American investment funds Permira and Kohlberg, Kravis & Co. (KKR) ได้รับสิทธิครอบครองกิจการของกองทุนในประเทศยุโรปกว่าสิบประเทศ

อีกแห่งคือ The German Giant Bertelsmann บริษัทสื่อที่ใหญ่ที่สุดที่อยู่นอกสหรัฐอเมริกาและเป็นผู้เล่นระดับโลก (เป็นผู้ขายหนังสือที่ใหญ่ที่สุดในโลก) RTL Group S.A. ที่เป็นเจ้าของช่องโทรทัศน์อยู่ราวๆ สิบสองประเทศในยุโรป ในเยอรมนีนั้นมีช่อง RTL, RTL II, Super RTL, VOX, n-TV (market share ๒๐๐๘: ๒๔.๑ %) รายการอีกมากถูกเสนอใน ค.ศ. ๒๐๐๙ โดยบางส่วนเป็นเจ้าของโดยอิสระซึ่งจะเป็นช่องความสนใจพิเศษ ในขณะที่ช่องอื่นๆจะได้รับการช่วยเหลือสากล เช่น Viacom, Disney หรือ NBC Universal ในเมืองใหญ่ๆเช่นเบอร์ลิน ฮัมบูร์ก ฯลฯ โทรทัศน์พาณิชย์ระดับภูมิภาคถูกก่อตั้งขึ้น ซึ่งแต่ละบ้านที่ใช้เคเบิลในเยอรมนีมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าระดับปกติที่ ๑๘.๖๖ จาก ๓๔.๙๙ ล้านครัวเรือน ซึ่ง ๑๔.๙๓ เปอร์เซ็นต์ที่เหลือได้รับสัญญาณผ่านดาวเทียม และเหลือส่วนแบ่งเล็กน้อยสำหรับสัญญาณจากพื้นดิน

ส่วนแบ่งการตลาดของผู้กระจายเสียงบริการสาธารณะทั้งหมดที่เกี่ยวกับโทรทัศน์อยู่ที่ร้อยละ ๔๓.๖๐ ซึ่ง ARD มีส่วนแบ่งการตลาดที่ร้อยละ ๑๓.๔๐ ZDF ร้อยละ ๑๓.๑๐ ช่องที่สามร้อยละ ๑๓.๒๐ ในขณะที่ช่องเอกชน RTL (ร้อยละ๑๑.๗๐) SAT1 (ร้อยละ ๑๐.๓๐) และ ProSieben (ร้อยละ๖.๖๐) มีขนาดของส่วนแบ่งผู้ชมที่ใหญ่ที่สุด ตลาดโฆษณาทางโทรทัศน์มีส่วนร่วมในตลาดโฆษณาทั้งหมดโดยมีส่วนแบ่งอยู่ที่ร้อยละ ๔๓.๗๐ และทางวิทยุมีส่วนแบ่งโฆษณาที่ร้อยละ ๖.๒๐ (พิมพ์ ๔๖ %)

มีเพียงบริษัท Premiere ที่เป็น Pay-TV ก่อตั้งโดย Leo Kirch และล้มละลายลง จากนั้นจึงถูก
รับช่วงต่อโดย Rupert Murdoch และในปี ค.ศ. ๒๐๐๙ ก็ถูกเปลี่ยนชื่อเป็น Sky และบูรณาการเข้ากับ
อาณาจักรสื่อ Murdoch's European Sky ซึ่งเมื่อเทียบกับ Pay-TV ในประเทศอื่นๆ ในยุโรปแล้ว ถือว่า
ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากมีช่องต่างๆที่เข้าถึงได้อย่างอิสระหลายหลากมาก ซึ่งในปี
ค.ศ. ๒๐๐๙ ประมาณ ๒.๔ ล้านคนสมัครเป็นสมาชิกของ Sky

สื่อรูปแบบใหม่

ในปีค.ศ. ๒๐๐๙ ราวๆ ๖๗.๑๐ เปอร์เซ็นต์ของชาวเยอรมันใช้บริการออนไลน์ ซึ่งมากกว่าร้อยละ
๗๐ ใช้สายความเร็วสูง ออนไลน์เป็นสื่อที่ถูกจัดตั้งขึ้นใหม่และเป็นที่ยอมรับโดยเฉพาะในหมู่มนุษย์สาวโดย
๘๗.๕๐% ของผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ ๑๔-๑๙ จะใช้เป็นประจำ ครึ่งหนึ่งของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั้งหมดกล่าวว่า
พวกเขาใช้อินเทอร์เน็ตสำหรับค้นหาข้อมูลล่าสุด ความต้องการเนื้อหาวิดีโอออนไลน์ยังคงเติบโตมากกว่า
ร้อยละ ๖๒ ของผู้ออนไลน์ทั้งหมดที่ใช้ภาพเคลื่อนไหวออนไลน์ (ร้อยละ ๒๘ ในปี ค.ศ. ๒๐๐๖) สื่อหลัก
ทั้งหมดในการพิมพ์และการกระจายเสียงยังคงเก็บรักษาการมีเว็บไซต์ออนไลน์ของตน ซึ่งตัวที่
ประสบความสำเร็จสูงสุดทางข่าวคือ Spiegel-Online

สื่อดิจิทัล

ประเทศเยอรมนีกำลังดำเนินการให้เป็นดิจิทัล โทรทัศน์ภาคพื้นดินส่วนใหญ่ถูกทำให้เป็นดิจิทัล
(DVB-T) และกรุงเบอร์ลินเป็นเมืองแรกของโลกที่ยกเลิกการส่งสัญญาณอนาล็อก โดยผู้กระจายภาพและ
เสียงส่วนใหญ่เสนอรายการเพิ่มเติม ซึ่งผู้กระจายเสียงสาธารณะวิทยุสาธารณะยังยืนพื้นอยู่ที่โปรแกรม
ห้องสมุดขนาดใหญ่และเวลาเปลี่ยนของพวกเขา โดยเพิ่มรายการอีกหกโปรแกรมเพิ่มเติม บริษัทเชิงพาณิชย์
ผลิตรายการพิเศษเช่นกัน ซึ่งส่วนใหญ่สำหรับแพคเกจดิจิทัล

วิทยุดิจิทัลก้าวเข้ามาเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. ๑๙๙๙ และทั้งประเทศถูกครอบคลุมด้วยเครือข่าย
ของเครื่องส่งสัญญาณ DAB โดย DW ยังเสนอรายการคลื่นสั้นๆ ใน DRM ซึ่งสะท้อนไปยังวิทยุดิจิทัล
เล็กน้อยแม้ว่าบริการบางอย่างจะถูกยกเลิกไป

แง่มุมทางประวัติศาสตร์

สิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจระบบการกำกับดูแลสื่อปัจจุบันในประเทศเยอรมนีเป็นเรื่องที่ต้องสืบสาวย้อนหลังเกี่ยวกับประวัติศาสตร์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ช่วงเวลาในการปกครองแบบเผด็จการสังคมนิยมแห่งชาติจาก ค.ศ. ๑๙๓๓ จนกระทั่ง ๑๙๔๕ ซึ่งสื่อทุกชนิดถูกนำมาใช้และถูกใช้ในทางที่ผิดโดยระบอบการปกครองของรัฐโดยอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ซึ่งใช้เป็นเครื่องมือในการโฆษณาชวนเชื่อและการจัดการ การแสดงออกของความเห็นไม่ได้รับอนุญาตและถูกลงโทษอย่างรุนแรง ดังนั้นหลังจากความพ่ายแพ้ของสงครามโลกครั้งที่สอง และกองกำลังพันธมิตรชนะจึงได้ทำการพัฒนาระบบสื่อใหม่ภายใต้หน้าจอกที่มีประชาธิปไตย จนถึงวันนี้ “การเรียนรู้จากบทเรียนที่เกิดขึ้น” ในช่วงระยะเวลาที่นาซีมีอิทธิพลสร้างและการดำเนินกิจกรรมการกำกับดูแลในการรวมเยอรมนี (Kleinsteuber Thomass, ๒๐๑๒)

ทุกวันนี้บทบาทสำคัญที่สุดจัดขึ้นโดยผู้ให้บริการวิทยุและโทรทัศน์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสื่อสิ่งพิมพ์นั่นคือการคุ้มครองที่เข้มแข็งและมั่นคงของผู้รับและมีอิทธิพลต่อการสร้างตัวที่โดดเด่นในการแสดงออกทางความคิด

ในประเทศเยอรมนีวิทยุและโทรทัศน์จะมีการกำหนดการออกอากาศทั่วไป การกำหนดนี้จะระบุในสนธิสัญญาระหว่างรัฐในการกระจายเสียงและการทำ Telemedia ดังที่ระบุไว้:

การบัญญัติและการส่งสัญญาณทุกชนิดสำหรับประชาชนทั่วไปของคำพูด เสียงและภาพโดยใช้เครื่องกำเนิดคลื่นไฟฟ้าไม่มีเส้นแยกหรือโดยวิธีการพิเศษ ความหมายรวมถึงการส่งงานนำเสนอในรูปแบบการเข้ารหัสหรือการชำระเงินพิเศษเช่นเดียวกับการออกอากาศ Videotext (กฎหมายเยอรมัน, ๑๙๙๖)

ในประเทศเยอรมนี การกระจายเสียงจัดโดยระบบคู่ขนาน (Dual) ภายใต้กฎหมายพื้นฐานของสนธิสัญญาระหว่างรัฐเมื่อกระจายเสียงและการทำ Telemedia ที่ว่า “บทบัญญัติทั่วไปในการนำไปใช้ในทั้งบริการสาธารณะและการกระจายเสียงเชิงพาณิชย์” (Die Medienanstalten, ๒๐๑๒d) และกฎหมายสื่อของรัฐเป็นกฎระเบียบสื่อที่ให้ความค้ำประกันถึง ๑๖ รัฐ สภาสื่อหลายแห่งและเจ้าหน้าที่ที่ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อควบคุมการทำลายที่ซับซ้อนเพื่อให้เสรีภาพของการมีอิทธิพลทางการเมืองเช่นเดียวกับความเป็นพหุนิยมของความคิดเห็นในรายการของสื่อเยอรมันที่กระจายภาพและเสียง

ในขณะเดียวกันความหลากหลายของบริการสาธารณะและสถานีกระจายเสียงเชิงพาณิชย์ได้ก่อตั้งขึ้นในตลาดเยอรมัน ซึ่งบังคับโดยการทำให้เป็นดิจิทัลและขยายมากขึ้น ตัวอย่างเช่นในปี ค.ศ. ๒๐๑๑ มี ๑๔๖ รายการทั่วประเทศของโทรทัศน์เชิงพาณิชย์แยกใน Pay-TV Teleshopping และช่องโปรแกรมเต็มรูปแบบ สิ่งที่ไม่รวมอยู่ในสถิตินี้เป็นตัวเลขของสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่นซึ่งมีตัวเลขที่สูงยิ่งขึ้น

บทต่อไปนี้จะให้ภาพรวมเกี่ยวกับด้านประวัติศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อสื่อในประเทศเยอรมนี ที่ให้ความสำคัญกับการดำเนินการตามกฎหมายสื่อและสภาผู้บริหาร

ในตอนแรกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์การพัฒนาของวิทยุและโทรทัศน์ในประเทศเยอรมนี มีการอธิบาย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาในระหว่างและหลังการโฆษณาชวนเชื่อต่อต้านประชาธิปไตยของระบอบนาซีและวิธีการที่ถูกสื่อในปัจจุบันยอมรับ และสถาบันที่ได้รับการแนะนำในการควบคุมการขยายตลาดสื่อ

ส่วนที่สองจะเน้นกรณีความขัดแย้งเกี่ยวกับการเลือกสื่อและการควบคุมเมื่อออกอากาศ ซึ่งปลอดจากการแทรกแซงของรัฐหรือเป็นเพียงความไร้เดียงสาของกระบวนการตัดสินใจซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ได้ตระหนักและ อันตรายที่เกิดขึ้นจากความมีอิสระของสื่อในอดีต

ก) ค.ศ. ๑๙๓๓-๑๙๔๕ ช่วงส่งผ่านอำนาจไปยังพรรคนาซี

ใน ค.ศ. ๑๘๙๕ A. Popow ได้พัฒนาพื้นฐานการส่งสัญญาณวิทยุที่เป็นที่นิยม⁴ หนึ่งปีต่อมาเขาส่งสัญญาณสุนทรพจน์ครั้งแรกจากเครื่องส่งสัญญาณไปยังผู้รับในเซนต์ ปีเตอร์สเบิร์ก ครอบคลุมระยะทางประมาณ ๒๕๐ เมตร การทดสอบครั้งแรกของการส่งวิทยุขุดนิยมในประเทศเยอรมนีคือคอนเสิร์ตเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๑๙๒๐ ในกรุงเบอร์ลิน โดยสถานีแรกเปิดเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๑๙๒๓ โดยอุปสรรคสำคัญคือการขาดโครงสร้างพื้นฐาน โดยใช้เวลานจนกระทั่งปี ค.ศ. ๑๙๒๗ ที่สถานีส่งมีเพียงพอที่จะอนุญาตให้มีการครอบคลุมความถี่แบบ AM ในประเทศ สอดคล้องกับโครงสร้างของรัฐบาลกลางของเยอรมันในช่วงเวลานั้น สถานีวิทยุถูกจัดเป็นจังหวัดแบบสถานีอิสระ รายงานและความเห็นเกี่ยวกับการเมือง การกระตุ้นความรู้สึกทางเพศหรือเพศและการเสียดสีไม่ได้รับอนุญาตให้ออกอากาศ คนที่อยู่ในรายชื่อรับชม จะต้องจ่ายค่าธรรมเนียม ซึ่งอุปกรณ์รับเสียงหรือภาพก็มีราคาแพงมาก การเข้าถึงวิทยุจึงค่อนข้างถูกจำกัดอย่างรุนแรง โดยมักจะมีการติดตั้งวิทยุในผับสำหรับการฟังแบบสาธารณะ เป็นอีกวิธีหนึ่งในการดึงดูดลูกค้าให้เพิ่มขึ้น

จากค.ศ. ๑๙๓๓-๑๙๔๕ เยอรมนีตกอยู่ภายใต้การปกครองของพรรคต่อต้านประชาธิปไตยแห่งชาติ แรงงานสังคมนิยมเยอรมันและผู้นำ อ돌ฟ์ ฮิตเลอร์ เกิดการยับยั้งการพัฒนาสังคมเยอรมันของระบบสื่อเป็นอย่างมากทั้งจากส่วนกลางและควบคุมโดยกระทรวงการให้ความรู้แก่สาธารณะและการโฆษณาชวนเชื่อ (Ministerium für Volksaufklärung und Propaganda) อยู่ในเบอร์ลินและผู้นำ Josef Goebbels ทำงานร่วมกับสถาบันอื่นๆ เช่น สภาออกอากาศในกระทรวงโฆษณาชวนเชื่อหรือ The Reich Chamber of

⁴ มีการใช้วิทยุในเรือในเวลาดังกล่าวแล้ว แต่ยังมีข้อจำกัดในรหัสมอร์ส ทำให้ไม่สามารถรับ-ส่งข้อมูลที่ซับซ้อน อาทิเช่น สุนทรพจน์ บทเพลง ฯลฯ ได้

Culture (Reichskulturkammer) เพื่อควบคุมปัญหาของพนักงานและประเด็นของรายการ (Schulz, Held, Dreyer, ๒๐๐๘, หน้า ๕)

สื่อทั้งหมดมีการดำเนินการในการจัดการกับสังคมเยอรมันและให้อำนาจระบอบการปกครอง ภายใต้สิ่งที่เรียกว่า “Gleichschaltung” (การรวมตัวของพลังสถาบัน) สื่อมวลชนถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือ ในการปกครองแบบเผด็จการ สำคัญของกฎหมายเป็นกฎหมายเพื่อปกป้องสังคมเยอรมัน (Gesetz zum deutschen Schutz des Volkes) และกฎหมายเพื่อปกป้องสังคมและรัฐบาล (Gesetz zum Schutz von Volk und Staat) ชนิดของสื่อที่แตกต่างกันทั้งหมดถูกควบคุมโดยองค์กร ปกครองภายใต้สภาวัฒนธรรม เช่น Reichspressekammer ทางสื่อ หรือ Reichsfilmkammer ทางภาพยนตร์

ในขณะนั้น การกระจายเสียงหลักๆจะส่งผ่านวิทยุ พรรคสังคมนิยมแห่งชาติได้พัฒนาวิทยุตั้งโต๊ะ ราคาถูก (Volksempfänger) ซึ่งประชาชนเยอรมันสามารถซื้อหาได้ในราคาที่ไม่แพงมาก

การกระจายเสียงเกือบสมบูรณ์ของรายการออกอากาศภายใต้การควบคุมเสียงหรือบริษัท การกระจายเสียงของรัฐ (Reichs-Rundfunk-Gesellschaft) เป็นพื้นฐานของอิทธิพลทางการเมืองและการโฆษณาชวนเชื่อ เทคโนโลยีใหม่ในการกระจายเสียงได้คิดค้นสิ่งต่างๆ เช่น เครื่องส่งสัญญาณคลื่นสั้น โดยคำนึงถึงการโฆษณาชวนเชื่อในต่างประเทศ

จุดเริ่มต้นของสงครามโลกครั้งที่สองในปี ค.ศ. ๑๙๓๙ มาตรการปิดเปิดเกิดขึ้นอย่างรุนแรง ตัวอย่างเช่นการฟังรายการวิทยุกระจายเสียงของประเทศอื่นๆ หรือการกระจายของข่าวจะถูกตัดสิน ประหารชีวิต

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๐ Goebbels แนะนำรายการแบบครบวงจรที่เรียกว่า “Reichssender” ซึ่งจะมีการจำกัดเวลาตามเวลาในช่วงสงครามจนกระทั่งมีการเผยแพร่การยอมจำนนของกองทัพเยอรมัน เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๑๙๔๕

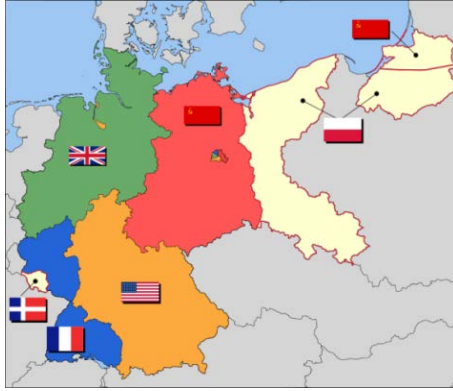
นอกเหนือจากรายการวิทยุแล้ว โทรทัศน์ยังมีบทบาทเล็กๆ แต่ยังคงความหมายในความร่วมมือกับ The Imperial Post (Reichspost) ซึ่งเป็นบริษัทกระจายเสียงรัฐพัฒนาช่องทางโทรทัศน์เป็นครั้งแรก ซึ่งเริ่มในปีค.ศ. ๑๙๓๕ โดยมีบทบาทสำคัญในกิจกรรมที่สำคัญต่อสังคม เช่น โอลิมปิกเกมส์ ๑๙๓๖ ซึ่งมีผู้รับชมเป็นชาวเยอรมันโดยประมาณอยู่ที่ ๑๖๐,๐๐๐ คน อีกตัวอย่างหนึ่งคือการกล่าวสุนทรพจน์ในสงครามโดย Josef Goebbels เมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๓ เมื่อเยอรมนีใกล้จะสูญเสียจากสงครามและ Goebbels พยายามที่จะระดมคนเยอรมันเพื่อที่จะต้านทานต่อความพ่ายแพ้ และการจลาจลชุมนุมใน Berliner Sportpalast จนถึงวันนี้ เป็นหนึ่งในตัวอย่างที่สำคัญที่สุดของการปฏิบัติและใช้การโฆษณาชวนเชื่อในระบอบการปกครองอาณาจักรที่สามในขณะนั้น

ข) ค.ศ. ๑๙๔๕-๑๙๔๙ ปลายสงครามโลกครั้งที่สอง — รัฐบาลของพันธมิตร

หลังจากความพ่ายแพ้ของสงครามโลกครั้งที่สองในปีค.ศ. ๑๙๔๕ ประเทศเยอรมนีถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วนและส่งผ่านการปกครองไปยังสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อังกฤษและสหภาพโซเวียต ภายใต้การครอบครองแบบประชาธิปไตยจะอยู่ในโซนครอบครองที่มีประสบการณ์ “ซัวโมงที่ศูนย์” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรายการการศึกษาใหม่ของกองกำลังพันธมิตร ซึ่งระบบสื่อปัจจุบันทั้งหมดเป็นแบบพัฒนาใหม่

ต่อจากนั้นเป้าหมายหลักของการจัดระเบียบสื่อคือเพื่อให้การเขียนโปรแกรมเป็นอิสระและมีหลากหลาย เช่น การกระจายเสียงถูกเก็บรักษาไว้ไม่ให้เป็นเครื่องมือของรัฐอย่างเดียว แต่เป็นของสังคมเยอรมันทั้งหมด (Schulz, Held, Dreyer, ๒๐๐๘ หน้า ๖)

การอภิปรายเริ่มต้นขึ้นในเยอรมันตะวันตกซึ่งเป็นเขตยึดครองพื้นที่ที่การกระจายเสียงมีผลมาจากความสนใจร่วมกัน หนึ่งในประเด็นในการเมืองคือพรรคที่ปกครองจะถูกป้องกัน ดังนั้นสถานีวิทยุและโทรทัศน์ไม่ต้องเป็นส่วนหนึ่งของผู้บริหาร เช่นเดียวกับรายการที่ไม่ได้ปรับเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้โฆษณา เพื่อหลีกเลี่ยงการกดดันและจะเป็นที่รับรู้เนื้อหาหลังจากที่เป็น “รสชาติของมวลชน” (Meyn, ๑๙๙๔ หน้า ๘๖)

รัฐบาลทหารใช้บางส่วนของสถานีกระจายเสียงที่ถูกทำลายเป็นองค์กรภายใต้กฎบัตรสาธารณะและการเขียนรายการวิทยุในการควบคุมสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองในประเทศเยอรมนีที่ถูกยึดครอง สถานีใหม่ที่กระจายเสียงแบบกระจายอำนาจกำลังก่อตัวขึ้นเช่น วิทยุแฟรงค์เฟิร์ต วิทยุซตุทการ์ท หรือ วิทยุมิวนิคในโซนอเมริกา เช่นเดียวกับ "Nordwestdeutscher Rundfunk" ในอังกฤษ และ "Südwestfunk" ในโซนฝรั่งเศส

อำนาจของการกระจายเสียงถูกให้คืนกลับไปยังรัฐบาลเยอรมันที่ละเล็กละน้อย หลังจากระบบการกำกับดูแลถูกสร้างขึ้นตามแบบของ British Broadcasting Corporation (BBC): การกระจายเสียงบริการสาธารณะ (öffentlich-rechtlicher Rundfunk) (Schulz, Held, Dreyer ๒๐๐๘ หน้า ๖)

ค) ค.ศ. ๑๙๔๙-๑๙๘๔ การปลดปล่อยรัฐบาล — การแยกของเยอรมนีตะวันตกและเยอรมนีตะวันออก

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๙ โซนครอบครองในเยอรมนีตะวันตกถูกส่งต่อไปยังรัฐบาลเยอรมันใหม่ ในขณะที่เยอรมนีตะวันออกยังคงเป็นคอมมิวนิสต์ภายใต้การควบคุมของสหภาพโซเวียต ระบบสื่อเป็นไปตามการดำเนินงานของ "Grundgesetz" (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรพื้นฐาน) กฎหมายรัฐธรรมนูญที่ระบุไว้ในหลักการของเสรีภาพในการแสดงออกข้อมูลและสื่อมวลชนในสหพันธ์สาธารณรัฐเป็นครั้งแรกในสองส่วนของมาตรา ๕

(๑) ทุกคนมีสิทธิอย่างอิสระในการแสดงความคิดเห็นและเผยแพร่ข้อมูลในการพูด การเขียนและแสดงภาพทั้งการแจ้งให้ทราบว่าตัวเองไม่มีอุปสรรคจากแหล่งที่สามารถเข้าถึงได้โดยทั่วไป ทั้งเสรีภาพของสื่อมวลชนและเสรีภาพในการรายงานโดยใช้วิธีการถ่ายทอดและอัดเป็นเรื่องราวจะได้รับการรับประกันและจะต้องไม่มีการเซ็นเซอร์

(๒) สิทธิเหล่านี้จะพบขีดจำกัดของตนในบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปในบทบัญญัติการคุ้มครองเด็กและเยาวชนและในสิทธิส่วนบุคคลเพื่อเป็นเกียรติแก่บุคคลนั้นๆ (Meyn, ๑๙๙๔ หน้า ๖)

การตรวจสอบการก่อตัวที่ไม่ต้องเสียเงินและเป็นความจริงของความคิดเห็นของประชาชนเป็นความภาคภูมิใจที่สูงที่สุดจากทุกอำนาจทางการเมือง

ระเบียบของสื่อถูกส่งต่อไปยัง “Lander” (รัฐต่างๆ) ของเยอรมนีซึ่งมี “อำนาจอธิปไตยทางวัฒนธรรม” ดังนั้นการกระจายเสียงบริการสาธารณะมีการสร้างของรัฐต่างๆว่าการกระทำเป็นรายบุคคลหรือในบางกรณีร่วมกัน (Kleinstauber Thomass, ๒๐๑๒)

จากการออกแบบโดยปีปีซี ระบบกระจายเสียงสาธารณะของรัฐกลางดำเนินการภายใต้กฎหมายพื้นฐานของกฎหมายการออกอากาศ (Rundfunkgesetze) ของรัฐ ซึ่งโทรทัศน์สาธารณะและรายการวิทยุต้องทำตามกฎขั้นพื้นฐาน (Grundversorgungsauftrag) เพื่อดึงดูดความสนใจและกระตุ้นให้มีความบันเทิงที่ยังต้องแฝงองค์ประกอบทางวัฒนธรรมและการศึกษาในรายการอีกด้วย

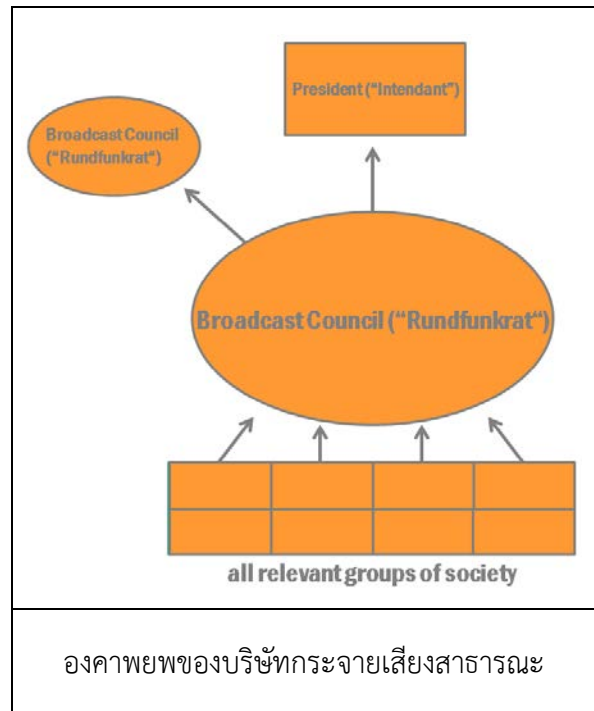
การบริหารเนื้อหาจากการแพร่ภาพกระจายเสียงบริการสาธารณะถูกเรียกว่าบริษัทแพร่ภาพสาธารณะ (Landesrundfunkanstalten) แต่ละบริษัทจะรวมการทำงานสามอย่างในการดำเนินไปตามแบบและกำกับดูแลของโปรแกรมและอุปทานทางเทคนิค

ผู้อำนวยการทั่วไปของผู้กระจายเสียงสาธารณะจะเรียกว่า “ข้าหลวง” (Intendant) โดยจะบริหารงานโดยมีความรับผิดชอบเกี่ยวกับพนักงาน อุปกรณ์ทางเทคนิค การบริหาร การเงินและรายการ โดยจะเป็น “ผู้ดูแลและให้คำแนะนำโดยเจ้าหน้าที่กระจายเสียงและสภาในการบริหารและในบางกรณีสภาที่ปรึกษาในโปรแกรม” (Meyn, ๑๙๙๔ หน้า ๘๘) ซึ่งข้าหลวงจะได้รับการเลือกตั้งโดยสภาผู้กระจายเสียง (Rundfunkrat)

สภาดังกล่าวจะกำกับดูแลภายในซึ่งเรียกว่ากลุ่มที่เกี่ยวข้องเพื่อสังคมและจะเป็นตัวแทนของสหภาพการค้า สมาคมนายจ้าง โบสถ์กลุ่มสิ่งแวดล้อม ฯลฯ (Schulz, Held, Dreyer ๒๐๐๘ หน้า ๑๒) งานของหน่วยงานเหล่านี้คือการตรวจสอบข้อกำหนดของกฎหมายและรับประกันความหลากหลายในรายการ เช่น หลากหลายความคิดเห็นในสังคมเป็นตัวแทนคือความสำเร็จ (ib.) นอกจากนี้สภาผู้แพร่ภาพจะเป็นผู้รับผิดชอบในการให้คำปรึกษาแก่ข้าหลวง การจัดการแรงงานและงบประมาณเช่นเดียวกับการเลือกตั้งผู้บริหารของสถาบันอื่นและคณะกรรมการบริหาร

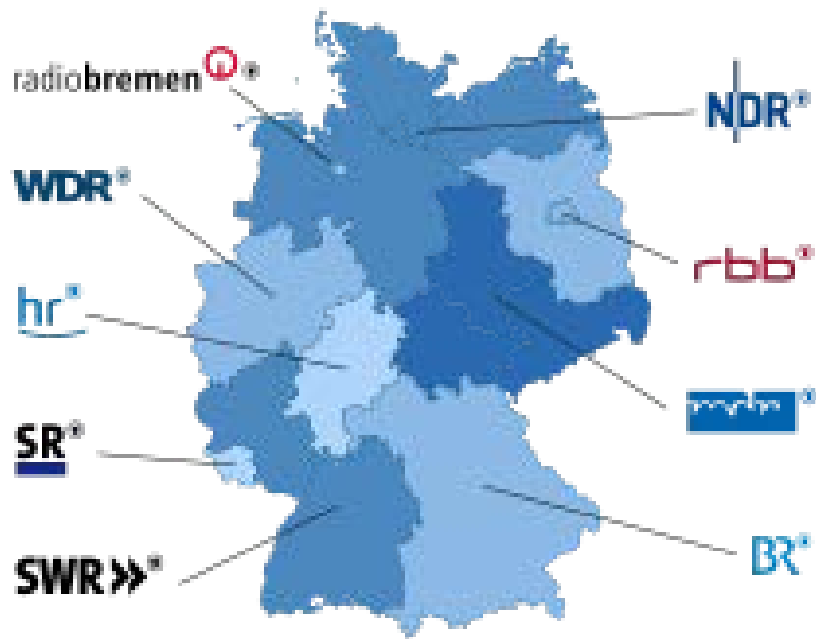
อย่างที่กล่าวไว้ว่าสภาบริหาร (Verwaltungsrat) ของบริษัทแพร่ภาพสาธารณะมีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการทางด้านเทคนิคส่วนใหญ่ จึงจะจัดการอุปทานงบประมาณและเทคนิคและการกำกับดูแลและนอกเหนือจากที่ข้าหลวงจะดูแลและตัดสินใจในการเขียนรายการ การมีอิทธิพลต่อโปรแกรมจะเกิดเฉพาะทางอ้อมโดยมีอิทธิพลต่อเงื่อนไขพื้นฐาน (กฎหมายเยอรมัน, ๑๙๙๖)

ปรากฏการณ์ของบริษัทกระจายเสียงสาธารณะคือการแนะนำเงินทุนผ่านค่าธรรมเนียมกระจายเสียงเป็นทรัพยากรทางการเงินหลัก ซึ่งทุกครัวเรือนในประเทศเยอรมนีจะต้องจ่ายเงินเป็นการเก็บรักษาตัวรับสัญญาณให้พร้อมในการรับต่อไป ซึ่ง “จำนวนเงินที่ต้องจ่ายถูกกำหนดไว้ในกระบวนการที่ซับซ้อนที่คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญอิสระที่เรียกว่าคณะกรรมการเพื่อการประเมินความต้องการทางการเงิน

(Kommission zur Ermittlung des Finanzbedarfs der öffentlich-rechtlichen undfunkanstalten, KEF) มีส่วนร่วม” (ib. หน้า ๑๑) หลังจากก่อตั้งในปีค.ศ. ๑๙๗๕ คณะกรรมาธิการชุดนี้มีแผนในการประเมินทางการเงินของประชาชนและผู้กระจายเสียงในความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในการใช้เงิน ในที่สุดก็ได้คำนวณตามคำแนะนำของจำนวนค่าธรรมเนียมกระจายเสียง หลังจากที่ผ่านมาสภาของรัฐและกลายเป็นข้อผูกพันในที่สุด

บริษัทแพร่ภาพสาธารณะแรกที่ก่อตั้งขึ้นหลังจากปี ค.ศ. ๑๙๔๙ คือ Bayerischer Rundfunk (แห่งรัฐบาวาเรีย) Hessischer Rundfunk (แห่งรัฐเฮสเซน) Radio Bremen (วิทยุเบรเมน) และ Süddeutscher Rundfunk (แห่งภาคใต้ของเยอรมนี ในปีค.ศ. ๑๙๕๑ Südwestfunk (แห่งภาคตะวันตกเฉียงใต้) ถ่ายทอดข้อมูลในสามรัฐในเขตฝรั่งเศสเพิ่มขึ้นจากปี ค.ศ. ๑๙๔๘ ก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการตามกฎหมายของรัฐ นอกจากนี้ยังมี Nordwestdeutscher Rundfunk หรือ NWDR (แห่งภาคตะวันตกเฉียงเหนือของเยอรมนี) เป็นการรวมตัวของรัฐที่อยู่ในเขตการปกครองของอังกฤษจนกระทั่งถูกแบ่งออกเป็น Westdeutscher Rundfunk หรือ WDR (เยอรมันตะวันตก) และ Norddeutscher Rundfunk หรือ NRD (ภาคเหนือของเยอรมัน) ในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ หลังจากการเพิ่มของรัฐซาร์ลันด์ในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (Saarländischer Rundfunk) ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๕๑

บริษัทผู้กระจายภาพและเสียงทั้งหมดเข้าร่วมกองกำลังในคณะกรรมการของบริษัทแพร่ภาพสาธารณะแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (Arbeits-Gemeinschaft der öffentlich-rechtlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik หรือ ARD) (Meyn, ๑๙๙๔ หน้า ๘๖) ในขณะที่ตั้งต้นนั้น สมาคมแห่งนี้มีงานส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบริษัทและผู้ผลิตรายการวิทยุทั่วไป อย่างไรก็ตาม ในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ช่องโทรทัศน์รวมกันชื่อ Deutsches Fernsehen (โทรทัศน์เยอรมัน) เปิดหลังจากการก่อตั้งของ Fernsehvertrag (พระราชบัญญัติโทรทัศน์) การมีส่วนร่วมขององค์กรกระจายเสียงจะต้องมีค่าเท่ากับร้อยละของผู้ชมในพื้นที่ที่มีการส่งสัญญาณ

แม้ว่ากองกำลังพันธมิตรยังคงครอบครองเยอรมนีและปฏิบัติต่อการออกอากาศสื่ออย่างเป็นทางการเป็นอิสระ แต่ก็ยังเป็นเครื่องมือสำคัญของรายการประชาธิปไตยใหม่ จนกระทั่งถึง ค.ศ. ๑๙๕๑ รายการที่จำเป็นจะต้องออกอากาศถูกควบคุมและกิจกรรมทั้งหมดจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการของพันธมิตร ในที่สุดหลังจากที่ Deutschlandvertrag (สัญญาของเยอรมนี) ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ อธิปไตยของการกระจายเสียงถูกส่งกลับไปยังสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีด้วยข้อยกเว้นของเขตยึดครองของโซเวียต

ARD ไม่ได้เป็นเพียงโปรแกรมกระจายเสียงทั่วประเทศที่ผลิตเป็นเวลานานอย่างเช่น Zweites Deutsches Fernsehen หรือ ZDF (โทรทัศน์ที่สองของเยอรมัน) ถูกนำมาใช้ในเมืองไมนซ์ในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ จัดตั้งขึ้นหลังจากการพิพาทระหว่างนายกรัฐมนตรี Konrad Adenauer และพรรคฝ่ายค้าน ZDF เป็นบริษัทโทรทัศน์กลางที่ครอบคลุมโดยรัฐทั้งหมด

“Zweites Deutsches Fernsehen (ZDF) จะดำเนินงานจากส่วนกลาง ซึ่งแตกต่างไปจากการที่รัฐบาลกลางจัดการกับ ARD โดยโปรแกรมทั้งหมดจะถูกส่งจากไมนซ์ ZDF หรือช่องที่สองจะถูกสนับสนุนทางการเงินดังนี้ ประมาณครึ่งหนึ่งของรายได้มาจากส่วนแบ่งของค่าธรรมเนียมใบอนุญาตซึ่งเป็นสถานี ARD ถึงร้อยละ ๓๐ ไปที่เมืองไมนซ์ มากกว่าหนึ่งในสามมาจากการโฆษณา[...] ส่วนที่เหลือประกอบไปด้วยรายได้เบ็ดเตล็ด เช่น ดอกเบี้ยและการใช้ประโยชน์จากสิทธิมนุษยชน”(Meyn, ๑๙๙๔ หน้า ๘๗)

แม้จะมีโครงสร้างภายในเอกชนบริษัทแพร่ภาพกระจายเสียง สภากระจายเสียงถูกตั้งชื่อแตกต่างกับสภาโทรทัศน์ (Fernsehrat) ซึ่งจะรวมถึงผู้แทนของรัฐบาลกลาง คริสตจักรคาทอลิกและโปรเตสแตนต์ สหภาพการค้า องค์กรสื่อ ผู้นำสมาคมการกุศล องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นักเคลื่อนไหวทางสิ่งแวดล้อม และผู้แทนของการศึกษาวิทยาศาสตร์และศิลปะ และยังมีสมาชิกของพรรคการเมืองเช่นกัน โดย ๑๒ จาก ๗๗ สมาชิกจะได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากฝ่ายที่เป็นตัวแทนของรัฐบาลกลางของเยอรมนี (Bundestag) (ib. หน้า ๘๗f)

รายการถ่ายทอดสาธารณะอื่นๆ จะเรียกว่า Deutsche Welle (เสียงของประเทศเยอรมนี) ก็ปรากฏตัวขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ แต่ผ่านกฎหมายของรัฐบาลกลาง งานหลักของสถานีวิทยุที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลคือการออกอากาศด้วยมุมมองที่ครอบคลุมสำหรับชาวต่างประเทศที่อาศัยอยู่นอกประเทศเยอรมนี (Kleinstaub Thomass, ๒๐๑๒) ดังนั้นการออกอากาศที่จะเป็นเรื่องของรัฐบาลกลาง จะถูกระงับทันที (Meyn, ๑๙๙๔ หน้า ๘๗)

ง) ค.ศ. ๑๙๘๔-๑๙๙๐ รัฐธรรมนูญของระบบกระจายเสียงแบบคู่ขนาน (Dual System)

ค.ศ. ๑๙๘๔ เป็นปีของการก่อตั้งระบบกระจายเสียงแบบคู่ขนาน ซึ่งเลือกโดยรัฐหนึ่งหลังจากที่อื่นๆ อยู่บนพื้นฐานการตัดสินใจของ “Bundesverfassungsgericht” (ศาลรัฐธรรมนูญกลาง) เช่นเดียวกับความก้าวหน้าทางวิชาการและความขัดแย้งทางการเมืองในเชิงพาณิชย์ ระบบกระจายเสียงเปิดตลาดสำหรับผู้ประกอบการสื่อเอกชนร่วมกับบริษัท แพร่ภาพสาธารณะ (กฎหมายเยอรมัน ๑๙๙๖)

เจ้าหน้าที่สื่อของรัฐ (Landesmedienanstalten) ถูกสร้างขึ้นเพื่อรับผิดชอบในการออกใบอนุญาตและกำกับดูแลสถานีวิทยุกระจายเสียงเชิงพาณิชย์และสร้างส่วนที่ตรงกันข้ามของบริษัท แพร่ภาพสาธารณะ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่เป็นอิสระและมีเนื้อหาภายในแทนกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อเข้าสังคมเป็นอย่างดีในการจัดสื่อสภา (Medienrat) งานหลักคือการเซ็นเซอร์บริษัทกระจายเสียงเชิงพาณิชย์และกำกับดูแลการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยสื่อโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักเกณฑ์การโฆษณาและการคุ้มครองผู้เยาว์ สถาบันยังต้องมีความรับผิดชอบในการจัดสรรคลื่นความถี่ (Die Medienanstalten, ๒๐๑๒h) อีกหนึ่งงานที่สำคัญคือ

การแลกเปลี่ยนต่อกันในความสนใจและความร่วมมือ “ประเด็นเรื่องจะต้องเป็นความสัมพันธ์ที่สำคัญและมีความเกี่ยวข้องกับคนทั่วไป” (Die Medienanstalten, ๒๐๑๒f) เจ้าหน้าที่สื่อของรัฐที่เกี่ยวข้องจะทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่สื่อของรัฐ (Arbeitsgemeinschaft der Landesmedienanstalten, ALM)

ในการกำกับดูแลมักจะถูกระงับมากกว่ากระทำเองโดยเจ้าหน้าที่สื่อของรัฐจะงดการควบคุมถาวรของรายการ แต่ควบคุมด้วยคำพูด ซึ่งการร้องเรียนถูกสะกดรอยตามและปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ถูกตรวจสอบโดยการสุ่มตรวจศักยภาพของเจ้าหน้าที่ดังต่อไปนี้

“เจ้าหน้าที่สื่อของรัฐจะได้รับเครื่องมือหลายชนิดให้เกิดการละเมิดกฎหมายที่มีอยู่ ตอนแรกเจ้าหน้าที่อาจแจ้งให้ทราบล่วงหน้าอย่างเป็นทางการว่ามีการฝ่าฝืนเงื่อนไขในการอนุญาตหรือข้อกำหนดทางกฎหมาย โดยผู้กระจายเสียงและประเด็นคำสั่งของการละเลยที่ป้องกันการรั่วไหลตามกฎหมายต่อไป หากมีการละเมิดอย่างต่อเนื่องอาจจะมีการกระทำเพิ่มเติมจากผู้ให้บริการในการแก้ไขปัญหาการละเมิดกฎหมาย (เช่นการระงับใบอนุญาตชั่วคราว) ภายใต้สถานการณ์บางหน่วยงานอาจปรับการให้บริการ ในที่สุดเครื่องมือสูงสุดจะอยู่ในมือของเจ้าหน้าที่คือการเพิกถอนใบอนุญาต” (Schulz, Held, Dreyer, ๒๐๐๘ หน้า ๑๘)

ปัญหาหนึ่งคือการควบคุมโปรแกรมที่เป็นความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกลางในโครงสร้างของหน่วยงานและบางส่วนของประเทศที่ออกอากาศรายการเชิงพาณิชย์ในด้านอื่น ๆ เพื่อแก้ปัญหาที่ประชุมกรรมการของเจ้าหน้าที่สื่อของรัฐ (Direktorenkonferenz der Landesmedienanstalten, DLM) ที่ถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๘๗ ประกอบด้วยผู้แทนตามกฎหมายภายใต้กฎหมายของรัฐ การทำงานคือแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างสถาบันในระดับชาติและระดับนานาชาติ การวิเคราะห์ของการพัฒนาโปรแกรมเช่นเดียวกับคำปรึกษาในประเด็นทางยุทธศาสตร์และเทคนิค (Die Landesmedienanstalten, ๒๐๑๒c)

ในเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๙๒ สนธิสัญญาระหว่างรัฐเกี่ยวกับการกระจายเสียงและ Telemedia (Staatsvertrag für Rundfunk und Telemedien) ใช้บังคับเพื่อให้เข้ากับกฎหมายของรัฐในด้านที่สำคัญต่างๆ ด้านของการกระจายเสียง (Schulz, Held, Dreyer ๒๐๐๘ หน้า ๑๐) ก่อตั้งขึ้นสำหรับสถานการณ์พิเศษในการควบคุมของบริษัทกระจายเสียงเชิงพาณิชย์ทั่วประเทศ สนธิสัญญาครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ที่อยู่ร่วมกันของบริการสาธารณะและการกระจายเสียงเชิงพาณิชย์ในระบบคู่ขนาน โดยจุดเริ่มต้นของการเจรจาการออกอากาศถูกกำหนดโดยทั่วไป นอกจากนี้มีการรับประกันของการดำรงอยู่สำหรับภาคบริการสาธารณะ “การดำรงอยู่และการพัฒนาของการกระจายเสียงบริการสาธารณะจะต้องดำเนินการ ซึ่งรวมถึงการมีส่วนร่วมในเทคโนโลยีใหม่ทั้งหมดสำหรับการผลิตและการส่งเช่นเดียวกับบทบัญญัติของรูปแบบใหม่ของการกระจายเสียง โดยมีเงินทุนพื้นฐานจาก [...] คือการได้รับการรักษาและมั่นใจ” (Die Medienanstalten, ๒๐๑๒d, หน้า ๔) นอกจากนี้สนธิสัญญารัฐยังรวมโอกาสในการกระจายเสียงเอกชน ทำให้เป็นไปได้ว่ามี

ความถี่เพียงพอที่ถูกสร้างขึ้นมาและมีการให้แนวทางการเงินที่อนุญาตให้โฆษณาเป็นทรัพยากรทางการเงินหลัก และในระดับสูงกว่า ผู้ให้บริการประชาชนยังคงให้บริการเชิงพาณิชย์และสังเกตกฎหมายพิเศษเกี่ยวกับการโฆษณา และสปอนเซอร์โดยส่วนใหญ่ค่าโดยรวมของความต้องการในยุโรป กฎระเบียบเพิ่มเติมทำให้หลักการของ รายการและความคิดเห็นส่วนใหญ่ (Meyn, ๑๙๙๔ หน้า ๘๔)

หลังจากการดำเนินการ สนธิสัญญาระหว่างรัฐถูกนำมาขึ้นใหม่สองสามครั้งจนปัจจุบันนี้

รายการเชิงพาณิชย์สองอันแรกที่เข้ามาคือ Sat. 1 โดยเริ่มส่งสัญญาณแห่งชาติในปี ค.ศ. ๑๙๘๕ และ RTL Plus (ปัจจุบันนี้คือ RTL) เริ่มในปีค.ศ. ๑๙๘๖ (กฎหมายเยอรมัน ๑๙๘๖) หลังจากประสบความสำเร็จ ในตลาด ช่วงของรายการเชิงพาณิชย์เกิดขึ้นมากมายจนถึงทุกวันนี้

จ) ค.ศ. ๑๙๙๐-๒๐๑๒ การรวมตัวกันของเยอรมนีตะวันตกและเยอรมนีตะวันออก

จนกระทั่งถึง ค.ศ. ๑๙๙๐ ประเทศเยอรมนีเป็นยังแบ่งเป็นสองส่วน แต่หลังจากการผสมผสานของ ตะวันตกและตะวันออก สาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมันถูกรวมเข้ากับระบบกระจายเสียงคู่ขนานของ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีตะวันตก

บริษัทแพร่ภาพกระจายเสียงนามว่า Mitteldeutscher Rundfunk หรือ MDR ถูกสร้างขึ้นสำหรับ รัฐแซกโซนีอันฮัลต์และทูรินเกียซึ่งมีหน้าที่ในการผลิตโปรแกรมการบริการสาธารณะในพื้นที่บูรณาการใหม่ บริษัทใหม่บนพื้นฐานของสนธิสัญญาระหว่างประเทศเหล่านี้ นอกจาก Ostdeutscher Rundfunk Brandenburg หรือ ORB จะเริ่มซึ่งเป็นบริษัทที่จัดตั้งขึ้นโดยสมาชิกแห่งชาติของ Brandenburg แผนทำรูปแบบบริษัท สามรัฐสำหรับเบอร์ลิน บรันเดินบวร์ก และเมคเคิลนบวร์ก-เวสเทิร์นโพเมอราเนีย แต่ประสบความสำเร็จล้มเหลว ในที่สุด หลังจากนั้น Norddeutscher Rundfunk หรือ NDR ถูกสร้างขึ้นโดยการประกอบกันของรัฐและ ขเวรินและสนธิสัญญารัฐใหม่ถูกเจรจาขึ้น (Meyn, ๑๙๙๔ หน้า ๘๗)

วิทยุเยอรมัน (Deutschlandradio) ถูกแนะนำในปี ค.ศ. ๑๙๙๔ เป็นการควบรวมกิจการของ Deutschlandfunk Rias และ DS Kultur ตั้งแต่นั้นมาก็ทำงานแบบข้อมูลโฆษณาฟรีและโปรแกรมศิลปะ สำหรับคนทั้งประเทศและได้รับเงินสนับสนุนรายได้จากใบอนุญาต (ib.)

งานจากหน่วยงานสื่อของรัฐขยาย ดังนั้นเขตการปกครองที่หลากหลาย (การบริหารส่วนหลักใหม่ เป็นสถาบันอิสระ) จึงกำลังก่อตัวไปด้วย โดยควบคุมการส่งเสริมการขายของความหลากหลายของโปรแกรม และเสรีภาพของข้อมูลและความคิดเห็นในการโฆษณาทางโทรทัศน์และวิทยุ (Die Medienanstalten, ๒๐๑๒e)

การควบคุมพิเศษโดยสนธิสัญญาระหว่างรัฐในการกระจายเสียงเพื่อป้องกันไม่ให้มีอิทธิพลไปทั่วประเทศในรายการโทรทัศน์ รวมถึงการจำลองส่วนแบ่งการตลาดที่ให้บริการในเชิงพาณิชย์ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นเจ้าของมากกว่าร้อยละ ๓๐ หรือในกรณีพิเศษร้อยละ ๒๕ ของตลาดกระจายเสียงงานที่จะตัดสินอิทธิพลความคิดเห็นของสาธารณชนจากระบายเสียงเชิงพาณิชย์ได้รับการไว้วางใจขึ้นจากปี ค.ศ. ๑๙๙๗ ในคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญและคณะกรรมการความเข้มข้นในสื่อ (Kommission zur Ermittlung der Konzentration im Medienbereich หรือ KEK) (Schulz, Held, Dreyer, ๒๐๐๘ หน้า ๑๓)

คณะกรรมการตั้งอยู่ในเมืองพอสตัม มีหน้าที่รายงานเรื่องพัฒนาการของการกระจุกตัวในสื่อให้หน่วยงานกำกับดูแลของรัฐทราบเป็นประจำโดยปกติ วิธีการคือการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงด้านความเป็นเจ้าของของบริษัทกระจายเสียงเชิงพาณิชย์ระดับชาติหรือการวิเคราะห์ขั้นตอนการออกใบอนุญาตสำหรับการจัดหาเนื้อหา เป็นต้น (Die Medienanstalten, ๒๐๑๒g)

ในปี ค.ศ. ๒๐๐๓ กรอบกันสำหรับการป้องกันของผู้เยาว์ภายในเชิงพาณิชย์ในการกระจายเสียงก่อตั้งขึ้นและเผชิญกับความท้าทายใหม่ในการกระจายเสียงที่ถูกปรากฏขึ้นโดยการพัฒนาด้านเทคนิคและการบรรจบกับสื่อ โดยอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายใหม่สองแบบคือ คุ่มครองเยาวชน Jugendschutzgesetz, JuSchG) ที่ระดับรัฐบาลกลาง และในสนธิสัญญาระหว่างรัฐว่าด้วยการคุ้มครองศักดิ์ศรีของมนุษย์และการคุ้มครองของผู้เยาว์ในกิจการวิทยุกระจายเสียงและใน Telemedia (Jugendmedienschutzstaatsvertrag, JMStV) ที่รัฐระดับการควบคุมที่มีอยู่ถูกแก้ไขและดำเนินการที่กำกับดูแลถูกสร้างขึ้นใหม่คือคณะกรรมการการคุ้มครองผู้เยาว์ในสื่อ (Kommission für Jugendschutz, KJM) (Schulz, Held, Dreyer, ๒๐๐๘ หน้า ๑๔)

มีที่ตั้งอยู่ในเมืองมิวนิค สถาบันคือ “ดูแลการประเมินในเชิงพาณิชย์ของการกระจายเสียงและ Telemedia ที่เนื้อหาที่มีมุมมองเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้เยาว์” (Die Medienanstalten, ๒๐๑๒a) โดยการวิเคราะห์ศักยภาพของการละเมิดกรอบการทำงานใหม่ หากผู้ให้บริการในเชิงพาณิชย์ละเมิดกฎหมายมาตรการที่เหมาะสมจะถูกประเมินและดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่สื่อของรัฐ โดยทั่วไปนั้นเหตุการณ์นี้ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยมากในอดีตที่ผ่านมาเพราะสถาบันคือการไต่หาระบบการทำงานของการควบคุมตนเอง (ib.)

คณะกรรมการใหม่อีกชุดก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๒๐๐๘ คือ สำนักงานคณะกรรมการการเซ็นเซอร์และการกำกับดูแล (Kommission für Zulassung und Aufsicht หรือ ZAK) ภายใต้การนำของผู้แทนหน่วยงานสื่อของรัฐเหมือนกับการประชุมของคณะกรรมการ (DLM) คณะกรรมการใหม่ในสังคมกระบวนการของการออกใบอนุญาตของผู้สมัครกระจายเสียง มีการทำงานการจัดการกับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการออกใบอนุญาตและการกำกับดูแลของการกระจายเสียงระดับชาติเช่นเดียวกับกฎระเบียบและ

การพัฒนาที่พักของการกระจายเสียงดิจิทัล อย่างที่ระบุไว้ในสนธิสัญญาระหว่างรัฐ (Die Medienanstalten, ๒๐๑๒b) การดำเนินการทำงานของคณะกรรมการมีสองสภาผู้แทนราษฎร สภาหนึ่งสำหรับบรรณาธิการ และเนื้อหาโฆษณาที่ “ประสานงานและเตรียมความพร้อมในการตัดสินใจของ ZAK เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการออกใบอนุญาตและการกำกับดูแลของกองบรรณาธิการและเนื้อหาโฆษณาในการให้บริการการกระจายเสียงแห่งชาติ” (Die Medienanstalten, ๒๐๑๒i) และอื่นๆ สำหรับการควบคุมและที่พักในการเข้าถึงดิจิทัลที่เป็นข้อตกลงกับการดำเนินการของกฎระเบียบโดยที่พัก ZAK [...] ในการรับผิดชอบคณะกรรมการร่วมในการเข้าถึงความเป็นดิจิทัล(Medienanstalten, ๒๐๑๒j)

ฉ) ค.ศ. ๒๐๑๒ ระบบออกอากาศแบบคู่ขนานในช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงดิจิทัล

ปัจจุบันการเกิดอยู่ร่วมกันของระบบกระจายเสียงประชาชนและพาณิชย์และแนวคิดของเสรีภาพของสื่อมวลชนเป็นองค์ประกอบสำคัญของประเทศประชาธิปไตย

ในแต่ละปีปริมาณของบริการสาธารณะและกระจายเสียงเชิงพาณิชย์แสดงออกมาเป็นรูปเป็นร่างโดยบังคับบางส่วนจากระบบดิจิทัลสื่อและมีการเพิ่มขึ้นของการใช้งานสื่อ ยกตัวอย่างเช่นในปี ค.ศ. ๒๐๑๑ คนเยอรมันบริโภคโทรทัศน์เฉลี่ย ๒๒๙ นาทีและวิทยุ ๑๙๒ นาทีต่อวัน

ตลาดโทรทัศน์ในเชิงพาณิชย์ถูกครอบงำโดยกลุ่มสื่อสองกลุ่มกลุ่มแรกถูกเรียกว่า “ProSiebenSAT.1Media AG” ซึ่งประกอบด้วยช่อง Sat.1 Pro7 Kabel 1 และ N24 เช่นเดียวกับช่องดิจิทัลหลายๆ ช่อง (ส่วนแบ่งการตลาดปี ค.ศ. ๒๐๐๘ เป็นร้อยละ ๒๑.๖๐) กลุ่มช่องอื่น ๆ จะถูกควบคุมโดย Bertelsmann บริษัทสื่อที่ใหญ่ที่สุดนอกสหรัฐอเมริกา กลุ่ม RTL เป็นเจ้าของสถานีโทรทัศน์ประมาณสิบสองประเทศในยุโรปและในประเทศเยอรมนี ซึ่งมีช่องโทรทัศน์ RTL RTL II Super RTL VOX และ n-tv (ส่วนแบ่งการตลาดปี ค.ศ. ๒๐๐๘ ร้อยละ ๒๖.๑๐) (Kleinsteuber, Thomass, ๒๐๑๒)

ส่วนแบ่งการตลาดของผู้ให้บริการสาธารณะในโทรทัศน์อยู่ที่ประมาณ ๔๕% ซึ่ง ARD ZDF และโปรแกรมที่สามร่วมแบ่งสัดส่วนประมาณเดียวกัน (ib.) ในปีที่ผ่านมาตลาดของสถานีโทรทัศน์บริการสาธารณะได้รับการขยายตามช่องทางสำหรับเด็กที่เรียกว่า Kinderkanal ช่องประเทศความร่วมมือ ARTE (ร่วมกับฝรั่งเศส) และ 3 SAT (ร่วมกับออสเตรียและสวิตเซอร์แลนด์) เช่นเดียวกับช่องข่าวฟินิกซ์ (Schulz, Held, Dreyer ๒๐๐๘ หน้า ๕f) ที่น่าทึ่งก็คือช่องทางให้บริการประชาชนส่วนใหญ่ที่มีการบริโภคโดยชาวเยอรมันที่มีอายุมากกว่า ๖๐ ปีขึ้นไป

การวิเคราะห์สื่อเปิดเผยว่าในประเทศเยอรมนี ยิ่งประชากรมีการศึกษาที่สูงขึ้นก็จะมีจำนวนคนดูโทรทัศน์ที่น้อยลง และถ้าหากบุคคลเหล่านั้นจะดูโทรทัศน์ พวกเขาจะดูสถานีกระจายเสียงสาธารณะ เช่น

ARD และ ZDF หรือช่องทางวัฒนธรรม เช่น 3 SAT หรือ ARTE ช่องเอกชนจะนำเสนอเรื่องตลก ละครชุด เป็นซีรีส์ สารคดีและแสดงให้เห็นในขณะที่ “ผู้กระจายเสียงสาธารณะ [...] ได้ประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งจากความน่าเชื่อถือในเรื่องเกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนโปรแกรมและความหลากหลาย” (สถาบันเกอเธ่, ๒๐๑๒d)

นอกจากนี้วิทยุ “เป็น [...] ไปสู่ผู้ฟังจำนวนมากและดึงดูดรายได้ที่มั่นคงจากการโฆษณา” (สถาบันเกอเธ่, ๒๐๑๒a) และได้จัดตั้งสถานที่ถูกต้องในภูมิทัศน์สื่อ เป็นสื่อที่เป็นที่นิยมมากที่สุด ซึ่งทั้งหมดในทุกที่มี ๕๙ สถานีวิทยุสาธารณะ ๒๒๒ สถานีเอกชนและ ๑๑๓ สถานีวิทยุของมหาวิทยาลัยที่เสมือนไม่ใช่เชิงพาณิชย์ ซึ่งแต่ละแห่งจะมีกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างกัน (ib.)

อินเทอร์เน็ตได้กลายเป็นสื่อกลางที่สำคัญของการส่งสัญญาณโทรทัศน์และวิทยุในขณะที่ส่งเสริมความยืดหยุ่นและการเข้าถึงสำหรับผู้บริโภค ในอดีตที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าชาวเยอรมันจำนวนมากขึ้นใช้เวลาบนอินเทอร์เน็ตและมีการเชื่อมต่อโดยใช้เครื่องมือของสิ่งที่เรียกว่า Web ๒.๐ “ความเป็นไปได้ใหม่เกือบจะไม่มีการจำกัด แต่ในปัจจุบันมีการใช้หลักประสิทธิภาพโดยยอดทางการเงินและทางปัญญา” (สถาบันเกอเธ่, ๒๐๑๒b)

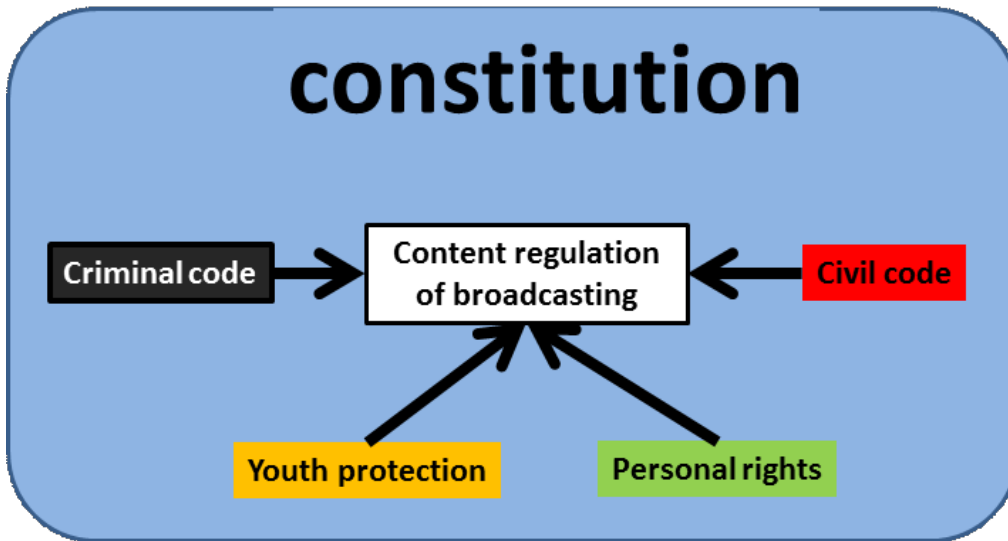
ทุกวันนี้ในประเทศเยอรมนีมีหน่วยงานสื่อของรัฐ ๑๔ รัฐที่ยังคงอยู่ โดยควบคุม ๑๖ รัฐของเยอรมนี (เจ้าหน้าที่สำหรับเบอร์ลินและบรันเดินบวร์กเช่นเดียวกับฮัมบูร์กและชเลสวิค โฮลชไตน์) และทั้งหมดกำกับบริษัทแพร่ภาพสาธารณะ ส่วนที่ใหญ่ที่สุดคือ Westdeutscher Rundfunk หรือ WDR (แห่งภาคตะวันตกของเยอรมนี) และ Südwestrundfunk หรือ SWR(แห่งภาคตะวันตกเฉียงใต้) (Kleinsteuber, Thomass, ๒๐๑๒)

กรอบทางกฎหมาย

กรอบทางกฎหมายของสถานีกระจายเสียงในประเทศเยอรมนีจะขึ้นอยู่กับรัฐธรรมนูญ (Grundgesetz) กฎหมายอาญาและสนธิสัญญาระหว่างรัฐ โดยรัฐธรรมนูญกำหนดไว้ว่ารัฐไม่สามารถเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสื่อทั้งหมด ด้วยเหตุผลดังกล่าวการกระจายเสียงแห่งชาติของเยอรมนีจึงผิดรัฐธรรมนูญ สถานีแพร่ภาพสาธารณะจะต้องเป็นไปตามรัฐต่างๆที่เป็นสถานีกฎหมาย ข้อยกเว้นที่เป็นที่ยอมรับในภายหลังคือ ZDF (ช่องที่สอง) ซึ่งในความเป็นจริงเป็นผู้กระจายภาพและเสียงประจำชาติ อย่างไรก็ตามการจัดโครงสร้างองค์กรยังคงเป็นเช่นเดียวกับสถานีอื่นๆ และทำให้เป็นอิสระจากรัฐชาติและรัฐบาลโดยเฉพาะ สืบเนื่องจากตำแหน่งที่สำคัญของสื่อในช่วงยุคห้าสิบ ที่หลายๆคนพยายามทำให้เกิดขึ้นโดยสร้างขึ้นจากรัฐบาลแห่งชาติ เพื่อสร้างสถานีรัฐบาลที่เป็นมิตร อย่างไรก็ตามศาลรัฐธรรมนูญปกครองออกคำพิพากษาการกระจายเสียงฉบับแรก (BVerfGE ๑๒, ๒๐๕) ของปีค.ศ. ๑๙๖๑ ว่าการจัดตั้งรัฐบาลกลางคือรัฐธรรมนูญสหพันธ์รัฐแห่งชาติ ไม่ได้มีอำนาจสำหรับการกระจายเสียง (มาตรา ๗๐) ยกเว้นสำหรับปัญหาด้านเทคนิค

นอกจากการจำกัดอิทธิพลของรัฐและรัฐบาลกลางเช่นเดียวกับรัฐบาลของรัฐในการกระจายเสียง มาตรา ๕ ของรัฐธรรมนูญที่ให้สิทธิแก่เสรีภาพในการแสดงออกเป็นฐานทางกฎหมายที่สำคัญสำหรับการกระจายเสียง อย่างไรก็ตามประโยคที่สองทำให้ชัดเจนขึ้นว่าไม่ได้หมายความว่าอะไรก็ตามโดยมาตราสองกล่าวว่า สิทธิเหล่านี้จะพบขีดจำกัดของตนในบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปในบทบัญญัติการคุ้มครองเยาวชนและในสิทธิส่วนบุคคลเพื่อเป็นเกียรติ

ประโยคนี้หมายถึงกรอบกฎหมายกว้างๆ ของการกระจายเสียงในกฎหมายอาญาและทางแพ่ง เช่นเดียวกับกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กและเยาวชนและสิทธิที่เกี่ยวข้องกับศักดิ์ศรีส่วนบุคคล กฎหมายเหล่านี้เป็นฐานทางกฎหมายสำหรับการควบคุมเนื้อหา ข้อกำหนดในสนธิสัญญาระหว่างรัฐ ฯลฯ มีการใช้งานของกฎหมายทั่วไปมากขึ้นในสื่อกระจายเสียง

ก) การกิจของสถานีแพร่ภาพกระจายเสียงสาธารณะตามที่กำหนดโดยศาลรัฐธรรมนูญ

งานของสถานีแพร่ภาพสาธารณะถูกกำหนดโดยทั่วไปในรัฐธรรมนูญ โดยต้องให้บริการข้อมูลพื้นฐานแก่ประชาชน ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้กำหนดบริการขั้นพื้นฐานในการตัดสินใจในปี ค.ศ. ๑๙๘๖ ไว้ดังนี้

บริการขั้นพื้นฐานของผู้กระจายเสียงสาธารณะจะครอบคลุมการทำงานที่สำคัญของการแพร่ภาพกระจายเสียงสำหรับโครงสร้างประชาธิปไตยและชีวิตทางวัฒนธรรมของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี นี่เป็นเหตุผลและพื้นฐานสำหรับการกระจายเสียงสาธารณะและลักษณะเฉพาะของตน บริการขั้นพื้นฐานไม่ได้หมายถึง "บริการที่น้อยที่สุด" แต่เป็นบริการขั้นพื้นฐานรวมถึงรายการที่ให้ความบันเทิง ให้การศึกษาและข้อมูล บริการขั้นพื้นฐานจึงเป็นตัวแทนของงานคลาสสิกของผู้แพร่ภาพกระจายเสียง โดยบริการพื้นฐานควรเป็นที่เข้าใจว่าเป็นพลวัตและต้องมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งจะเชื่อมต่อโดยตรงกับการค้าประกันจากการแพร่ภาพกระจายเสียงสาธารณะในแง่ของการดำรงอยู่และการพัฒนา การเปลี่ยนแปลงของสื่อและการเผยแพร่ข้อมูลจึงต้องถูกนำมาพิจารณาในการให้บริการขั้นพื้นฐาน

ข) มุมมองทางกฎหมาย

ในทางกฎหมายนั้น การแพร่สัญญาณในประเทศเยอรมนีจะครอบคลุมความหมายทั้ง “วิทยุ” และ “โทรทัศน์” โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์คลาสสิกที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ ๒๐ เช่น พวกสื่อสิ่งพิมพ์ โดยเฉพาะสิ่งตีพิมพ์ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลหลักที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นสาธารณะของประชาชน การแพร่สัญญาณวิทยุกระจายเสียงเป็นกลไกแรกที่เกิดขึ้น ตามมาด้วย “โทรทัศน์” เมื่อสัญญาณภาพเริ่มมีการถ่ายทอดเช่นเดียวกับสัญญาณเสียงในช่วงระหว่างสงครามโลกทั้งสองครั้ง

รัฐธรรมนูญของเยอรมันและกฎหมายเบื้องต้น ยังครอบคลุมการป้องกันการกระจายเสียง มาตรา ๕ (๑) ซึ่งไม่ได้กำหนดรายละเอียดไว้ หากแต่ได้กำหนดในส่วนที่สองของข้อตกลงเรื่องการกระจายเสียงระหว่างสหพันธรัฐในประเทศเยอรมนี:

“การกระจายสัญญาณเป็นบทบัญญัติและการส่งสัญญาณสำหรับประชาชนทั่วไปในการนำเสนอคำพูด เสียงและภาพโดยใช้เครื่องกำเนิดคลื่นไฟฟ้าที่ไม่มีชุมทางหรือตามวิธีการของตัวนำ หมายถึงรวมถึงการนำเสนอในรูปแบบการเข้ารหัสหรือการรับสัญญาณสำหรับการชำระเงินแบบพิเศษเช่นเดียวกับการออกอากาศข้อความภาพ (Videotext)”

ถ้อยคำของกฎหมายพื้นฐานของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้รับอิทธิพลส่วนใหญ่จากประสบการณ์ของประเทศที่อยู่ภายใต้ระบอบการปกครองของนาซี จึงอธิบายได้ถึงความภาคภูมิใจในสิทธิขั้นพื้นฐานซึ่งมีผลผูกพันกับทุกองคาพยพของรัฐ นอกจากนั้นการคำนึงว่าสื่อในยุคนาซีถูกนำไปใช้เป็นกลไกของรัฐบาล จึงจะไม่น่าแปลกใจที่เสรีภาพดังกล่าวได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕(๑) และ (๒) ของกฎหมายพื้นฐาน

“(๑.) ทุกคนมีสิทธิที่จะแสดงออกอย่างเป็นอิสระและเผยแพร่ความคิดเห็นด้วยการพูด การเขียนหรือการมองเห็นและการได้รับข้อมูลจากแหล่งที่สามารถเข้าถึงได้ทั่วไปโดยปราศจากอุปสรรค เสรีภาพของสื่อมวลชนและเสรีภาพในการรายงานข่าวผ่านสื่อภาพและเสียงจะต้องถูกรับประกันว่าจะไม่มีการถูกตรวจสอบใดๆ

(๒.) สิทธิเหล่านี้มีเป้าหมายในการจำกัดการเป็นรูปเป็นร่างของตัวบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไป บทบัญญัติการคุ้มครองเยาวชนและสิทธิของประชาชนในการเคารพบุคคล”

ภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญของเยอรมัน สื่อจะสามารถถ่ายทอดและรายงานได้อย่างอิสระ แท้จริงแล้วหากมีอะไรนอกเหนือไปจากการคุ้มครองอย่างที่มาตรา ๑๐ ของอนุสัญญายุโรปว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานในการค้าประกันทั่วยุโรป สำหรับความต้องการของมาตรา ๕ (๒) ของกฎหมายพื้นฐานที่มีผลต่อการรับประกันที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ (๑) คือในบางประเด็นมากกว่าในบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับข้อ ๑๐(๒) ของอนุสัญญายุโรป

๑) มติของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐ

แม้ว่าจะมีการรับประกันจากผู้กระจายสัญญาณเกี่ยวกับการรายงานข่าวอย่างอิสระ ดังที่มีอยู่ในมาตรา ๕ (๑) ของกฎหมายพื้นฐานเป็นการคุ้มครองขั้นพื้นฐานของการกระจายสัญญาณ โดยการกระจายสัญญาณนี้

ไม่ได้อยู่ในกรอบของตนเองที่สำคัญสำหรับกรอบระบบกระจายเสียงในระดับรัฐธรรมนูญ การพัฒนาระบบการกระจายเสียงในทุกวันนี้จึงถูกทิ้งให้ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐซึ่งในกลุ่มของการตัดสินใจที่รู้จักกันทั่วไปว่า “คำตัดสินกระจายเสียง” โดยครั้งแรกที่ระบุไว้ในหลักการรัฐธรรมนูญเน้นย้ำการกระจายเสียงในประเทศเยอรมนี ซึ่งจัดให้มีเนื้อหาสาระในกฎระเบียบมากขึ้นในคำตัดสินเมื่อไม่นานมานี้

เรื่องเหล่านี้ตกอยู่ในข่ายของศาลรัฐธรรมนูญเพราะเป็นผู้ปกครองของรัฐธรรมนูญและมีอำนาจสูงสุดของฝ่ายตุลาการในประเทศเยอรมนี โดยไม่จำเป็นต้องทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินเฉพาะในข้อพิพาทระหว่างเจ้าหน้าที่ที่รัฐบาลกลางจัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญและยังต้องปกครองความขัดแย้งระหว่างรัฐธรรมนูญของรัฐบาลและรัฐบาลของรัฐ นอกจากนี้ยังมีโอกาสที่จะตีความสิทธิขั้นพื้นฐานที่อยู่ในกฎหมายพื้นฐาน เมื่อใดที่มีระเบียบเกี่ยวกับการร้องเรียนจากประชาชนตามรัฐธรรมนูญบุคคลที่ก่อให้เกิดสิทธิผู้ที่อยู่ในกฎหมายที่ทำหายหรือการตัดสินใจที่เฉพาะเจาะจง

๒) สาระสำคัญของมติศาล

หนึ่งในหลักการที่สำคัญที่สุดของการกระจายเสียงในประเทศเยอรมนีคือการที่สื่อมีอิสระจากการแทรกแซง ดังนั้นหน่วยงานภาครัฐจึงไม่สามารถมีอิทธิพลโดยตรงหรือโดยอ้อมต่อเนื้อหาของรายการวิทยุหรือโทรทัศน์ จึงเป็นภาระผูกพันของรัฐเพื่อรักษาตำแหน่งที่เป็นกลางกลับไปไกลเกินกว่าการห้ามเซ็นเซอร์ที่มีอยู่ในมาตรา ๕ (๑) ของกฎหมายพื้นฐาน ซึ่งไม่เพียงแต่ว่ารัฐไม่อาจกำหนดเนื้อหาใดๆ ในรายการจริงแต่เป็นที่น่าพอใจว่ามีรายการหรือการออกอากาศบางอย่างที่อาจไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากกองทุนสาธารณะ นอกจากนี้สื่อมีเสรีภาพในการมีอิทธิพลที่จะทนอยู่ในโครงสร้างขององค์กรแพร่ภาพสาธารณะและการกระจายเสียงการกำกับดูแล หลักการนี้ยังส่งผลกระทบต่อเงินทุนของบริษัทมหาชน ยกตัวอย่างเช่นศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐได้ประณามการพิจารณาขั้นตอนการค่าธรรมเนียมใบอนุญาตการกระจายเสียงเพราะไม่ได้ออกกฎหมายด้วยความแน่นอนเพียงพอต่อความเป็นไปได้ของรัฐในการมีอิทธิพลทางอ้อมของรายการต่างๆ

ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐยังปกครองอยู่บนพื้นฐานของหลักการเสรีภาพสื่อที่มีกฎระเบียบในการออกอากาศว่าต้องมั่นใจในความหลากหลายของความคิดเห็นโดยอาศัยอำนาจตามหน้าที่ของสื่อในสังคมประชาธิปไตยพหุนิยม ในช่วงแรกของการเกิดโทรทัศน์ในประเทศเยอรมนีนั้น ศาลเรียกหลักการนี้ในการส่งเสริมการผูกขาดของประชาชนในการกระจายเสียงกับใจความสำคัญในการกำกับดูแลตัวแทนแบบพหุนิยม" ภายใน" ข้อโต้แย้งหลักนี้ได้หยิบยกความขาดแคลนความถี่และค่าใช้จ่ายที่สูงมากของการผลิตและการตั้งค่าของโทรทัศน์ รวมทั้งการใช้ช่องทางโทรทัศน์

การแนะนำระบบแพร่สัญญาณแบบคู่ขนานสู่ประเทศเยอรมนีคือการที่ผู้กระจายสัญญาณเอกชนสามารถดำเนินการควบคู่ไปกับองค์กรของรัฐ ซึ่งตัวศาลเองเพื่อให้แน่ใจว่ามีความหลากหลายของความคิดเห็น จึงจัดหลักการที่แน่นอนบางอย่างที่รัฐสภาสามารถสังเกตการณ์และจัดตั้งกรอบการกำกับดูแลการกระจายเสียงโทรทัศน์เอกชนได้

การตัดสินใจขั้นพื้นฐานจำนวนมากในขอบเขตของการกระจายเสียงตกอยู่ในข่ายของรัฐสภาตามหลักการทั่วไปที่แบ่งเขตการทำงานของรัฐบาลและรัฐสภา คุณสมบัติพื้นฐานของระบบกระจายเสียงเป็นแบบเดียวกันภายใต้การควบคุมตามกฎหมาย ดังนั้นรัฐสภาเท่านั้นที่ตัดสินใจได้ว่าผู้ประกอบการเอกชนในรูปแบบใดที่อาจได้รับการยอมรับให้กระจายสัญญาณเคเบิลบริษัทแพร่ภาพสาธารณะได้

สถานะขององค์กรภาครัฐโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ได้รับการพิจารณาในรายละเอียดที่สำคัญโดยการตัดสินใจของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐนี้ไม่เพียงแต่นำไปใช้กับเหตุผลของการผูกขาดในช่วงแรกเท่านั้น หากแต่ความสำคัญเท่าเทียมกันยังเป็นส่วนสำคัญที่จะ “ตอบสนองความต้องการของประชาชนขั้นพื้นฐาน” ในความเห็นของศาลสูงสุดในประเทศเยอรมนี การยังคงดำรงอยู่ของความหลากหลายภายในบริษัทแพร่สัญญาณสาธารณะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการแรกเข้าของผู้กระจายสัญญาณเอกชน ที่ยังไม่สามารถตรวจสอบให้แน่ชัดได้ว่าเป็นความคิดเห็นแบบพหุนิยมภายนอกในแบบที่สื่อทำได้หรือไม่

๓) การแบ่งแยกความรับผิดชอบในสหพันธ์รัฐ

คำพิพากษาครั้งแรกของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐในการกระจายเสียงเกิดขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ แสดงให้เห็นชัดว่าการรับผิดชอบในการกระจายเสียงในประเทศเยอรมนีควรแยกออกตามโครงสร้างของรัฐบาลกลาง สิ่งนี้ตัดสินว่ากฎหมายการกระจายเสียงในความหมายแคบจะตกอยู่ในอำนาจของรัฐ (Länder) สิ่งนี้ยังครอบคลุมถึงการตัดสินใจขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับโครงสร้างองค์กรและการจัดหาเงินทุนของบริษัทแพร่ภาพสาธารณะ การออกใบอนุญาตของผู้แพร่ภาพกระจายเสียงโทรทัศน์เอกชน เช่นเดียวกับคำสั่งพื้นฐานในเนื้อหาของรายการที่มีการถ่ายทอดภายในกรอบของรัฐธรรมนูญอาณัติในอีกแง่มุมหนึ่ง รัฐบาลเป็นผู้รับผิดชอบทุกเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายโทรคมนาคมซึ่งยังครอบคลุมถึงเทคนิคการส่งรายการโทรทัศน์และลิขสิทธิ์อีกด้วย

๔) ระบบกระจายเสียงตามกฎหมายของรัฐ

สถานะบัญญัติของรัฐทำให้การใช้งานที่กว้างขวางของอำนาจในการควบคุมการแพร่ภาพเกิดขึ้นในมุมมองของความจำเป็นในการร่วมมือระหว่างรัฐที่ใช้ในการกำกับดูแลทำให้เกิดกฎหมายที่สองที่ผ่านโดยแต่ละรัฐ ซึ่งเป็นข้อตกลงระหว่างรัฐในการกระจายเสียงที่ตกลงกันระหว่างหลายรัฐ ตั้งแต่อำนาจของรัฐสภา

ที่ดินสิ้นสุดที่ชายแดนของแต่ละรัฐ ระบบของการจัดระหว่างแต่ละรัฐจึงถูกสร้างขึ้นเพื่อสร้างการเตรียมการที่มีผลผูกพัน ข้อตกลงระหว่างรัฐเหล่านี้จึงมีบางประเด็นที่คล้ายกับข้อตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคีภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ เครื่องมือระหว่างรัฐเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกับข้อตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคีภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศเช่นกัน โดยข้อตกลงนี้ถูกร่างจากข้อเกี่ยวพันของรัฐบาลและได้รับการให้สัตยาบันจากรัฐสถานนั้นๆ บางข้อตกลงยังเกี่ยวข้องกับรัฐทั้งหมด อาทิเช่น การสร้างช่องโทรทัศน์ที่สองของเยอรมันหรือ ZDF หรือข้อตกลงระหว่างรัฐเกี่ยวกับการกระจายเสียง องค์ประกอบหลักขององค์การกระจายเสียงของรัฐในระดับสหพันธ์ ในขณะที่ส่วนอื่นๆได้รับการลงนามโดยเฉพาะรัฐที่ได้รับผลกระทบ เช่น สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดตั้งบริษัทกระจายเสียงครอบคลุมหลายๆรัฐ อาทิเช่น Norddeutscher Rundfunk หรือ Mitteldeutscher Rundfunk เป็นต้น

รัฐเหล่านั้นที่ไม่ได้มีส่วนรับรู้กับบริษัทแพร่ภาพกระจายเสียงของหลายรัฐ ดังกล่าวไว้ว่าได้แนะนำกฎระเบียบของตนภายใต้สถานการณ์บัญญัติแห่งชาติซึ่งกำหนดงานและโครงสร้างทางกฎหมายของบริษัทแพร่สัญญาณระดับภูมิภาค รัฐสภาของรัฐยังมีเป็นกฎที่ผ่านกฎหมายการกระจายเสียงที่สองที่ครอบคลุมการออกไปอนุญาตและความต้องการรายการสำหรับผู้กระจายสัญญาณเอกชนรวมทั้งการตรวจสอบซึ่งเป็นความรับผิดชอบของผู้มีอำนาจกำกับดูแลของรัฐ

๕) กฎหมายที่เกี่ยวกับ " ระบบแพร่สัญญาณแบบคู่ขนาน" (Dual Broadcasting system)

ในช่วงต้นยุคคริสต์ทศวรรษที่ ๑๙๘๐ รัฐต่างๆทยอยเลือกที่จะใช้ " ระบบแพร่สัญญาณแบบคู่ขนาน" (Dual Broadcasting system) คือ การที่ผู้กระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ภาคเอกชนสามารถออกอากาศคู่ขนานไปกับบริษัทแพร่สัญญาณของรัฐที่ก่อตั้งมาก่อนได้

๑. บริษัทมหาชน

โครงสร้างพื้นฐานและการทำงานของบริษัทมหาชน ไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จากระบบใหม่นี้ หากแต่จะต้องผลิตและออกอากาศรายการวิทยุและโทรทัศน์ในดินแดนของรัฐ (หรือหลายรัฐที่พวกเขากลายเป็นบริษัทที่ร่วมทุน) บริษัทที่ว่านี้ได้แก่ Bayerischer Rundfunk, Hessischer Rundfunk, Mitteldeutscher Rundfunk, Norddeutscher Rundfunk, Ostdeutscher Rundfunk Brandenburg, Radio Bremen, Saarländischer Rundfunk, Sender Freies Berlin, Süddeutscher Rundfunk, Südwestfunk, Westdeutscher Rundfunk

บริษัทเหล่านี้มีรูปแบบเป็นสมาคมแห่งชาติที่รู้จักกันในนามว่าสมาคมของบริษัทแพร่ภาพสาธารณะของเยอรมนี (ARD) ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบรายการในช่องที่หนึ่ง รายการทั้งหมดจะถูกป้อนจากบริษัทและ

ออกอากาศไปทั่วโลกผ่านทางสายเคเบิลทั่วประเทศ บริษัทของรัฐยังจัดให้รายการโทรทัศน์ในแต่ละภูมิภาคของโลกนั้นส่งสัญญาณในแต่ละพื้นที่ โดยเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในนามว่าช่องสาม เพราะช่องสองอยู่ภายในขอบเขตของ ZDF (โทรทัศน์ที่สองของเยอรมนี) ซึ่งเป็นบริษัทที่ตั้งขึ้นจากทุกรัฐในประเทศ บริษัท ARD ยังออกอากาศวิทยุได้ถึงห้ารายการในพื้นที่รับส่งสัญญาณของตน โดยปัจจุบันยังมีความเป็นไปได้ที่จะส่งรายการอีกครั้งผ่านทางสายเคเบิล โดยมีหลายการผลิตที่ออกอากาศโดยบริษัทในแต่ละรัฐและยังสามารถรับสัญญาณในรัฐอื่น ๆ นอกจากนั้นทั้งสามช่องยังสามารถรับชมผ่านดาวเทียมได้อีกด้วย

๖) ข้อตกลงระหว่างรัฐว่าด้วยการแพร่สัญญาณ⁵

๑. ข้อตกลงระหว่างรัฐเป็นกรอบแห่งชาติสำหรับการแพร่สัญญาณ

ข้อตกลงระหว่างรัฐว่าด้วยการแพร่สัญญาณนี้ ได้มีการลงมติจากรัฐบาลของทุกรัฐและได้รับการอนุมัติจากรัฐสภาของทุกแคว้นให้เป็นกรอบทั่วไปเพื่อทำให้กฎระเบียบของรัฐในการแพร่สัญญาณสอดคล้องกัน ข้อตกลงที่คล้ายคลึงกันนี้ก่อให้เกิดการลงมติก่อตั้ง ZDF (ช่องสอง) และเกิดค่าธรรมเนียมของใบอนุญาต

นอกจากนั้นข้อตกลงระหว่างรัฐนี้ ยังทำหน้าที่เป็นตัวประสานกฎของรัฐในแง่มุมหลักๆ ของการแพร่สัญญาณ ซึ่งทำหน้าที่คล้ายกับวัตถุประสงค์ของกฎหมายของสหภาพยุโรปซึ่งคอยประสานการออกกฎหมายของประเทศสมาชิก ข้อเท็จจริงที่ว่าเรื่องที่เฉพาะเจาะจงเป็นระเบียบในข้อตกลงระหว่างรัฐ ไม่ได้ออกเป็นกฎหมายความเป็นไปได้ของเรื่องที่เป็นเรื่องของการใช้กฎหมายของรัฐเช่นกัน อย่างไรก็ตามรัฐจะมีการป้องกันตามข้อตกลงจากการใช้กฎหมายของตนเองซึ่งแตกต่างจากขอบเขตของเนื้อหา

๒. เนื้อหาสาระของข้อตกลง

โดยตามหลักการ ข้อตกลงระหว่างรัฐจะครอบคลุมไปด้วยเนื้อหาสามสาขาหลัก ได้แก่

- ส่วนแรก ประกอบด้วยคำนิยามของคำที่ใช้ในข้อตกลงเช่นเดียวกับบทบัญญัติทั่วไปที่ใช้กับการแพร่ภาพกระจายเสียงทั้งภาครัฐและเอกชน จะเกี่ยวข้องกับเรื่องการคุ้มครองเยาวชน การคุ้มครองระยะสั้นในเหตุการณ์ เนื้อหาการโฆษณาและการให้การสนับสนุน บทบัญญัติในการสนับสนุนมีความสอดคล้องกับมาตรฐาน pre-scribed ตามกฎหมายของยุโรป

- ส่วนที่สอง เกี่ยวข้องกับองค์กรของรัฐ ซึ่งจะครอบคลุมรายได้จากการโฆษณาและรายได้อื่นๆ โดยมีบทบัญญัติในการแทรกและระยะเวลาของการโฆษณาในรายการของบริษัทและอำนาจของบริษัทที่จะ

⁵ ข้อบรรยายในรายละเอียดเกี่ยวกับระเบียบของสนธิสัญญาระหว่างรัฐฉบับล่าสุดจะอยู่ในบทถัดไป

เลือกใช้รายการของตัวเองและสิ่งการโฆษณา ซึ่งองค์กรของรัฐอาจไม่อนุญาตให้ซื้อขายของผ่านทางโทรทัศน์ และอาจมีส่วนร่วมในโครงการดาวเทียมภายใต้เงื่อนไขบางประการ

- ส่วนที่สาม เกี่ยวข้องกับผู้กระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์เอกชน จะประกอบไปด้วย บทบัญญัติพื้นฐานการควบคุมการเข้ามาของผู้ประกอบการโทรทัศน์เอกชน เช่นเดียวกับความหลากหลายของความคิดเห็น หลักการในแผนงาน ทั้งการแทรกและระยะเวลาของการโฆษณา นอกจากนี้ยังกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานที่กำกับดูแลของรัฐสำหรับผู้กระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์เอกชน

ก) ระเบียบตามประมวลกฎหมายอาญา

ส่วนที่สำคัญคือวรรค ๔๐ การใส่ร้ายของประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐในการหมิ่นประมาทจะต้อง ระวังความผิดดังกล่าวสามารถดำเนินคดีตามการอนุมัติของประธานาธิบดี อย่างไรก็ตามกฎหมายนี้ไม่เคย ถูกนำมาใช้ในสื่อ ในวรรค ๔๐ A จะมีทิศทางคล้ายกันและกำหนดการหมิ่นประมาทของรัฐ และสัญลักษณ์ ที่เป็นความผิดในวรรค ๔๐ B จะขยายการหมิ่นประมาทขององค์การของรัฐธรรมนูญ

ในวรรค ๑๓๐ ห้ามยั่วยุให้เกิดความเกลียดชัง โดยกล่าวว่า (๑) ผู้ใดมีลักษณะที่รบกวนความ สงบสุขของประชาชน ๑.๑ คบคิดและก่อให้เกิดความเกลียดชัง ต่อต้านกลุ่มของประชาชนหรือมีมาตรการ ที่รุนแรง หรือ ๑.๒ ขึ้นใจเอาศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้อื่นโดยดูถูกประสงคร้ายประชาชนต้องระวังโทษ จำคุกไม่เกินสามเดือนถึงห้าปี เช่นเดียวกับในกรณีการเอาตัวรอดจากความเกลียดชัง การต่อต้านกลุ่มของ ประชาชนหรือกลุ่มเชื้อชาติหรือศาสนาหรือชาติพันธุ์ ซึ่งก่อให้เกิดมาตรการรุนแรงที่โจมตีศักดิ์ศรีความเป็น มนุษย์ของผู้อื่นโดยการดูถูกประสงคร้ายประชาชนหรือกลุ่มที่ระบุก่อนหน้านี้ กรณีพิเศษในวรรค ๑๓๐ การรับมือกับการปฏิเสธการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์หรือปฏิเสธการกระทำภายใต้การปกครองของชาติสังคมนิยม

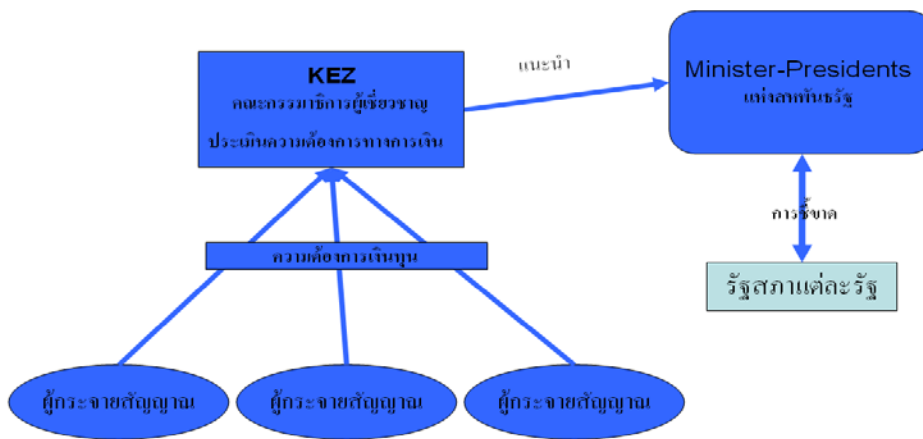
ความรุนแรงจะถูกควบคุมโดยวรรค ๑๓๑ วิธีแห่งความรุนแรง ในขณะที่วรรค ๑๔๐ ไม่มีสองข้อตกลงกับการอนุมัติของการกระทำผิด วรรค ๑๘๔ การห้ามและควบคุมสื่อลามก กฎระเบียบ ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันสื่อลามกของเยาวชน วรรค ๑๘๕ และ ๑๘๖ จะเน้นสิทธิส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับ การดูถูกและหมิ่นประมาท

องค์กรการกระจายเสียงสื่อและการประยุกต์ใช้ข้อกำหนดข้างต้นเป็นสูตรในสนธิสัญญาระหว่างรัฐ เนื่องจากการกระจายเสียงสาธารณะมีการจัดการในระดับภูมิภาคภายในประเทศที่เกี่ยวข้องในเยอรมนี เช่น จะต้อง มีสนธิสัญญาระหว่างรัฐ สนธิสัญญารัฐนี้จะควบคุมเงินทุนของการกระจายเสียงสาธารณะ

ง) การจัดหาเงินทุนในการกระจายเสียงสาธารณะ

สถานีแพร่ภาพสาธารณะได้ก่อตั้งเป็น "บริษัทตามกฎหมาย" หรือ *Körperschaften des öffentlichen Rechtes* ที่ไม่ได้มีแหล่งเงินทุนจากงบประมาณของรัฐหรือจากกำไรทางเศรษฐกิจ โดยฐานทางกฎหมายสนธิสัญญาระหว่างรัฐว่าด้วยค่าธรรมเนียมการกระจายเสียงและสนธิสัญญาการจัดหาเงินทุนของรัฐเพื่อการกระจายเสียง⁶ หลังจากประกาศสนธิสัญญาเหล่านี้ ผู้กระจายสัญญาณสาธารณะสามารถเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการให้บริการได้ ในกรณีของการแพร่ภาพกระจายเสียงสาธารณะที่ได้กำหนดร่วมกันขึ้นองค์กร ที่เรียกว่า GEZ เป็นค่าธรรมเนียมของทีวีและวิทยุ ภารกิจเดียวของ GEZ คือการเก็บค่าธรรมเนียมและแจกจ่ายเงินจำนวนนี้ให้แก่สถานีต่างๆ ซึ่งค่าธรรมเนียมจะมีราคาที่สูงขึ้นจากการประเมินของคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ KEZ (ตามความต้องการทางการเงินตามที่ระบุไว้โดยสถานีแพร่ภาพสาธารณะ ซึ่งได้กำหนดคำแนะนำไว้ให้ Ministerpresidents ของทุกสหพันธรัฐซึ่งจะต้องลงนามยินยอมข้อเสนอแนะดังกล่าว⁷

การจัดหาเงินทุนของผู้กระจายสัญญาณสาธารณะ

มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างของการจัดหาเงินทุนต้องการลงคะแนนโดยรัฐสภาสหพันธรัฐ สิ่งนี้จะถูกควบคุมโดยกฎหมายที่ว่าครีวเรือนทั้งหมดที่ใช้โทรทัศน์วิทยุหรือเครื่องคอมพิวเตอร์ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมนี้ ซึ่งระบบนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงโดยจะเริ่มต้นในเดือนมกราคม ค.ศ. ๒๐๑๓ โดยนับรวมสื่อแบบใหม่ (New Media) เข้าไปด้วย ซึ่งทุกครีวเรือนต้องจ่ายค่าธรรมเนียมอยู่ที่ประมาณ ๑๗.๘๙ ยูโร⁸

⁶ กฎหมายดังกล่าวมีรูปแบบของสนธิสัญญาระหว่างรัฐสืบเนื่องจากโครงสร้างของรัฐบาลกลางในประเทศเยอรมนีและจากที่ผู้แพร่สัญญาณมีการเชื่อมต่อโดยตรงกับรัฐเหล่านี้ 'Näherliegendes' จะต้องมีการมีรูปแบบของสนธิสัญญาระหว่างรัฐเช่นเดียวกัน

⁷ Ministerpräsident ที่เรียกว่า "Ministerpräsidentenkonferenz" คือใจความสำคัญที่มีการตัดสินใจในทุกเรื่องระหว่างรัฐและสนธิสัญญาระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้อง อาทิเช่น ความเกี่ยวข้องกันนโยบายทั่วไปของการกระจายเสียงสาธารณะในประเทศเยอรมนี

⁸ มีการยกเว้นค่าธรรมเนียมให้กับคลบบางประเภท อาทิเช่น คนยากจนและในหลายองค์กร เช่น มหาวิทยาลัยต่างๆ เป็นต้น

สถานีแพร่ภาพสาธารณะในปัจจุบันของประเทศเยอรมนี เมื่อปี ค.ศ. ๒๐๑๒:

ปี	รายชื่อสถานี	แคว้น/ รัฐ	สถานที่	งบประมาณในปี ๒๕๕๔ เป็นยูโร (ล้าน)
๑๙๔๘	Bayerischer Rundfunk (BR)	บาวาเรีย	มิวนิค	๙๑๐
๑๙๔๘	Hessischer Rundfunk (HR)	เฮสเซน	แฟรงก์เฟิร์ต	๔๑๑
๑๙๙๒	Mitteldeutscher Rundfunk (MDR)	เยอรมนีตะวันออก สมัยก่อน	ไลพ์ซิก	๕๙๐
๑๙๔๖/ ๑๙๕๖	Norddeutscher Rundfunk (NDR)	นีเดอร์ซัคเซิน, ชเลสวิก, ฮัมบูร์ก	ฮัมบูร์ก	๙๘๐
๑๙๔๕	Radio Bremen (RB)	เบรเมน	เบรเมน	๔๒
๒๐๐๓	Rundfunk Berlin-Brandenburg (RBB)		เบอร์ลิน/ พอร์ทสตัดัม	๓๗๐
๑๙๔๗	Saarländischer Rundfunk (SR)	ซาร์ลันด์	ซาร์บริกเคิน	๖๘
๑๙๙๘	Südwestfunk (SWR)	บาเดน-วีทเทมแบร์ก	ชตุทการ์ท	๑,๐๐๔
๑๙๕๖	Westdeutscher Rundfunk (WDR)	นอร์ทไรน์-เวสฟาเลน	โคโลญจน์	๑,๑๕๓

ค่าธรรมเนียมส่วนใหญ่จะถูกแจกจ่ายไปยังสถานีในแต่ละภูมิภาค ผู้กระจายสัญญาณในรัฐขนาดใหญ่ เช่น นอร์ทไรน์-เวสต์ฟาเลีย บาวาเรีย ฯลฯ จึงมีแนวโน้มที่จะมีงบประมาณที่สูงกว่าบรรดารัฐเล็กๆ แต่การแจกจ่ายงบประมาณดังกล่าวยังอยู่ในระหว่างแต่ละสถานี ถึงแม้ว่าจำนวนเงินทั้งหมดจะเพิ่มขึ้นจาก ๖ ยูโรในปี ค.ศ. ๑๙๕๓ เป็นประมาณ ๑๙ ยูโร ในปี ค.ศ. ๒๐๑๒ จะเห็นได้ว่าภาวะเงินเฟ้อยังคงค่อนข้างทรงตัวอย่างน่าแปลกใจ ยิ่งถ้าใช้ ค.ศ. ๑๙๕๓ กับ ๑๐๐ เป็นข้อมูลอ้างอิงในปีค.ศ. ๒๐๐๕ ซึ่งควรจะเป็น ๑๑๘ หากความสัมพันธ์ของค่าธรรมเนียมกับรายได้เฉลี่ยยังคงลดลงจาก ๑.๖ %ในปี ค.ศ. ๑๙๕๓ เป็น ๐.๔ % จำนวนเงินที่เพิ่มขึ้นเล็กน้อยตั้งแต่ปี ค.ศ. ๒๐๐๒ จาก ๖.๗๕ พันล้าน เป็น ๗.๖ พันล้าน⁹

⁹ สถานีโทรทัศน์และวิทยุสาธารณะใช้เงินประมาณ ๖ พันล้านยูโร/ปี สำหรับแพร่สัญญาณในประเทศเยอรมนี ทำให้ประเทศนี้มีระบบแพร่สัญญาณสาธารณะที่แพงที่สุดในโลก

โครงสร้างขององค์กรสื่อที่เป็นของรัฐและเอกชน

ก) ใจความหลักสำคัญและองค์กรที่เกี่ยวข้องในการควบคุมสื่อในเยอรมนี

การทำความเข้าใจบทบาทบัญญัติกฎหมายเป็นสิ่งที่ยากแก่การเข้าใจเนื่องจากมีความซับซ้อนในข้อกำหนดทางกฎหมาย ยิ่งจากรัฐธรรมนูญถึงกฎหมายที่เฉพาะเจาะจงที่ควบคุมลักษณะเฉพาะ ดังนั้นก่อนที่จะกล่าวในประเด็นทางกฎหมาย เราจึงต้องอธิบายใจความสำคัญพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระจายเสียงและเนื้อหาของกฎระเบียบในประเทศเยอรมนี การรวมตัวของประเทศในสหภาพยุโรปที่เพิ่มขึ้นทำให้กฎหมายของยุโรปและใจความสำคัญเริ่มที่จะมีบทบาทสำคัญเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามเรื่องนี้ยังซับซ้อนมากขึ้นและจะขออนุญาตไม่กล่าวถึงในที่นี้

ข) การควบคุมสถานีกระจายภาพและเสียงสาธารณะ

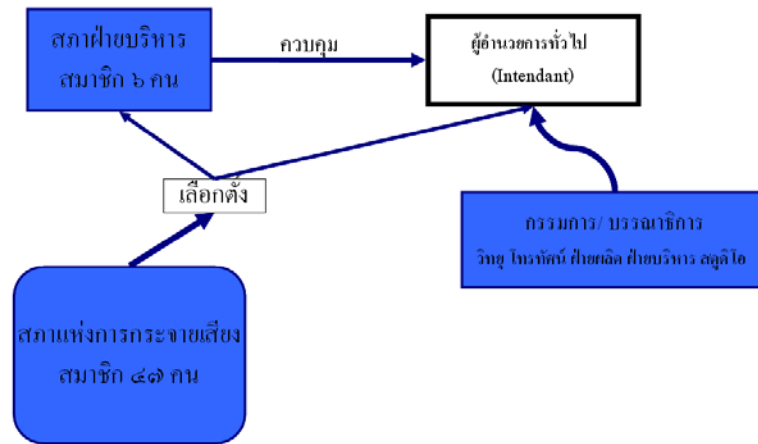
ผู้กระจายสัญญาณสาธารณะทั้งหมดรวมทั้ง ZDF อยู่บนพื้นฐานของหลักการเดียวกันและมีโครงสร้างองค์กรเหมือนกัน โดยใจความสำคัญหลักคือสภาแห่งการกระจายเสียง (Rundfunkrat) ที่ประกอบไปด้วยสมาชิก ๔๗ คน ที่จะถูกเลือกในกลุ่มสังคมที่เกี่ยวข้องกัน สภาแห่งการกระจายเสียงควรเป็นตัวแทนของสังคมเท่าที่ทำได้เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าเนื้อหาของสถานีจะเป็นตัวแทนของกลุ่มสังคมและความเห็นที่แตกต่างกัน โดยจะมีเพียงสมาคม พรรคการเมือง ฝ่ายคริสตจักร ฯลฯ ที่จะสามารถส่งผู้แทนมาได้โดยภาครัฐ รัฐบาลหรือการบริหารราชการไม่ใช่ตัวแทนในสภาแห่งการกระจายเสียงเพื่อที่จะรักษาระยะห่างจากรัฐ แม้แต่ธุรกิจและภาควิสาหกิจก็ไม่สามารถเป็นได้เช่นเดียวกัน ซึ่งภารกิจหลักของสถานีคือการควบคุมเนื้อหาและการเริ่มต้นรายการใหม่ๆ

สภาแห่งการกระจายเสียงจะเลือกตั้งผู้อำนวยการทั่วไป (Intendant) และสามารถฟ้องร้องผู้ดูแลควบคุมนี้ได้ โดยผู้อำนวยการทั่วไปจะเป็นผู้รับผิดชอบสถานีทั้งหมด นอกจากนี้ยังเลือกตั้งสมาชิกสี่ในหกของสภาบริหาร¹⁰ ซึ่งสมาชิกสองคนจะถูกกำหนดโดยตำแหน่งให้เป็นประธานาธิบดีคนแรกของประธานาธิบดีรัฐสภาและคนที่สองของศาลปกครองรัฐ สมาชิกของสภาบริหารจะไม่สามารถเป็นสมาชิกของสภาแห่งการกระจายเสียงได้ ซึ่งภารกิจคือการควบคุมการเงินและกระบวนการทางเทคนิค

ผู้อำนวยการทั่วไปจะเป็นหัวหน้าของสถานีกระจายสัญญาณ โดยปกติสถานีจะแบ่งออกเป็นงานที่แยกต่างหากนำโดยกรรมการหรือบรรณาธิการ ได้แก่ วิทยู โทรทัศน์ การผลิตรายการของตนเอง การบริหาร ฝ่ายกฎหมาย คณะกรรมการของห้องแสดงรายการวิทยู/โทรทัศน์ระดับภูมิภาคและท้องถิ่นหรือที่เรียกว่า “สตูดิโอ”

¹⁰ สภา Verwaltungsrat ดูคล้ายคลึงกับโครงสร้างหลักของคณะกรรมการบริหาร

โครงสร้างขององค์กรผู้กระจายสัญญาณสาธารณะ

การร้องเรียนเกี่ยวกับเนื้อหา นั้น จะได้รับไม่ว่าทั้งสภาแห่งการกระจายเสียงหรือการส่งต่อจากสภาไปยังผู้อำนวยการทั่วไป ซึ่ง DG จะส่งให้กรรมการหรือบรรณาธิการที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ผู้ที่ซึ่งในระยะยาวจะส่งไปยังคนดูแลรายการที่รับผิดชอบและในที่สุดก็จะส่งให้แก่ผู้ที่จะนำเสนอความเห็นต่อไป และการร้องเรียนเหล่านี้จะถูกส่งกลับไปยังสภาเพื่อทำการการตัดสินใจชี้ขาดในขั้นสุดท้าย โดยผู้ร้องเรียนสามารถใช้ศาลในการดำเนินคดีในขั้นตอนสุดท้ายได้เช่นเดียวกัน

แต่การร้องเรียนแทบจะไม่เกิดขึ้น เป็นผลมาจากโครงสร้างภายในและการควบคุม ซึ่งผู้รับผิดชอบนั้นจะประเมินคุณลักษณะการรักษามาตรฐานวิชาชีพ สิ่งเหล่านี้รวมหลายฝ่าย ทั้งความคิดเห็น คำวิจารณ์ แดงการณ โดยบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความแม่นยำและความลึกของข้อมูลและไม่ว่ากฎหมายใดๆ จะได้รับผลกระทบโดยเฉพาะอย่างยิ่งการคุ้มครองเยาวชนและศักดิ์ศรีส่วนบุคคล ซึ่งสิ่งนี้มักจะกระทำโดยฝ่ายกฎหมาย

ค) การควบคุมสถานีกระจายภาพและเสียงของเอกชน

สำหรับการควบคุมสื่อเอกชน สหพันธ์รัฐได้จัดตั้ง Landesmedienanstalten (บริษัทสื่อของรัฐ) เพื่อเป็นกฎพื้นฐานแก่ผู้กระจายเสียงสาธารณะที่ถูกต้องและใช้สำหรับสถานีเอกชนเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ระยะทางที่ฝ่ายรัฐ รัฐบาล ความหลากหลาย การไม่มีอำนาจทางเศรษฐกิจ การสร้างการผูกขาด ฯลฯ บริษัทเหล่านี้ถูกจัดตามแบบของผู้แพร่ภาพกระจายเสียงสาธารณะเป็นบริษัทตามกฎหมายที่มีทุนอิสระจากหุ้นของค่าธรรมเนียมใบอนุญาต โดยได้รับประมาณ ๒ % ของค่าธรรมเนียมการกระจายเสียงซึ่งเก็บจาก

รัฐที่อาศัยอยู่ในขณะที่บางสหพันธรัฐจะมีผู้กระจายเสียงสาธารณะร่วม ยกเว้นในฮัมบูร์กและชเลสวิช-โฮลชไตน์ โดยรัฐทั้งหมดจะมีบริษัทสื่อของรัฐเป็นของตนเอง ได้แก่

- Bayern: Bayerische Landeszentrale für neue Medien (BLM)
- Baden-Württemberg: Landesanstalt für Kommunikation Baden-Württemberg (LfK)
- Berlin-Brandenburg: Medienanstalt Berlin-Brandenburg (mabb)
- Bremen: Bremische Landesmedienanstalt (brema)
- Hamburg, Schleswig-Holstein: Medienanstalt Hamburg/Schleswig-Holstein (MA HSH)
- Hessen: Hessische Landesanstalt für privaten Rundfunk und neue Medien (LPR Hessen)
- Mecklenburg-Vorpommern: Medienanstalt Mecklenburg-Vorpommern (MMV)
- Niedersachsen: Niedersächsische Landesmedienanstalt (NLM)
- Nordrhein-Westfalen: Landesanstalt für Medien Nordrhein-Westfalen (LfM)
- Rheinland-Pfalz: Landeszentrale für Medien und Kommunikation Rheinland-Pfalz (LMK)
- Saarland: Landesmedienanstalt Saarland (LMS)
- Sachsen: Sächsische Landesanstalt für privaten Rundfunk und neue Medien (SLM)
- Sachsen-Anhalt: Medienanstalt Sachsen-Anhalt (MSA)
- Thüringen: Thüringer Landesmedienanstalt (TLM)

รูปแบบขององค์กรจะแตกต่างกันเล็กน้อยระหว่างองค์กรที่เกี่ยวข้อง อย่างเช่นในรัฐบาวาเรียนั้น BLM จะจัดการเหมือนเป็นผู้กระจายสัญญาณสาธารณะ ซึ่งจะมีความแตกต่างจากการออกใบอนุญาตสำหรับผู้แพร่ภาพกระจายเสียงเอกชนเพื่อเผยแพร่รายการในนามของตน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ควบคุมสถานีเอกชนได้ยาก อาทิเช่น Bavarian Broadcaster (BR) ที่ BLM ถูกควบคุมโดยสภากระจายเสียงซึ่งเป็นตัวแทนกลุ่มของสังคม จึงเป็นไปได้และไม่อนุญาตให้คนที่เป็สมาชิกของสภาประชาชนอยู่ในสภา BLM ในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีสภาบริหารและสภาผู้อำนวยความสะดวกทั่วไป ฯลฯ

ในรัฐอื่นๆนั้น สมาชิกสภากระจายเสียงจะถูกเลือกโดยรัฐสภาของรัฐบาลกลางในขณะที่อื่นๆ การประชุมของผู้เชี่ยวชาญจะตอบสนองการทำงานของการทำงานของการควบคุมสื่อเอกชน โดยไม่สามารถมีนักการเมือง

มากกว่าหนึ่งในสามของสมาชิกที่จะรักษาระยะห่างในการเรียกร้องรัฐธรรมนูญของรัฐที่จะสามารถใช้ได้กับทุกองค์กรเหล่านี้

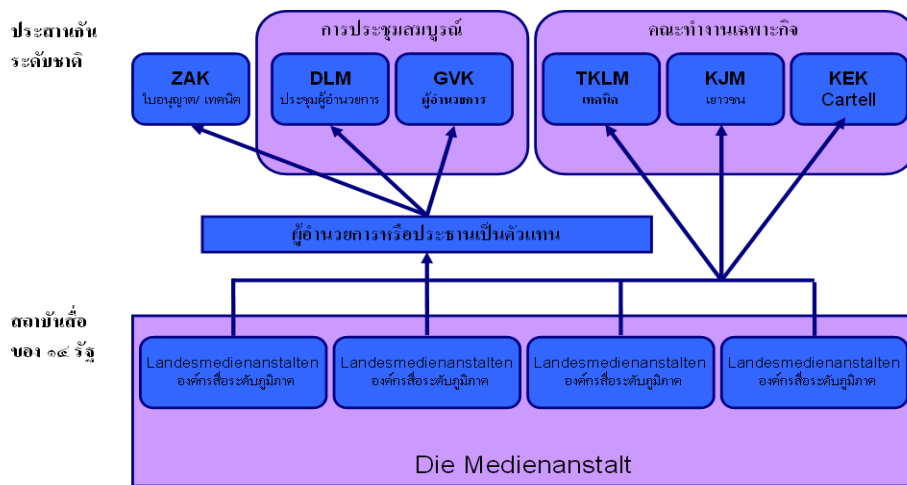
งานของบริษัทเหล่านี้คือการออกใบอนุญาตให้แก่ผู้กระจายเสียงเอกชน การควบคุมเนื้อหา การควบคุมความเป็นมืออาชีพ การให้ข้อมูลเช่นเดียวกับการแจกจ่ายความถี่ ฯลฯ ยิ่งถ้าความถี่ถูกจำกัด การเลือกจะเหมือนกับ “การประกวดนางงาม” ที่ว่าใครมีข้อเสนอที่ดีกว่าก็就会被เลือกไป แต่บริษัทแพร่กระจายสัญญาณของประเทศ (Landesmedienstalt) ถือเป็นสิ่งสำคัญที่รายการจะถูกนำเสนอโดยผู้ให้บริการเอกชนหรือผู้ให้บริการท้องถิ่นจะมีความสำคัญ เฉกเช่น การประกวดความงามที่จัดขึ้นเช่นกัน

ผู้กระจายสัญญาณสาธารณะจะทำงานร่วมกัน คล้ายคลึงกับ ARD โดยบริษัทแพร่กระจายสัญญาณของประเทศ (Landesmedienstalten) จะมีการประชุมระดับชาติแบบต่างๆ ได้แก่

๑. Die Medienstalten เป็นกลุ่มทำงานของทุกองค์กรสื่อระดับภูมิภาคในการประสานงานเกี่ยวกับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชาติและผู้กระจายสัญญาณเอกชน
๒. Kommission für Zulassung und Aufsicht (ZAK) คือ คณะกรรมการออกใบอนุญาตและควบคุม ซึ่งผู้อำนวยการทั่วไปขององค์กรส่วนภูมิภาคจะจัดตั้ง ZAK ขึ้นมา งานหลักคือ การประสานงานการออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ยื่นขอใบอนุญาตจากองค์กรระดับภูมิภาคใดๆ และเพื่อหารือเช่นเดียวกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางด้านเทคนิค สมาชิกของ ZAK จะเลือกตั้งออกไปจากกลุ่มเพื่อเป็นที่ปรึกษาสำคัญสองงาน ประการแรกคือเพื่อรายการและการโฆษณาและอีกประการสำหรับปัญหาทางด้านเทคนิค
๓. Direktorenkonferenz der Landesmedienanstalten (DLM) คือ คณะกรรมการประชุม โดยกรรมการทั้งหมดหรือตัวแทนของจะจัดการประชุมและเป็นผู้รับผิดชอบปัญหาทั่วไปและความสนใจของรัฐนอกเหนือจากการออกใบอนุญาต
๔. Gremienvorsitzendenkonferenz (GVK) คือ กรรมการของการประชุมโดย คณะกรรมาธิการชุดนี้จะจัดการกับความถี่และที่พัทในการส่งสัญญาณและระบบแจกจ่ายไปสู่ผู้กระจายสัญญาณเอกชน (รวมทั้งโทรศัพท์มือถือ!)
๕. Gesamtkonferenz (การประชุมสมบูรณ) คือ GVK และ DLM หรือกรรมการบริหารจาก คณะกรรมาธิการที่แตกต่างกัน โดยจะมาปรึกษาหารืออย่างน้อยสองครั้งต่อปี เกี่ยวกับเรื่อง

ผู้กระจายสัญญาณเอกชนและการประเมินรายการ งานหลักคือการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับระบบคู่ขนาน (รัฐและเอกชน) ในการกระจายสัญญาณในประเทศเยอรมนี

- ๖. กลุ่มทำงานและคณะทำงานเฉพาะกิจ เป็นกรรมการหรือการประชุมผู้บริหาร ซึ่งสามารถตั้งค่ากำลังงานและคณะทำงานเพื่อจัดการกับปัญหาเฉพาะในปัจจุบันที่เกิดขึ้น
- ๗. Technical Conference (TKLM)
- ๘. Commission for Youth Media-protection (KJM) คือ งานในการดูแลประเด็นและการร้องทุกข์ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเยาวชน บริษัทในระดับภูมิภาคสามารถร้องทุกข์ไปยัง KJM สำหรับการประเมินผลได้
- ๙. Cartell-Commission (KEK) คณะกรรมาธิการชุดนี้จะประเมินระดับความเข้มข้นระหว่างสื่อของเอกชนว่าเกิดขึ้นหรือไม่ โดยจะสามารถแทรกแซงได้โดยตรงและสามารถกำหนดระยะเวลาการถือครองหุ้น เช่น กรรมสิทธิ์ร่วมได้ ฯลฯ

ก) การร้องเรียนมีการดำเนินการอย่างไร?

ในกรณีส่วนใหญ่ที่มีการร้องเรียนเนื้อหาจะมาจากตัวแทนของกลุ่มสังคมในแต่ละคณะกรรมการสื่อ คณะกรรมการเหล่านี้เป็นตัวแทนกลุ่มหลักในการสร้างสังคมเยอรมัน พวกเขามีแนวโน้มเป็นผู้เฝ้าดูเนื้อหาอย่างใกล้ชิดตัวแทนจะเป็นยิ่งกว่าสมาชิกของประชาชนที่เชื่อมต่อกับกลุ่มเหล่านั้นซึ่งอยู่ในประเด็นที่การร้องเรียนจะให้ความสนใจและในที่สุดสมาชิกของประชาชนที่สามารถแสดงความคิดโดยตรงกับคณะกรรมการสื่อ บ่อยครั้งที่ผู้คนมักจะไม่ทราบอย่างเต็มที่และแสดงความคิดในการร้องเรียนกับ

ผู้อำนวยการหรือผู้ผลิตที่รับผิดชอบ ในกรณีเหล่านี้การร้องเรียนจะส่งมอบให้กับคณะกรรมการซึ่งเป็นหน่วยงานอิสระ กล่าวคือการร้องเรียนใดๆ เกี่ยวกับเนื้อหาจะต้องดำเนินการผ่านคณะกรรมการ

จากนั้นคณะกรรมการจะส่งต่อไปยังผู้อำนวยการฝ่ายการร้องเรียน ซึ่งรับผิดชอบผลิตคำสั่ง นอกจากนี้ฝ่ายกฎหมายจะถูกถามถึงศักยภาพของกฎหมายในการบังคับใช้ต่อไปด้วยวิธีทางกฎหมาย คำสั่งจะถูกสร้างขึ้นร่วมกับนักข่าวซึ่งจะเก็บรวบรวมข้อมูลและจัดทำสำหรับการกระจายเสียงและผู้ผลิต และจะถูกส่งต่อไปยังคณะกรรมการเพื่อประกอบการพิจารณา จากการที่คณะกรรมการเป็นตัวแทนกลุ่มที่แตกต่างและมักจะตรงกันข้ามกันในความคิดเห็นว่าการร้องเรียนเป็นธรรมหรือไม่นั้น ก็จะแตกต่างกันอยู่ภายในกลุ่ม

ในกรณีส่วนใหญ่สำหรับสถานีสาธารณะ (มากกว่า ๙๐ %) การร้องเรียนจะถูกจัดการอย่างชัดเจนหมดจดภายในคณะกรรมการและในกรณีส่วนใหญ่จะจัดการออกไป

ตัวอย่างเช่นรูปแบบของ BR : ในสารคดีของการเลี้ยงหมูและการแสดงวิธีตอนหมู่นั้น เป็นที่ถกเถียงกันว่าการตัดอวัยวะเกิดขึ้นโดยไม่มีการให้ยาสลบ แม้กระทั่งช่วงอายุที่ยังไม่ควรกระทำซึ่งไม่ได้รับอนุญาต สมาชิกของคณะกรรมการที่เป็นตัวแทนของเกษตรกรจึงร้องเรียนสหพันธ์ว่า ที่จริงหมูเหล่านั้นยังมีอายุน้อย ดังนั้น จึงมีการเสนอข้อมูลที่ผิด นอกจากนี้ยังมีการร้องเรียนเพิ่มเติมเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กและเยาวชนในขณะที่แสดงการตอนให้ชม อย่างไรก็ตามตัวแทนของกลุ่มพิทักษ์สัตว์มองว่าเป็นสิ่งที่สำคัญ การร้องเรียนถูกส่งต่อไปยังผู้ผลิตที่ทำให้เกิดการผิดพลาดของข้อมูล ในกรณีใดๆ ก็ยังเชื่อมต่อการอภิปรายอย่างเข้มข้นภายในคณะกรรมการ โดยสถานการณ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นนานๆ ครั้งในขณะที่เรื่องบางเรื่องจะเกิดตามคุณสมบัติตามความเหมาะสม ในขณะที่คนอื่นๆ มีความคิดเห็นที่ขัดแย้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในความเป็นจริงคณะกรรมการคือกลุ่มหลักและความคิดเห็นหลักในสังคม

การร้องเรียนต่อต้านกับเรื่องราวพิเศษที่ออกอากาศในโทรทัศน์เอกชนมีอยู่มากขึ้น ซึ่งจะจัดการกับการคุ้มครองเด็กและเยาวชน สิทธิส่วนบุคคลและการโฆษณาแอบแฝงซ่อนเร้นหรือโดยทางอ้อม ตัวอย่างคือการรายงานข่าวของไฟไหม้ในบ้าน ซึ่งภาพข่าวแสดงให้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งร้องไห้และถูกนำออกไปบนเปล และเรื่องราวนี้ถูกบ่งชี้ว่าเป็นการฝ่าฝืนการมีศักดิ์ศรีของมนุษย์และไม่มีความสำคัญเกี่ยวกับข้อมูลของข่าวที่ต้องการรายงาน

สนธิสัญญาระหว่างรัฐในฐานะรากฐานของกฎข้อบังคับ

การแก้ไขข้อตกลงระหว่างรัฐในการแพร่สัญญาณครั้งที่สามและครั้งล่าสุด มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๙๗

ซึ่งจะมีการลงรายละเอียดอย่างชัดเจนในวรรค ๔๔ วรรคและประโยคต่างๆมากมาย ข้อตกลงระหว่างรัฐจะควบคุมแง่มุมส่วนใหญ่ของสื่อรวมทั้งองค์การทางการเงินและการควบคุมเนื้อหา โดยในย่อหน้าถัดไปจะกล่าวถึงส่วนที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับการควบคุมเนื้อหา:

การคุ้มครองเยาวชน

มาตรา ๓ การห้ามออกอากาศและการคุ้มครองเยาวชน

(๑) การออกอากาศจะถูกห้ามถ้าหาก

๑) มีการกระตุ้นความเกลียดชัง การต่อต้านประชาชนหรือกลุ่มเชื้อชาติศาสนาหรือส่งเสริมการกระทำรุนแรงหรือทำร้ายศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้อื่นโดยมีการดูถูกประชากรหรือกลุ่มดังกล่าว มีความประสงค์ร้ายที่จะทำให้ด้อยค่าหรือหมิ่นประมาทกลุ่มบุคคลดังกล่าว (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๐) ๒) พรรณนาการกระทำโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมและการใช้ความรุนแรงกับบุคคลในลักษณะที่จะลดเกียรติหรือเป็นการกระทำของความรุนแรงหรือแสดงภาพด้านโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมของคนในลักษณะที่ถือว่าละเมิดศักดิ์ศรีของมนุษย์ (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๑) ๓) เชิดชูสงคราม ๔) ลามก (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘๔) ๕) การกระทำอย่างชัดเจนที่จะเป็นอันตรายต่อศีลธรรมของเด็กหรือวัยรุ่น ๖) มโนภาพคนที่กำลังจะถึงแก่กรรมหรือผู้ที่มีหรือสัมผัสกับความทุกข์ทรมานทางร่างกายหรือจิตใจอย่างรุนแรงในลักษณะซึ่งถือว่าเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามกฎหมายซึ่งไม่ได้รับความยินยอม

ซึ่งข้อบังคับดังกล่าวจะควบคุมรายการถึงเวลาที่เหมาะสมในการออกอากาศเพื่อจำกัดการเข้าถึงของเยาวชน

มาตรา ๔ คณะกรรมการการคุ้มครองเยาวชน

บริษัทกระจายเสียงสาธารณะของรัฐซึ่งจัดตั้ง ARD ZDF และผู้กระจายภาพเสียงทั้งหมดของรายการต่างๆที่ส่งสัญญาณไปทั่วประเทศจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสำหรับการคุ้มครองเยาวชน

กฎระเบียบของการโฆษณา

มาตรา ๗ เนื้อหาของการโฆษณาและการระบุชัดของโฆษณา

๑) การโฆษณาจะต้องไม่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดและไม่กระทบกระเทือนต่อผลประโยชน์ของผู้บริโภคหรือก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพความปลอดภัยของผู้บริโภคหรือเป็นภัยคุกคามต่อสภาพแวดล้อม โฆษณาจะต้องไม่กระทบกระเทือนผลประโยชน์หรือใช้ประโยชน์จากความไม่รู้ของเยาวชน

๒) การโฆษณาหรือผู้โฆษณาจะต้องไม่มีอิทธิพลกับเนื้อหาของรายการ

๓) การโฆษณาจะต้องมีการแบ่งแยกอย่างชัดเจนจากรายการ เช่น บนจอโทรทัศน์จะต้องมีภาพนำเสนอให้เห็นชัดเจนในการแยกกันอย่างชัดเจนจากรายการโปรแกรมอื่นๆ ส่วนวิทยุจะต้องมีเสียงที่คั่นส่วนออกมา

๔) การโฆษณาจะได้รับอนุญาตให้มีความยาวมากขึ้น ถ้าหากตัวละครโฆษณาประกอบไปด้วยสาระและแก่น ซึ่งการโฆษณาจะต้องมีการประกาศเมื่อมีการเริ่มต้นและยังเสนอให้เห็นอยู่ไปเรื่อยๆ โดยตลอด ประโยคแรกและประโยคที่สองจะมาบังคับใช้โดยอนุโลมกับรูปแบบของการโฆษณาตามความหมายของมาตรา ๔๕ วรรค ๓

๕) การโฆษณาแอบแฝงจะไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งโฆษณาแอบแฝงคือแหล่งอ้างอิงเพื่อนำเสนอสินค้า บริการ ชื่อ เครื่องหมายการค้าหรือกิจกรรมของผู้ผลิตสินค้าหรือผู้จัดจำหน่ายสินค้าและบริการในรายการ เมื่อมีการอ้างอิงหรือการนำเสนอจุดประสงค์เพื่อการโฆษณานั้นอาจเกิดการเข้าใจผิดกับประชาชนทั่วไปถึงวัตถุประสงค์ที่แท้จริง การอ้างอิงหรือนำเสนอผลงานจะถือว่าเป็นวัตถุประสงค์ในการให้บริการโฆษณา โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่จะมีสำหรับค่าตอบแทนหรือการพิจารณาอื่นๆ

๖) การโฆษณาทางโทรทัศน์นั้นห้ามมีผู้ประกาศข่าวอย่างสม่ำเสมอหรือรายการเหตุการณ์ปัจจุบันประกอบอยู่

๗) การโฆษณาทางการเมืองหรือลัทธิศาสนาจะไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งมาตรา ๔๒ จะยังคงไม่ได้รับผลกระทบ

มาตรา ๑๔ การสอดแทรกของการโฆษณา (เฉพาะสถานีเอกชน)

๑) การออกอากาศของการบริการทางศาสนาหรือรายการของเด็กจะไม่ถูกขัดจังหวะด้วยการโฆษณา

๒) การโฆษณาทางโทรทัศน์จะถูกแทรกลงในบล็อกระหว่างรายการ ซึ่งอาจจะแทรกระหว่างรายการภายใต้เงื่อนไขที่มีอยู่ในย่อหน้าที่ ๓ และ ๔ โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องมีความสมบูรณ์และลักษณะของรายการจะต้องไม่มีความลำเอียง

๓) รายการโทรทัศน์ระยะเวลาสั้นกว่าสี่สิบห้านาทีอาจถูกขัดจังหวะทันทีโดยการโฆษณา ซึ่งจะใช้บังคับกับรายการที่ถูกแบ่งเป็นส่วนของตน ในกรณีการออกอากาศเหตุการณ์และการแสดง โฆษณาจะถูกแทรกระหว่างส่วนหรือในช่วงเวลาที่ออกอากาศ

๔) ในกรณีของการออกอากาศการแข่งขันกีฬาที่มีช่วงเวลาโฆษณาประกอบ ตามบทบัญญัติของวรรค ๓ ประโยคแรกเท่านั้นที่จะแสดงในระหว่างการช่วงออกอากาศ

๕) กรณีการโฆษณาในรายการโทรทัศน์ที่เป็นพิเศษและมีความถี่กำกับให้ผู้ชมในอีกประเทศหนึ่งที่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญายุโรปบนโทรทัศน์ แต่ไม่ได้เป็นสมาชิกของประชาคมยุโรป การโฆษณาทางโทรทัศน์ไม่ควรหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงการปกครองในประเทศนั้นๆ ประโยคแรกจะไม่บังคับใช้บทบัญญัติของข้อตกลงนี้ที่เกี่ยวข้องกับการโฆษณาที่เข้มงวดกว่ากฎที่สอดคล้องกันในประเทศที่เกี่ยวข้องหรือที่ข้อตกลงในบริเวณนี้ได้ข้อสรุปแล้วกับประเทศนั้นๆ

มาตรา ๑๕ ระยะเวลาของการโฆษณา

๑) ระยะเวลาโฆษณาเฉลี่ยต่อปีสำหรับระยะเวลาทั้งหมดของการโฆษณาบนโทรทัศน์ช่องเยอรมัน (ARD) และโทรทัศน์ช่องสองของเยอรมนี (ZDF) นั้นอยู่ที่ไม่เกินยี่สิบนาทีในวันทำงาน ซึ่งเวลาโฆษณาที่ไม่ได้ถูกนำมาใช้อย่างสมบูรณ์อาจจะเกิดขึ้นสำหรับขึ้นห้านาทีขึ้นไปสูงสุดในวันทำงาน โดยโฆษณาจะต้องไม่ออกอากาศหลังจาก ๘.๐๐ นาฬิกาหรือในวันอาทิตย์หรือวันหยุดราชการซึ่งจะสังเกตเห็นได้ทั่วประเทศและจะส่งผลกระทบต่อข้อ ๑๗

๒) จะต้องไม่มีการโฆษณาอื่นๆในรายการโทรทัศน์ทั่วประเทศของ ARD และ ZDF หรือในรายการของสถานีโทรทัศน์เยอรมันช่องที่สาม ซึ่งจะมีผลกระทบต่อมาตรา ๑๙ วรรค ๔

๓) จำนวนของการโฆษณาในโทรทัศน์ที่กำหนดนั้นอยู่ที่ภายในระยะเวลาหนึ่งชั่วโมงจะต้องไม่เกินร้อยละ ๒๐

๔) รัฐมีสิทธิที่จะอนุญาตให้บริษัทกระจายเสียงสาธารณะของรัฐจัดสรรเฉลี่ยเก้าสิบนาทีต่อปีในการกระจายเสียงโฆษณาในวิทยุช่วงวันทำงาน ความแตกต่างในจำนวนของการโฆษณาและการจำกัดเวลาในชีวิตประจำวันระหว่างรัฐเมื่อ ๑ มกราคม ๑๙๘๗ อาจถูกรักษาไว้

การเซ็นเซอร์ของสถานีเอกชน

มาตรา ๒๐ การออกใบอนุญาต

๑) ประกาศเอกชนต้องมีใบอนุญาตตามกฎหมายของรัฐ ใบอนุญาตสำหรับการแพร่ภาพกระจายเสียงของรายการทั่วประเทศจะกำหนดประเภทรายการตามมาตรา ๒ วรรค ๒

๒) ถ้าหากและเท่าที่สื่อให้บริการอยู่ในประเภทของการออกอากาศให้บริการดังกล่าว จะต้องมีการปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐ หากรัฐผู้มีอำนาจกำกับดูแลการกระจายเสียงส่วนตัวในข้อตกลงกับเจ้าหน้าที่กำกับดูแลทั้งหมดนี้ เป็นกรณีให้ผู้ให้บริการจะต้องแจ้งขอรับใบอนุญาตหรือการให้บริการภายในหมวดหมู่ของการกระจายเสียง ผู้ให้บริการของบริการสื่อมีสิทธิที่จะแสวงหาการยืนยันจากผู้มีอำนาจกำกับดูแลว่าเป็นที่ยอมรับภายใต้กฎหมายการกระจายเสียง

๓) ขั้นตอนการออกใบอนุญาตที่ง่ายขึ้นอยู่ภายใต้กฎหมายของรัฐที่มีรายการที่เป็น

๓.๑ นำเสนอและถ่ายถอดพื้นที่ทำงานสาธารณะที่ถูกจัดขึ้นภายในระยะเวลาที่ใกล้ หรือ

๓.๒ เสนอขายให้กับสถานประกอบการหรือสถาบันให้หลังเพื่อวัตถุประสงค์เดียวกันและจะได้รับโดยเฉพาะที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานของตน

โฆษณาจะต้องไม่ได้รับอนุญาตในรายการตาม ๒ ฉบับของประโยคแรก บทบัญญัติแห่งกฎหมายของรัฐซึ่งไม่ได้กำหนดสิทธิการใช้งานสำหรับรายการสำหรับจำกัดจำนวนของหน่วยที่อยู่อาศัยหรือสำหรับรายการประกอบการหรือสถาบัน จำกัด อาคารหนึ่งหรืออาคารที่ซับซ้อนจะไม่ได้รับผลกระทบต่อ

มาตรา ๒๑ หลักการของใบอนุญาต

๑) ผู้สมัครจะต้องมีข้อมูลและเอกสารที่จำเป็นสำหรับการพิจารณาคำขอ

---

๒) พันธกรณีมีข้อมูลและเอกสารครอบคลุมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ได้แก่

๒.๑ คำอธิบายของการถือครองทางตรงและทางอ้อมของผู้สมัครในความหมายของมาตรา ๒๘ และความสัมพันธ์ของทุนและผู้สมัครในการลงมติและบริษัทที่เชื่อมต่อภายในความหมายของพระราชบัญญัติบริษัท

๒.๒ ข้อมูลเกี่ยวกับญาติในความหมายของมาตรา ๑๕ แห่งประมวลกฎหมายอาชัระหว่างฝ่ายที่อ้างถึงในอนุวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่ผู้แทนของบุคคลหรือห้างหุ้นส่วนหรือของสมาชิกของนิติบุคคล ๓ บทความของสมาคมตามกฎหมายและกฎระเบียบของผู้สมัคร ๔ ข้อตกลงที่มีอยู่โดยตรงหรือโดยอ้อมในพรรคที่มีหุ้นส่วนของผู้สมัครในความหมายของมาตรา ๒๘ และที่เกี่ยวข้องกับการกระจายเสียงร่วมเช่นเดียวกับความสัมพันธ์และความสัมพันธ์ในการดูแลตามมาตรา ๒๖ และ ๒๘ และ ๕ เขียนคำจากผู้สมัครเกี่ยวกับข้อมูลและเอกสารที่ได้รับการตกแต่งตามอนุวรรค ๑ ถึง ๔ จึงจะเสร็จสมบูรณ์

๓) เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่อยู่นอกขอบเขตของความตกลงระหว่างรัฐจะเกี่ยวข้องกับขั้นตอนการออกใบอนุญาตซึ่งผู้สมัครต้องให้คำอธิบายและหลักฐานที่จำเป็นในการทำ เช่น เป็นไปได้ทางกฎหมายและความเป็นจริงทั้งหมดของผู้สมัคร โดยอ้างไม่ได้ว่าไม่สามารถจะให้คำอธิบายหรือหลักฐานถ้ามีการตัดสินของคดีจะได้รับตนเองหรือเป็นไปได้ที่จะทำ เช่น เมื่อมีการสร้างความสัมพันธ์

๔) ภาระตามวรรค ๑ ถึง ๓ ใช้บังคับโดยอนุโลมบังคับแก่บุคคลที่เป็นธรรมชาติและการพิจารณาคดีหรือห้างหุ้นส่วนที่มีส่วนได้เสียโดยตรงหรือโดยอ้อมสำหรับผู้สมัครในความหมายของมาตรา ๒๘ หรือผู้ที่เป็นบริษัทที่เชื่อมต่อกันหรือผู้ที่อาจมีอิทธิพลในทางอื่นในบางความหมายของบทความ ๒๖ และ ๒๘

๕) หากบุคคลหรือบริษัทที่ต้องจัดให้มีข้อมูลหรือเอกสารล้มเหลวในการปฏิบัติตามภาระหน้าที่ของเขาภายใต้วรรค ๑ ถึง ๔ ภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยหน่วยงานกำกับดูแลของรัฐเพื่อออกอากาศส่วนตัวขอรับใบอนุญาตอาจถูกปฏิเสธได้

๖) ต้องจัดให้มีข้อมูลและจัดส่งเอกสารตามขั้นตอนการออกใบอนุญาต โดยต้องแจ้งให้หน่วยงานกำกับดูแลของรัฐเพื่อออกอากาศส่วนตัวโดยไม่เกิดความชักช้าเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ใดๆที่อาจเกิดขึ้นได้ตั้งแต่ใบสมัครถูกส่งมาหรือใบอนุญาตที่ออก วรรค ๑ ถึง ๕ ใช้บังคับโดยอนุโลม มาตรา ๒๙ จะยังคงได้รับผลกระทบ

พหุนิยมภายในและภายนอก

มาตรา ๒๕ พหุนิยมของความคิดเห็นและหน้าตาของภูมิภาค

- ๑) เนื้อหาของการกระจายเสียงเอกชนทั่วไปจะต้องระบุความคิดเห็นที่หลากหลาย กลุ่มการเมืองและอุดมการณ์ทางสังคมที่สำคัญจะได้รับโอกาสเพียงพอที่จะแสดงความคิดเห็นในการให้บริการรายการแบบเต็มรูปแบบ แม้ความคิดเห็นของส่วนน้อยก็ต้องนำมาพิจารณาและยังคงเป็นไปได้ที่จะนำเสนอรายการพิเศษ
- ๒) รายการเดี่ยวยังจะไม่ส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นของประชาชนในลักษณะที่ขาดดุลอย่างมหาศาล
- ๓) ในระหว่างขั้นตอนของการออกใบอนุญาต เจ้าหน้าที่กำกับดูแลการกระจายเสียงเอกชนจะพยายามทำให้แน่ใจว่าบุคคลที่สนใจผลงานทางวัฒนธรรมที่รายการมีความเป็นไปได้ที่จะได้รับความสนใจจากผู้กระจายภาพและเสียง ไม่มีสิทธิตามกฎหมายที่จะเรียกร้องผลประโยชน์
- ๔) รายการโทรทัศน์เต็มจะถูกส่งไปทั่วประเทศให้หมายความรวมถึงรายการตามบทบัญญัติกฎหมายของรัฐ โฆษกจะรับประกันองค์กรและการจัดหาเงินทุนของรายการ เจ้าหน้าที่กำกับดูแลการกระจายเสียงส่วนตัวจะประสานงานการจัดตารางเวลาและองค์กรทางด้านเทคนิคของรายการ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้แพร่ภาพกระจายเสียงที่ได้รับผลกระทบ

มาตรา ๒๖ การให้ความมั่นใจในความหลากหลายของความคิดเห็นในโทรทัศน์

- ๑) บริษัท (บุคคลธรรมดา นิติบุคคลหรือสมาคม) อาจด้วยตนเองหรือผ่านบริษัท สามารถออกอากาศทั่วประเทศในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้อย่างไม่จำกัดจำนวนของรายการโทรทัศน์เว้นแต่สามารถใช้สิทธิพลในการควบคุม ลักษณะที่อธิบายไว้ในบทบัญญัติดังต่อไปนี้
- ๒) หากรายการที่เป็นของบริษัทหนึ่งๆบรรลุการจัดอันดับของผู้ชมเฉลี่ยต่อปีร้อยละ ๓๐ จะถือว่ามียุทธพลควบคุมเดียว กันในการใช้บังคับ ถ้าคะแนนมีเพียงเล็กน้อยกว่าสัดส่วนที่บริษัทถือหุ้นในตำแหน่งที่โดดเด่นเกี่ยวข้องกับการตลาดสื่อที่เกี่ยวข้องหรือการประเมินโดยรวมของกิจกรรมในโทรทัศน์และที่เกี่ยวข้องกับการตลาดสื่อที่เกี่ยวข้อง สรุปว่าที่มีอิทธิพลเป็นผลมาจากกิจกรรมเหล่านั้นเทียบเท่ากับการที่บริษัทมีการให้คะแนนของผู้ชมจากร้อยละ ๓๐
- ๓) บริษัทสามารถใช้สิทธิที่มีอิทธิพลต่อการควบคุมด้วยรายการ โดยใบอนุญาตอาจจะออกสำหรับรายการส่วนที่เป็นของบริษัทไม่อาจซื้อกิจการของผู้ถือครองส่วนต่อไปซึ่งได้ประกาศให้เป็นที่ยอมรับต่อไป
- ๔) หากบริษัทได้รับอิทธิพลการควบคุมด้วยรายการส่วนของรัฐที่กำกับดูแลการกระจายเสียงเอกชนจะผ่านสำนักงานคณะกรรมการการสื่อความเข้มข้นใน (KEK มาตรา ๓๕ วรรค ๒ ประโยคแรกฉบับที่ ๑) โดยเสนอมาตรการดังต่อไปนี้ให้กับบริษัท
- ๔.๑) บริษัทอาจละทิ้งการถือครองส่วนในการแพร่ภาพกระจายเสียงจนกว่าการจัดอันดับของผู้ชมต่ำกว่าระดับที่ระบุไว้ในวรรค ๒ ประโยคแรกหรือ

๔.๒) ในกรณีที่กำหนดไว้ในวรรค ๒ ประโยคที่สอง การลดตำแหน่งทางการตลาดที่เกี่ยวข้องกับตลาดสื่อที่ถือครองหรือสละเนื่องในประกาศจนกว่าจะไม่มีอีกต่อไป จะมีอิทธิพลควบคุมภายในความหมายของวรรค ๒ ประโยคที่สอง หรือ

๔.๓) เกี่ยวกับการแพร่ภาพกระจายเสียง อาจใช้มาตรการที่อ้างถึงในบทความ ๓๐ ถึง ๓๒ ในการสั่งซื้อเพื่อรักษาความปลอดภัยส่วนใหญ่ KEK จะหารือมาตรการที่เป็นไปได้กับบริษัทเพื่อที่จะบรรลุข้อตกลง ถ้าไม่มีข้อตกลงหรือมาตรการที่ บริษัท และ KEK ได้ตกลงกันแล้วไม่ได้ดำเนินการภายในระยะเวลาที่เหมาะสมของเวลาของรัฐ ผู้มีอำนาจกำกับดูแลการกระจายเสียงเอกชนหลังจาก KEK ได้จัดตั้งข้อเท็จจริงเพิกถอนรายการจำนวนมากให้กับบริษัทเท่าที่จำเป็นเพื่อให้มั่นใจว่าบริษัทจะไม่มีอิทธิพลควบคุม KEK จะเลือกรายการที่จะยกเลิกหลังจากพิจารณากรณีพิเศษของแต่ละกรณี และไม่มีค่าตอบแทนจากการสูญเสียทางการเงินใดๆที่เกิดจากการเพิกถอนใบอนุญาต

๕) หากโฆษกกับรายการที่ประสบความสำเร็จอย่างเต็มรูปแบบหรือรายการที่มีข้อมูลเชิงเฉพาะการจัดอันดับของผู้ชมเฉลี่ยต่อปีร้อยละ ๑๐ จะต้องเสร็จภายในหกเดือนหลังจากตั้งความเป็นจริงนี้และหลังจากได้รับแจ้งจากผู้มีอำนาจกำกับดูแลของรัฐการกระจายเสียงเอกชนจัดสรรเวลาการส่งไปยังบุคคลที่สามที่เป็นอิสระตามมาตรา ๓๑ ถ้าผู้ออกอากาศล้มเหลวในการดำเนินการที่กำหนด ใบอนุญาตจะถูกยกเลิกโดยผู้มีอำนาจกำกับดูแลหลังจากข้อเท็จจริงได้รับการจัดตั้งขึ้นโดย KEK วรรค ๔ ประโยคที่ห้า โดยบังคับใช้โดยอนุโลม

๖) เจ้าหน้าที่กำกับดูแลของรัฐจะร่วมกับผู้ออกอากาศเอกชนจัดพิมพ์รายงาน KEK ทุกสามปีหรือเมื่อมีการร้องขอของรัฐเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความเข้มข้นของสื่อและมาตรการการรักษาความปลอดภัยส่วนใหญ่ของความคิดเห็นในภาคกระจายเสียงเอกชน ซึ่งจะคำนึงถึง

๑) การแทรกซึมของโทรทัศน์และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการตลาดสื่อที่เกี่ยวข้อง

๒) การแทรกซึมแนวนอนของการแพร่ภาพกระจายเสียงในพื้นที่ที่ส่งแตกต่างกันและ

๓) การแทรกซึมระหว่างประเทศในกลุ่มสื่อ

นอกจากนี้รายงานยังแสดงความเห็นในใบสมัครของข้อ ๒๖ ๓๒ และจำเป็นที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลงในบทบัญญัติเหล่านี้

๗) เจ้าหน้าที่กำกับดูแลของรัฐเพื่อออกอากาศเอกชน จะเผยแพร่ในรายการปีที่จะวาดขึ้นโดย KEK รายการจะต้องมีโปรแกรมทั้งหมดกระจายให้แก่ผู้ถือครองที่มีความสนใจ

มาตรา ๓๐ มาตรการวัดการสร้างเชื่อมั่นในพหุนิยม

บทบัญญัติดังกล่าวเกี่ยวข้องกับมาตรการโดยโฆษกหรือบริษัท เพื่อให้แน่ใจว่าส่วนใหญ่จะรวมถึง:

๑. บทบัญญัติของการถ่ายทอดเวลาสำหรับบุคคลที่สามที่เป็นอิสระ (มาตรา ๓๑)

๒. ได้รับการแต่งตั้งของสภาที่ปรึกษาสำหรับการเขียนโปรแกรมรายการ (มาตรา ๓๒)

มาตรา ๓๑ การส่งผ่านในเวลาสำหรับบุคคลที่สามที่เป็นอิสระ

๑) รายการซึ่งออกอากาศโดยอาศัยอำนาจตามภาระผูกพันจะให้เวลาในการส่งไปตามบทบัญญัติดังกล่าว จะต้องไม่ละเมิดความเป็นอิสระในการเขียนรายการของโฆษกหลักซึ่งร่วมกับฝ่ายรายการในด้านของวัฒนธรรม การศึกษาและข้อมูลรายการจะถูกตัดต่อเป็นอิสระจากรายการหลัก

๒) ระยะเวลาของหลักสูตรต้องมีอย่างน้อย ๒๖๐ นาทีต่อสัปดาห์ รวมอย่างน้อย ๗๕ นาทีในเวลาส่งระหว่างเวลา ๗.๐๐ น. และ ๑๑.๐๐ น. รายการภูมิภาครวมไม่เกิน ๑๕๐ นาทีต่อสัปดาห์จะนับต่อการแพร่สัปดาห์เวลาไม่เกิน ๘๐ นาทีต่อสัปดาห์ต่อเวลาการส่งให้แก่บุคคลที่สามนอกเวลาส่งที่กล่าวถึงในประโยคแรก ถ้าเวลาส่งรายสัปดาห์สำหรับหน้าต่างภูมิภาคน้อยกว่า ๘๐ นาทีนับจากเวลาการส่งต่อให้บุคคลที่สามต้องจะลดลงตามช่วงเวลาเหล่านี้ อาจจะรวมถ้ารายการหน้าต่างภูมิภาคมีความเป็นอิสระและร่วมกันตัดต่อเข้าถึงอย่างน้อยร้อยละ ๕๐ ของโทรทัศน์ในครัวเรือนทั่วประเทศ

๓) ผู้ให้บริการของรายการหน้าต่างตามวรรค ๑ อาจไม่ถูกต้องตามกฎหมายขึ้นอยู่กับโฆษกของรายการหลัก การพึ่งพาอาศัยกันทางกฎหมายดังกล่าวอยู่ในความหมายของประโยคแรกจะถือว่ามียู่ ถ้ารายการหลักและรายการหน้าต่างสามารถนำมาประกอบกับบริษัทเดียวกันตามมาตรา ๒๘

๔) หากโฆษกของรายการหลักมีภาระผูกพันที่จะต้องให้เวลาสำหรับการส่งผ่านบุคคลที่สามที่เป็นอิสระของรัฐ ผู้มีอำนาจกำกับดูแลการกระจายเสียงเอกชนจะออกใบอนุญาตสำหรับการออกอากาศรายการหน้าต่างโครงการกำกับดูแลและต้องตรวจสอบว่ารายการที่ได้รับสอดคล้องกับบทบัญญัติของความตกลงนี้ระหว่างรัฐและบทบัญญัติอื่นที่กฎหมายของรัฐและแจ้งโฆษกของโปรแกรมหลักที่มีคุณสมบัติสำหรับใบอนุญาต จะหาหรือการปฏิบัติงานกับโฆษกของรายการหลักเพื่อบรรลุข้อตกลงกับทางเลือกของผู้สมัคร หากล้มเหลวที่จะยอมรับและกำกับดูแลได้มากกว่าการใช้งานที่สาม มีคุณสมบัติสำหรับใบอนุญาตนั้นต้องหลังจากพิจารณาข้อเสนอจากสามโฆษกของรายการ หลักในการเลือกหนึ่งที่มีรายการผลงานที่ใหญ่ที่สุดส่วนใหญ่ของรายการหลักและออกใบอนุญาต หากมีเพียงสามหรือน้อยกว่าการใช้งาน ผู้มีอำนาจกำกับดูแลจะมีการพิจารณาหรือในการตัดสินใจ

๕) เมื่อผู้ขอรับรายการหน้าต่างได้รับการเลือกไปตามวรรค ๔ โฆษกของรายการหลักและผู้สมัครจะต้องสรุปข้อตกลงให้สำหรับการกระจายเสียงของรายการหน้าต่างเป็นส่วนหนึ่งของรายการหลัก ข้อตกลงที่จะต้องมีโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อผูกมัดในส่วนหนึ่งของโฆษกของรายการหลัก เพื่อเปิดใช้งานโฆษกของรายการหน้าต่าง

เพียงพอ ข้อตกลงนี้อาจเป็นแค่ช่วงรอความถูกต้องของใบอนุญาตตาม วรรค ๖ เนื่องจากมีการละเมิดที่ร้ายแรงในสัญญาหรือด้วยเหตุผลที่สำคัญอื่นเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบล่วงหน้าหกเดือน

๖) บนพื้นฐานของข้อตกลงสรุปบนพื้นฐานของวรรค ๕ และการจัดหาเงื่อนไขที่เหมาะสม โฆษกรายการหน้าต่างจะต้องออกมาพร้อมกับใบอนุญาตในการออกอากาศรายการโดยการกำกับดูแลของรัฐเพื่อออกอากาศของเอกชน ใบอนุญาตของโฆษกของรายการหลักและหน้าต่างจะต้องมีภาระหน้าที่หลักที่เกิดขึ้นจากข้อตกลงตามวรรค ๕ เป็นส่วนหนึ่งของใบอนุญาต ไม่มีค่าตอบแทนจะได้รับการสูญเสียเงินใดๆ ที่เกิดจากการเพิกถอนบางส่วนของใบอนุญาตของโฆษกของรายการหลัก ใบอนุญาตสำหรับโฆษกของรายการหน้าต่างจะออกเป็นระยะเวลาสามปีหรือจนถึงวันที่ใบอนุญาตของโฆษกของรายการหลักหมดอายุ

มาตรา ๓๓ แนวทาง

เจ้าหน้าที่กำกับดูแลของรัฐเพื่อออกอากาศเอกชนจะออกแนวทางร่วมกันในการดำเนินงานของมาตรา ๓๑ และ ๓๒ แนวทางที่เกี่ยวข้องกับมาตรา ๓๒ ให้ความหมายความรวมถึงในรายละเอียดโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการแต่งตั้งและองค์ประกอบของสภาที่ปรึกษาสำหรับการเขียนรายการ

กรณีศึกษา: เหตุการณ์ความขัดแย้ง

หนึ่งในแง่มุมที่สำคัญที่สุดของระบบสื่อวันนี้ในเยอรมนี คือคำทำนายว่าสื่อและรัฐจะต้องมีการแยกออกจากกันอย่างรุนแรง แม้ว่าจะเกิดอยู่แล้วประมาณ ๗๐ ปี ในช่วงเวลาการล่มสลายของระบอบการปกครองของนาซีก่อนและระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองถือเป็นบทเรียนที่สำคัญที่ได้เรียนรู้การวางรากฐานสำหรับการเมืองเกี่ยวกับสื่อในประเทศเยอรมนีในศตวรรษที่ ๒๑

ผู้สื่อข่าวในประเทศเยอรมนีจะได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมายรัฐธรรมนูญอย่างถูกต้องที่ว่าไม่เพียงจะแสดงข้อมูลโดยไม่ต้องมีอิทธิพลจากภายนอกแต่ยังได้รับข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่สามารถเข้าถึงได้โดยทั่วไปโดยปราศจากอุปสรรค สิทธิที่ทำหายความรู้สึกทางจริยธรรมของนักข่าวเยอรมันในอดีตที่ผ่านมาจึงไปทางคำถามที่ว่าถ้าทำงานในเรื่องที่สามารถถ่ายทอดต่อไปเป็นสิ่งที่ถูกที่ต้องทำ

กรณีศึกษาต่อไปนี้จะเกี่ยวกับเหตุการณ์ความขัดแย้งเพื่อให้เข้าใจในปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายสื่อปัจจุบันในประเทศเยอรมนีและวิธีการที่เกี่ยวข้องกับสถาบันและบุคคลที่ทำหน้าที่ในสถานการณ์ที่สำคัญ

ก) นิโคลัส เบรนเดอร์ และ ZDF: โทรทัศน์บริการสาธารณะฟรีจริงหรือไม่?

ในช่วง ค.ศ. ๒๐๐๐-๒๐๑๐ นักข่าวทีวีเยอรมันนิโคลัส เบรนเดอร์ เป็นหัวหน้าบรรณาธิการของ Zweites Deutsches Fernsehen (ZDF) สัญญาที่แท้จริงของเขาคือการได้รับการต่ออายุในฤดูใบไม้ร่วง ๒๐๐๙ แต่ในฤดูใบไม้ผลิ Roland Koch รัฐมนตรีว่าการกระทรวงประธานของเฮสส์ที่ ZDF ตั้งอยู่ ทำแล้วประชาชนส่วนใหญ่ของคณะกรรมการบริหารไม่ต้องการที่จะแต่งตั้งเบรนเดอร์อีกครั้ง เขาถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าอัตราการดูเนื้อหาข้อมูลของรายการถูกปฏิเสธเช่นเดียวกับคุณภาพของการกระจายเสียงประชาชนทั่วไปเมื่อการลงมติสุดท้ายเบรนเดอร์เท่านั้นที่ได้รับคะแนนเสียง ๗ จาก ๑๔ เป็นไปได้และ ๙ ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการเลือกตั้งใหม่ ดังนั้นเขาจึงต้องลาออกและถูกแทนที่ด้วยบรรณาธิการคนใหม่ ปีเตอร์ เพรย์ (สถาบันเกอเธ่, ๒๐๑๒C)

การประกาศครั้งนี้เริ่มการอภิปรายอย่างเข้มข้นมากกว่าเสรีภาพของสื่อในประเทศเยอรมนี ผู้สนับสนุนของนิโคลัส เบรนเดอร์ เห็นนักข่าวที่มีคุณภาพและมีความมุ่งมั่นไปปฏิบัติการกิจของพวกเขาสำหรับพื้นที่สาธารณะและประณามการกระทำ โคช ผู้สื่อข่าวด้านบนของ ZDF พูดถึง "การแทรกแซงที่เป็นอันตรายของพรรคการเมืองในความเป็นอิสระของช่องทางของเรา" และแม้แต่นักหนังสือพิมพ์จากคนอื่น ๆ กระจายเสียงบริการสาธารณะเขียนจดหมายร้องเรียนในการเชื่อมโยงเพื่อให้คำแนะนำกับการแทรกแซงที่เพิ่มขึ้นเมื่ออำนาจอธิปไตยของกระจายเสียงบริการสาธารณะ (IB.) นักการเมืองสนับสนุนการเปลี่ยนแปลง

ของสนธิสัญญารัฐเพื่อให้ในอนาคตคณะกรรมการที่ปรึกษาจะสามารถลงคะแนนเสียงต่ออายุสัญญากับ ส่วนใหญ่ของ ๖๐% ของคะแนน

ความสงสัยเกิดขึ้นที่ว่าเหตุผลที่แท้จริงในการไม่ให้ความสนใจเบรนเดอร์ว่าคณะกรรมการบริหาร อยากรจะหลบเลี่ยงความไม่พอใจทางการเมืองจากตำแหน่งสำคัญของเขา เพราะเขาบอกว่าจะต้องอยู่ใกล้ กับฝ่ายตรงข้ามของพรรคการเมืองของ Roland Koch โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริหารของรัฐธรรมนูญ ZDF ฎกวิพากษ์วิจารณ์ สมาชิกของคณะกรรมการบริหารและโทรทัศน์สาธารณะทั้งสอง ที่เกี่ยวข้องที่สุดของบริษัท ได้ออกอากาศกลุ่มทางการเมืองในวงการของคนที่อยู่ใกล้ชิดกับกิจการขนาดใหญ่ของเยอรมนี

นักข่าวท่านหนึ่ง Conrad Schnibben วิพากษ์วิจารณ์กลุ่มการเมืองนี้ในปี ค.ศ. ๑๙๘๙ ใน บทความของ Der Spiegel ซึ่งเป็นหนึ่งในนิตยสารการเมืองที่มีความเกี่ยวข้องมากที่สุดในประเทศเยอรมนี

"พรรคการเมืองมีอำนาจการควบคุมวิทยุแห่งชาติและสถานีโทรทัศน์ในสองวิธี พวกเขาแก้ไข เพิ่มเติมสิ่งที่แต่เดิมเป็นกฎหมายกระจายเสียงเสรีนิยมจึงมักจะแทรกแซงในขณะนี้กฎหมายที่ดินของเขา และพวกเขาได้ค่อยๆเปลี่ยนตัวแทนของประชาชนทั่วไป เมื่อออกอากาศเทศบาลเป็นผู้แทนทางการเมือง ของบุคคลที่ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจไม่ได้มีบุคคลที่อยู่ในบัตรหรือกระเป๋าของพวกเขา พรรคการเมืองยังไม่ได้ อนุญาตอย่างถูกต้องตามกฎหมายให้เสนอชื่อมากกว่าหนึ่งในสามของสมาชิกของคณะกรรมการกระจายเสียง ซึ่งในความเป็นจริงมักจะแต่งตั้งสองในสามเกือบทั้งหมดของสมาชิกสภา" (Meyn, ๑๙๘๔, หน้า ๘๙)

ข) คริสเตียน วูล์ฟ: การลาออกของอดีตประธานาธิบดีของเยอรมนี

ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๒๐๑๐ นายของแคว้น Lower Saxony ณ เวลานั้นชื่อวูล์ฟ ถูกเสนอชื่อ และได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีคนใหม่ของเยอรมนี หลังจากที่ก่อนหน้านี้ประธานาธิบดี Horst Köhler ก้าวลงจากตำแหน่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาอยู่ในแคว้น Lower Saxony เขาถูกกล่าวหาว่ามี ความสัมพันธ์กับนักธุรกิจหลายที่ถูกเปิดเผยโดยสื่อที่เป็นข่าวในเดือนธันวาคม ๒๐๑๑ ซึ่งจุดที่สำคัญที่สุด คือการเชื่อมต่อกับผู้ประกอบการและเศรษฐี Egon Geerkens ซึ่งภรรยาปกปิดสินเชื่อกาเอกชน ๕๐๐,๐๐๐ € เพื่อวูล์ฟสำหรับการเงินในบ้าน สิ่งที่เขาทำคือวูล์ฟทำให้ตัวเองถูกชักนำในการถูกมีอิทธิพล ครอบงำต่อมาวูล์ฟขอโทษที่เขาไม่ได้ทำหน้าที่อย่างถูกต้องและควรทำประวัติส่วนตัวให้โปร่งใสมากขึ้น

ในช่วงเวลาที่ความสัมพันธ์ของเงินกู้จะถูกเปิดเผย วูล์ฟแหวะไปต่างประเทศ เขากดดันสำนักพิมพ์ The Springer Verlag บริษัทสื่อที่ใหญ่ที่สุดในประเทศเยอรมนีที่ขายสื่อสิ่งพิมพ์ที่จะชะลอหรือแม้กระทั่ง ป้องกันเรื่องอื้อฉาวเปิดเผย แต่หลังจากที่เขาค้นพบว่าหนังสือพิมพ์ Bild กำลังจะเผยแพร่เรื่องของเขา

เขาจึงเรียกบรรณธิการ Kai Diekmann และทิ้งข้อความในกล่องจดหมายของเขาไว้ในทางกฎหมาย (Spiegel ออนไลน์นานาชาติ ๒๐๑๒a)

การพยายามเซ็นเซอร์เสรีภาพของสื่อมวลชนเกิดขึ้นและประชาชนสามารถสัมผัสได้ วูลฟ์จึงสูญเสียการสนับสนุนของเขามากขึ้น คนเยอรมันหลายคนเรียกร้องให้เขาลาออกและแม้กระทั่งพรรคของเขาเองยังทำตัวเหินห่างจากเขา การป้องกันตัวเองของเขามีส่วนที่วูลฟ์สัมภาษณ์โทรทัศน์โดย ARD และ ZDF ในเดือนมกราคม ๒๐๑๒ เขาบอกว่าเขาต้องการที่จะอยู่ในห้องทำงานของเขาและยอมรับว่าสิ่งที่เขาทำคือความผิดพลาดที่ร้ายแรงในการไล่ตามความโปร่งใสเขาสัญญาว่าจะตอบคำถามสื่อกว่า ๔๐๐ คำถาม แต่เขาก็ไม่เคยเพราะมีปัญหาความเป็นส่วนตัวและปัญหาทางองค์กร ในทางกลับกันหนังสือพิมพ์หลายฉบับตอบสนองเกี่ยวข้องกับข้อมูล ต่อมานายความของวูลฟ์โพสต์บันทึกการสัมภาษณ์อย่างถูกต้องตามกฎหมายของนักข่าวกับอินเทอร์เน็ต (Der Spiegel ออนไลน์นานาชาติ ๒๐๑๒b)

อย่างไรก็ตามการทุจริตคอร์รัปชันเกิดมากขึ้นๆ ดังนั้นรัฐสภาพยายามยกภูมิคุ้มกันวูลฟ์ในฐานะประธานสำหรับการวิจัยข้อกล่าวหา เมื่อเขาทราบล่วงหน้าจึงตัดสินใจลาออกเมื่อกุมภาพันธ์ ๒๐๑๒ ก่อนที่จะมีภูมิคุ้มกันของเขาอาจเป็นไปด้วยเหตุผลความไว้วางใจจากชาวเยอรมันและทำให้เขาสูญเสียประสิทธิภาพ(ibs.)

หลังจากเกิดเหตุการณ์ขึ้นและประชาชนมีการปรึกษาหารือที่ว่ากระทำของวูลฟ์เป็นความพยายามที่จะเข้าไปแทรกแซงเสรีภาพสื่อมวลชน แต่ในด้านอื่นๆ ก็ยังมีการปรึกษากันถ้าผู้ผลิตสื่อที่ถูกต้องตามหลักจริยธรรมความประพฤติด้วยการบังคับจากการกดดันของสาธารณชนต่ออดีตประธานาธิบดีของเยอรมนี

ค) เรื่องราวของตัวประกัน Gladbeck: การท้าทายแนวความคิดของจริยธรรมนักข่าว

เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๑๙๘๘ มีผู้ชายสองคนที่มีประวัติอาชญากรรมปล้นธนาคารใน Gladbeck และใช้พนักงานสองคนเป็นตัวประกัน พวกเขาเรียกร้องจำนวนเงิน ๓๐๐,๐๐๐ ดอยช์มาร์กและรถที่สามารถหนีจากตำรวจ หลังจากที่ได้รับทั้งสองอย่างแล้วการหลบหนียาวเป็นระยะเวลาสองวันจึงเริ่มขึ้น ในครั้งแรกโจรหยุดเพื่อที่จะรับผู้สมรู้ร่วมคิดซึ่งเป็นแฟนคนหนึ่งของโจร

ในช่วงเย็นของวันถัดไป อาชญากรจับรถบัสที่มีผู้โดยสารประมาณ ๓๐ คน ในเมืองเบรเมนและแสดงความต้องการใหม่ผ่านผู้สื่อข่าวและทีมงานที่มีกล้องซึ่งตามรายงานเกี่ยวกับการไล่ล่า โจรผู้ชายทั้งสองคนเต็มใจให้สัมภาษณ์กับสื่อทั้งหลาย โดยไม่มีการรบกวนจากตำรวจและขู่ว่าจะระเบิดรถบัสกับตัวประกัน

ทั้งหมด หลังจากการหลบหนียังคงดำเนินต่อไป ตัวประกันห้าคนจากรถบัสและปล่อยพนักงานธนาคารและรถบัสที่ถูกแย่งชิงยังคงถูกขับไปยังประเทศเนเธอร์แลนด์บนถนนของเยอรมัน

ช่วงที่หยุดพัก ผู้สมรู้ร่วมคิดถูกตำรวจจับและเรียกร้องให้แลกเปลี่ยนตัวประกัน อาชญากรเชื่อว่าจะฆ่าตัวประกันทุกๆ ๕ นาที และในที่สุดก็ยิงเด็กอายุสิบห้าปีคนหนึ่งเพียงเพราะผู้สมรู้ร่วมคิดของพวกเขาไม่ถูกปล่อยในเวลา

ต่อมาช่วงที่ไล่ล่ากัน รถตำรวจชนกับรถบรรทุกและเจ้าหน้าที่ตำรวจเสียชีวิต

จนกระทั่งวันถัดไปของการจับตัวประกัน ตัวประกันอีกไม่กี่คนได้รับการปล่อยตัวและคนร้ายเปลี่ยนรถที่ใช้หลบหนีต่อไป

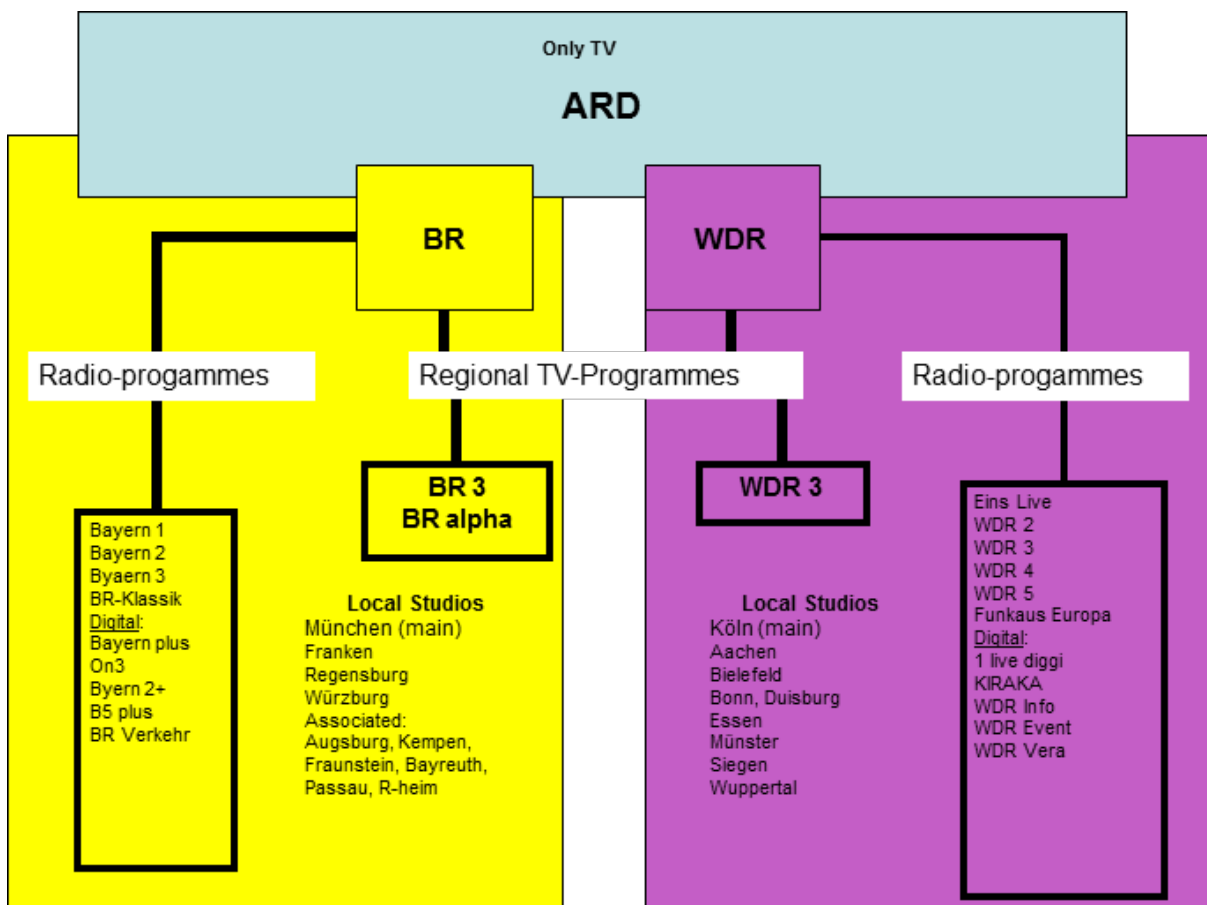
หลังจากที่หยุดรถในอีกหลายเมืองในเยอรมนี รถหยุดในบริเวณทางเท้าในเมืองโคโลญจน์ที่ล้อมรอบไปด้วยสื่อมวลชนและผู้คนที่อยากถ่ายรูปอยากเห็น มีคนจำนวนมากเกินไปที่ตำรวจที่จะเข้าไปแทรกโดยไม่เกิดความเสียดังนั้น นักข่าวคนหนึ่งเข้าไปในรถของโจรและแนะนำพวกเขาด้วยการวิ่งรถกลับไปทางเดิมและถูกปล่อยตัวในพื้นที่ข้างทาง

ไม่กี่กิโลเมตรต่อมา รถตำรวจชนเข้ากับรถหลบหนีและทำให้ไม่สามารถขับต่อไปได้ จึงเกิดการดวลปืนและตัวประกันคนที่สองถูกยิงตาย และในที่สุดผู้ร้ายก็ถูกจับ (Deutsche Welle, ๒๐๑๒)

ผลพวงพฤติกรรมของผู้สื่อข่าวถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่พวกเขาดำเนินการสัมภาษณ์และไล่ล่าคนร้ายทั้งสองผ่านประเทศเยอรมนีและทำให้เกิดความยากลำบากต่อตำรวจในการแทรกแซงและหยุดเหตุการณ์โดยไม่ต้องฆ่าตัวประกัน เป็นผลให้สภาข่าวของเยอรมนี (Deutscher Presserat) ห้ามการสัมภาษณ์ในอนาคตรหว่างนักข่าวและผู้จับตัวประกันในระหว่างที่จับตัวประกันอยู่

กรณีศึกษา ๒ กรณีจากสถานีกระจายภาพและเสียงของรัฐ (โครงสร้างและข้อวิจารณ์)

ทุกสถานีมีคุณลักษณะพิเศษสำหรับ ARD เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในการระดมทุนและขนาด WDR เป็นสถานีที่ใหญ่ที่สุดที่มีส่วนแบ่งสูงสุด และ BR เป็นสถานีใหญ่เป็นอันดับสาม ซึ่งคล้ายคลึงกับสถานีส่วนใหญ่ที่เสนอรายการระดับภูมิภาคและหลายรายการทางวิทยุ ซึ่งจะมีสตูดิโอท้องถิ่นที่ผลิตรายการสำหรับช่องภูมิภาค ดังนั้น ความเป็นพหุนิยมในแง่ของภูมิภาคและวัฒนธรรมท้องถิ่นจึงมีการรับประกันเกิดขึ้น

ก) WDR (Westdeutscher Rundfunk)

WDR ก่อตั้งขึ้นในปีค.ศ. ๑๙๕๖ เกิดการแยกของ NWDR เก้า (North-West Station) เป็น WDR (West) และ NDR (North) ซึ่ง WDR เป็นส่วนหนึ่งของ ARD และเป็นหนึ่งในผู้ผลิตหลักรายการต่างๆ สำหรับ ARD นอกเหนือจากรายการเผยแพร่ภายใน ARD แล้ว WDR ยังมีรายการทีวีของตัวเองในภูมิภาค (WDR 3) เดิมซึ่งถูกจำกัด ให้ NRW แต่ตอนนี้ถูกรวมเข้าไปในสายเคเบิลและโทรทัศน์ดาวเทียม ใน WDR 3 ซึ่งเป็นสถานีท้องถิ่นทำรายการให้ท้องถิ่นพิเศษ โดยทำงานแบบขนานและสามารถจับตาดูครัวเรือนใน

ภูมิภาคนั้นๆ หรือภายในช่องรายการโดยรวมและถูกจัดสรรสำหรับสถานีท้องถิ่น WDR มี ๘ สถานีท้องถิ่น มากกว่าหรือน้อยกว่าในลักษณะเดียวกันกับภูมิภาคย่อยหลักของ NRW นอกจากนี้โทรทัศน์ WDR ยังมี รายการวิทยุอีก ๖ รายการที่สามารถรับจากวิทยุใดๆ ภายใน NRW และ ๕ วิทยุและรายการโทรทัศน์ที่สามารถรับทั่วประเทศเยอรมนีโดยเป็นแบบดิจิทัล

WDR เป็นสถานี ARD ที่ใหญ่ที่สุดด้วยงบประมาณที่มากที่สุดและมีพนักงานจำนวนมากที่สุด เช่นเดียวกัน เนื่องจากเป็นสถานีระดับภูมิภาคของแคว้นนอร์ทไรน์ เวสฟาเลีย โดยให้บริการส่งสัญญาณในพื้นที่ที่มีประชากรมากที่สุดและถือเป็นตัวแทนของ ARD ในระดับนานาชาติ โดยไม่ได้เป็นเพียงผู้ให้บริการรายการ แต่เป็นผู้เล่นที่สำคัญทางวัฒนธรรมซึ่งมีความเกี่ยวข้องสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้โอกาสในการฟังเพลงใหม่ๆ ทำในหกของสถานีวิทยุจะเป็นตัวหลักกับเพลงร็อกและเพลงป๊อปในช่อง 1LIVE เพลงฮิตหลักๆ ที่ WDR 2 เพลงจริงจังและแจ๊สใน WDR 3 เพลงฮิตตลอดกาล ละครและประเภทอื่นๆของเพลงเบาๆ ใน WDR 4 และเพลงสากลที่ WDR Funkhaus Europ เพลงรวมถึงการศึกษาทางดนตรี (หากไม่มีการศึกษาดนตรีในวันนี้จะมีศิลปินน้อยลงในวันพรุ่งนี้) และเพื่อป้องกันไม่ให้สถานการณ์นี้เกิดขึ้น WDR มีความมุ่งมั่นอย่างต่อเนื่องเพื่อส่งเสริมและมองหาวัยรุ่นที่มีพรสวรรค์ที่จะร่วมมือกับสมาคมและองค์กรในกระบวนการต่อไป

WDR ไม่เพียงแต่พูดสวยหรูเกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม แต่ได้ปฏิบัติจริง อาทิ WDR Funkhaus Europa ที่แสดงความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในประเทศเยอรมนี รายการทีวีนานาชาติที่ WDR นำเสนอเรื่องราวปัญหาในการใช้ชีวิตร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม รางวัลเพื่อประชาชนที่ริเริ่มโดย WDR เป็นรางวัลให้กับปัญหาเกี่ยวกับการรวมกัน นอกจากนี้ยังให้การสนับสนุนนักข่าวที่มาจากภูมิภาคหลังผู้อพยพอีกด้วย

WDR กับความมุ่งมั่นเพื่อสังคมในโทรทัศน์ – ไม่ว่าจะในรูปแบบนิตยสาร เช่น จอภาพหรือในสารคดีและข่าว หรือไม่ว่าจะเป็นละครสารคดีซึ่งทั้งเป็นเรื่องจริงและเป็นนิยายจะผสมกันในภาพยนตร์ แต่ WDR ยังคงจับประเด็นทางสังคมในภาพยนตร์โทรทัศน์ ตัวอย่างล่าสุดคือ Wut (โกรธ) หรือ Thalidomide ซึ่ง WDR ต้องต่อสู้ทางกฎหมายต่างๆเพื่อที่จะออกอากาศภาพยนตร์เรื่องหลังและด้วยเหตุนี้จึงได้รับการสนับสนุนหลักที่จะมีเสรีภาพทางศิลปะ และยังแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นเพื่อสังคมด้วย"รางวัลสิทธิของเด็ก" ที่ได้รับผ่านมา

การวิจารณ์ภายในของผู้ผลิตที่ทำงานใน WDR

หนึ่งในผู้ผลิตแย้งว่าละครทีวีตำนานของยุค ๑๙๗๐ ไม่สามารถที่จะผลิตออกเป็นรายการในปัจจุบัน และเห็นสัญญาณในรายการมุ่งมั่นเพื่อสังคมเนื่องจากการสร้างทำทางศิลปะ เหตุผลก็คือความคิดพื้นฐาน

มีการพัฒนาโดยคณะกรรมการบรรณาธิการและนำเสนอให้กับผู้ผลิตซึ่งหันไปคุยกับนักเขียนแทนความไม่แน่ใจว่าพวกเขาจะได้รับค่านายหน้าหรือไม่ ผู้เขียนจึงไม่สามารถทำงานล่วงหน้าได้ ดังนั้นความประทับใจของเขาก็คือการมีแนวโน้มที่จะส่งมอบการกระทำที่เป็นมาตรฐาน ภาคินิยายจึงเกิดการผลิตที่มากขึ้นจากมวลชน เขาจึงชี้ให้เห็นว่า ผู้ประกาศมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญกับช่างฝีมือที่มีประสิทธิภาพที่จะทำให้ละครชุดในโทรทัศน์มากกว่าพวกศิลปิน

ผู้อำนวยการของละครชุดอนุสาวรีย์ (Home I และ II) ตั้งข้อสังเกตว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะทำโดยปราศจาก WDR อย่างไรก็ตามเขาเชื่อว่า WDR ได้เสียตำแหน่งที่หนึ่งของภาคภาพยนตร์ให้แก่ BR เพราะมีทัศนคติอนุรักษนิยม และถ้าเขาเป็นผู้อำนวยการ เขาจะแต่งตั้งคนไปยังหน่วยงานบรรณาธิการที่รักศิลปะของภาพยนตร์จริงและมีความเชื่อมั่นในงานของพวกเขาในระยะยาวเช่นเดียวกัน

ผู้ถูกสัมภาษณ์รายอื่นๆยังระบุอีกว่าไม่มีเวลาพอที่จะทำวิจัยเพราะต้องทำงานมากขึ้นและมีความต้องการเงินเช่นเดียวกันและในท้ายที่สุดวิทยุปรับตัวเข้ากับโทรทัศน์ จากผลดังกล่าวเขาพูดว่าไม่ได้ลายเซ็นของผู้เขียนจะไม่ใช่ที่ต้องการอีกต่อไป โดยจะสนใจแต่เพียงรูปแบบเฉพาะ ในทิศทางที่คล้ายกันเกิดการวิจารณ์ในแนวทาง Cookie-cutter ที่ว่าคนๆหนึ่งได้ยินและเห็นน้อยจนไม่สามารถคาดเดาได้และทุกอย่างถูกวาดไว้เป็นสีปกติ ในความคิดของเขาคือตอนนี้สถานีวิทยุมหาวิทยาลัยเท่านั้นที่มีการผลิตนวัตกรรมที่แท้จริง

ในการศึกษาได้กล่าวถึงโฆษกสุดยอดเยี่ยมชื่อ WDR จะเปิดออกค่อนข้างบ่อย บางครั้งก็มีปฏิกิริยาอย่างรุนแรงต่อการวิจารณ์ ซึ่งคิดไม่ถึงว่า WDR ไม่ได้เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในเมื่อสอบถามข้อมูลสำคัญจะหายไปในกองของวัสดุซึ่งมีปริมาณมาก การพัฒนาในรายการตารางมูลค่าการพูดจะเป็นธรรมชาติราวกับว่าผู้คนอื่นๆ ก็ไม่ได้เข้าใจในสิ่งที่เห็น ดังนั้นจึงสรุปการศึกษาว่า WDR ตีกว่าชื่อเสียงที่มี อย่างไรก็ตามในระยะยาวนี้ไม่ได้ช่วยเพราะทั้งทางด้านเศรษฐกิจ (เช่นเดียวกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรม) และการทำงานของสื่อในระดับมากขึ้นอยู่กับจิตวิทยา ซึ่ง WDR จะต้องตระหนักถึงอำนาจของโครงสร้างและกลั่นกรองวิกฤตเป็นอำนาจ เป็นเพียงการยึดตัวและจะต้องมีการจัดการอย่างระมัดระวัง ถ้า WDR สูญเสียการติดต่อกับผู้คนที่สร้างวัฒนธรรมและผลิตเพลินไปกับวัฒนธรรม ซึ่งถ้าความน่าเชื่อถือจากสถิติทั้งหมดเป็นความช่วยเหลือ ที่ที่ทุกคนไม่สามารถทำได้ โดย WDR ต้องพัฒนาความสัมพันธ์ปกติที่มีความแข็งแกร่งไม่จำเป็นต้องหยิ่งและในฐานะโฆษกที่ดีสามารถทำให้เกิดความมั่นใจสามารถและแสดงให้เห็นถึงผลประโยชน์ทางวัฒนธรรมของตน (Schulz et al. ๒๐๐๙)

ข) Bayerischer Rundfunk (BR)

Bayerischer Rundfunk (BR) เป็นองค์กรแพร่ภาพกระจายเสียงอย่างเป็นทางการของรัฐอิสระบาวาเรียและมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่เมืองมิวนิค ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๔๙ และได้รับเป็นสมาชิกก่อตั้งของ ARD ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๕๐ ทุกวันนี้ BR เป็นหนึ่งในสี่แห่งที่ใหญ่ที่สุดของสถาบัน ARD โดยมีพนักงานประมาณ ๓,๐๐๐ คน โดยพนักงาน BR 3 เป็นโครงการระดับภูมิภาค เมื่อเร็วๆ นี้ช่องอัลฟาของ BR เพิ่มเป็นรายการโทรทัศน์ภูมิภาค เหมือน WDR ที่ว่า BR มีหลากหลายรวม ๕ รายการวิทยุและ ๕ โปรแกรมดิจิทัล นอกจากนี้สถานีวิทยุหลักในมิวนิคนั้นสามสถานีวิทยุเป็นของท้องถิ่น BR สถานีวิทยุของผู้ให้บริการทีวี ๘ ท้องถิ่นสามารถใช้เป็นอย่างดี ในขณะที่ WDR ถูกวิเคราะห์มักจะเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองฝ่ายซ้ายเกินไป BR ถูกมองว่ามีความใกล้ชิดกับรัฐบาลของบาวาเรียและหัวโบราณ เหตุผลหนึ่งก็คือว่าในแคว้นเวสฟาเลีย (Westfalia) พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยเป็นที่โดดเด่นมาก แต่รัฐมักจะถูกขึ้นอยู่กับรัฐบาล ในทางตรงกันข้าม พรรค CSU (Christian Conservative) ได้รับเสียงส่วนใหญ่มาเป็นเวลานาน

ซึ่งจะคล้ายคลึงกับ WDR ที่ว่า BR เป็นส่วนหนึ่งของ ARD และเป็นหนึ่งในผู้ให้บริการหลักของโทรทัศน์ นอกจากนี้ช่องภูมิภาคซึ่งสามารถผ่านเคเบิลทีวีจะเห็นว่าในภูมิภาคอื่นๆ ก็แสดงให้เห็นเช่นเดียวกัน เมื่อเร็ว ๆ นี้ในภูมิภาคอัลฟาช่อง BR ได้รับการเพิ่ม โดย BR มีหลายรายการวิทยุค่อนข้างคล้ายกับ WDR ซึ่ง BR มีสถานีวิทยุหลายท้องถิ่นที่ผลิตส่วนใหญ่สำหรับโครงการระดับภูมิภาค ในปี ค.ศ. ๒๐๑๒ BR จ้างพนักงาน ๓,๓๕๐ คน และ ผู้ทำงานอิสระกว่า ๑,๕๐๐ คน

ข้อวิจารณ์หลักที่ BR ได้รับเสมอคือมีแนวโน้มที่จะอยู่ใกล้เกินไปกับรัฐและ CSU พรรคการเมืองหลักในแคว้นบาวาเรีย ในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ผู้อำนวยการการเลือกตั้งเป็นประธานของรัฐก่อนที่จะทำงานที่ BR การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจากการเมือง ทำให้ BR มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นทุกครั้งในขณะที่ อย่างไรก็ตาม BR มีชื่อเสียงดีสำหรับคุณสมบัติเหนียวแน่น และที่สำคัญบางครั้งนำไปสู่การร้องเรียนจากบุคคลและรัฐบาล ข้อร้องเรียนดังกล่าวมักจะไม่นับปฏิบัติเนื่องจากประการแรก การแยกระหว่างการเมืองและการกระจายเสียงที่มีการประกันและประการที่สองโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการเข้าสู่การเมืองและการปกครองที่ว่าเสรีภาพในการพูดมีความสำคัญสูงสุด อย่างไรก็ตามเมื่อได้ออกอากาศโดย ARD และ BR ก็ควรจะแสดงนั่นคือความผิดพลาดทางเทคนิคอย่างฉับพลันเพื่อขยายระยะเวลา สิ่งที่ทำให้เหตุการณ์นี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดความสนุกคือคนแสดงที่มาจากบาวาเรีย เมื่อเร็ว ๆ นี้เรื่องอื้อฉาวที่เกิดขึ้นอีก เมื่อกลายเป็นที่รู้จักกันว่าโฆษกของพรรคอนุรักษ์นิยมได้พูดคุยทางโทรศัพท์กับผู้บัญชาการและไม่ให้รายงานเกี่ยวกับพรรคฝ่ายค้านหลัก

ข้อวิจารณ์อีกประการคือ BR มีแนวโน้มที่จะรวมศูนย์เกินไป ในขณะที่มีสตูดิโอ WDR หลายแห่งอยู่ห่างจากสถานีรถไฟหลักในโคโลญจน์และคุณลักษณะหลายอย่างรวมทั้งความบันเทิงหมายถึงภูมิภาคที่แตกต่างกันในการสร้างรัฐ ซึ่ง BR มีแนวโน้มที่จะมุ่งเน้นไปที่มิวนิค รัฐบาวาเรียตอนบนและตัวอย่างที่ดีของความแตกต่างนี้คือละครชุด Tatort

ค) Tatort และความหลากหลาย

Tatort เป็นละครชุดทางอาชญากรรมที่เป็นรู้จักกันดีและมีการรับชมอย่างแพร่หลายของ ARD โดยเป็นการร่วมกันผลิตของโดยทุกสถานี ซึ่งชุดแรกเริ่มฉายในพฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๗๐¹¹ โดยเป็นเรื่องราวของเจ้าหน้าที่ตำรวจสองคนซึ่งครุ่นคิดในการไขคดีฆาตกรรม หลายนๆชุดได้รับรางวัลนานาชาติ Tatort ผลิตโดยสถานีกระจายเสียงของรัฐมากหรือน้อยตามภาระหน้าที่ของตนภายใน ARD ซึ่งทีมงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับเมืองที่พวกเขาทำงานอยู่ ซึ่งจะขึ้นอยู่กับแต่ละสถานี

รายชื่อของทีม Tatort ในแต่ละเมืองและสถานีที่แพร่ภาพกระจายเสียง

เมือง	สถานี
ค็ิล	NDR
ฮัมบูร์ก	NDR
ฮันโนเฟอร์	NDR
มีนสเตอร์	WDR
ดอร์ทมุน	WDR
โคโลญจน์	WDR
วีสบาเดน	HR
แฟรงก์เฟิร์ต	HR

¹¹ Tatort กลายเป็นหนึ่งในละครชุดที่ดูอย่างถึงมากที่สุดในการศึกษา เพราะมีการออกอากาศมา ๔๒ ปีแล้ว การเปลี่ยนแปลงของโครงเรื่อง ฯลฯ สามารถนำมาทำการศึกษาได้ดี เรื่องนี้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาและประเด็นใหม่ๆ Tatort มักเน้นปัญหาที่เกี่ยวข้องทางสังคมในปัจจุบันอยู่เสมอและสามารถอธิบายความเป็นสังคมในเยอรมนีได้เป็นอย่างดี สิ่งที่น่าสนใจคือเจ้าหน้าที่ตำรวจในเรื่อง ซึ่งในช่วงปีแรกจะมีลักษณะเสมียนเป็นประเพณีนิยม ต่อมาตัวละครเฉพาะจึงถูกสร้างขึ้นมาและเป็นที่รู้จักอย่างเช่น "Schimanski " นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจหญิงยังปรากฏขึ้นมาในระยะเวลาหลัง

ลูดิวิกส์ฮาเฟิน	SRF
ชตุทการ์ท	SRF
เบรเมน	Bremen
เบอร์ลิน	Berlin
ไลพ์ซิก	MDR
ซาร์สบริคเค่น	Saar
คอนซตันซ์	SRF
มิวนิค	BR
เวียนนา	ORF
ลูเซิร์น	Swiss TV

สถานีที่มีขนาดใหญ่ เช่น WDR, NDR, HR, SRF จะมีอยู่สามทีมในแต่ละเมืองที่แตกต่างกันเป็นตัวนำเสนอมุมภาคหลักๆภายในแคว้น ยกเว้น BR ซึ่งเป็นหนึ่งในสถานีจำพวกที่ใหญ่ที่สุด (ใหญ่เป็นอันดับที่สามรองจาก WDR และ NDR) ซึ่งจะมีอยู่แค่หนึ่งทีมในมิวนิคและในบริเวณอื่นๆของแคว้นบาวาเรีย เช่น ฟรังโกเนีย บาวาเรียตอนล่าง ฯลฯ นั้น จะไม่มี ซึ่งจะมีแผนจะเริ่มทีมใหม่คาดว่าจะเป็นในนูแรมเบิร์ก เพื่อที่จะนำเสนอมุมภาคที่ใหญ่เป็นอันดับสองของแคว้นบาวาเรียต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล: ระบบสื่อของเยอรมนี (ข้อดีและข้อด้อย)

เมื่อเรามองไปที่ระบบสื่อของเยอรมันจะปรากฏความซับซ้อนและความยุ่งยากที่ไม่จำเป็น ซึ่งจะมีอยู่หลายคณะกรรมการหลายคณะทำงานเฉพาะกิจ การประชุมและองค์กรต่อไปที่ทำงานในด้านเฉพาะเจาะจง เช่น ด้านการเงิน การออกใบอนุญาต ฯลฯ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับระเบียบของสื่อนั้นมีอยู่เป็นจำนวนมาก กฎหมายที่เฉพาะเจาะจงเช่นสนธิสัญญาระหว่างรัฐยังเป็นที่ต้องการอยู่ต่อไป อย่างไรก็ตามมุมมองหลักซึ่งปกป้องสื่อจากรัฐและธุรกิจจะรับประกันความหลากหลายและคุณภาพที่ค่อนข้างชัดเจน จุดนี้เราจะมุ่งเน้นในประเด็นหลักเท่านั้นและไม่กล่าวถึงความซับซ้อนที่อธิบายไว้ข้างต้น

ผู้สังเกตการณ์ต่างประเทศเคยตั้งข้อสังเกตว่า "มีความหวาดระแวงในเยอรมนีที่เกี่ยวกับรัฐหรือธุรกิจขนาดใหญ่แทรกแซงสื่อหรือไม่?" แน่แน่นอนว่าดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้น กฎหมายทั้งหลายบังคับชัดเจนว่าทั้งรัฐและวิสาหกิจไม่ควรมีอิทธิพลใดๆต่อการกระจายเสียงของสื่อหรือองค์กร ในความเป็นจริง Rupert Murdoch เองเคยพยายามจะเข้าไปในตลาดเยอรมันและประสบความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง ปกติแล้วรัฐบาลของรัฐจะพยายามแทรกแซงสื่ออย่างสม่ำเสมอผ่านการเป็นสมาชิกในคณะกรรมการหรือตามความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดระหว่างพรรคการเมืองและสื่อที่ดูเหมือนว่าจะเป็นที่ถกเถียงของ BR อย่างไรก็ตามสื่อด้วยตัวเองสามารถแจ้งเกี่ยวกับเรื่องนี้ซึ่งจะส่งผลต่อความนิยมในการเปลี่ยนแปลงกฎหมายหรือเพื่อสร้างกฎระเบียบใหม่ เช่น การห้ามสมาชิกมากกว่า ๕๐ %ของคณะกรรมการสื่อมีความเชื่อมโยงกับพรรคการเมือง¹²

กล่าวโดยรวมนั้น รูปแบบขององค์กรของสื่อในประเทศเยอรมนีมีจุดมุ่งหมายที่จะเป็นอิสระจากรัฐผ่านสามวิธี:

๑. โดยการสร้างหน่วยกระจายภาพเสียงเป็นองค์กรของสาธารณะ
๒. โดยการเชื่อมโยงผู้กระจายภาพเสียงกับภูมิภาคในแต่ละรัฐโครงสร้างของรัฐบาลกลางของสื่อสาธารณะ
๓. โดยการจัดการรายได้ให้เป็นอิสระไปยังสถานีผ่านค่าธรรมเนียมทั่วไป

สิ่งสำคัญคือความเป็นอิสระจากองค์กรเอกชนของผู้ให้บริการเอกชน สิ่งนี้มักจะมีแนวโน้มที่ใหญ่มาก อย่างไรก็ตามประเด็นเหล่านี้ยังมีส่วนสำคัญอยู่มากได้แก่

¹² พรรคการเมืองในฐานะที่เป็นกลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องกับการเป็นตัวแทนในคณะกรรมการ อย่างไรก็ตามบุคคลที่เป็นตัวแทนกลุ่มอื่นๆสามารถเป็นสมาชิกของพรรคการเมือง จากการศึกษาผลลัพธ์นั้นคณะกรรมการส่วนใหญ่จะมีความเกี่ยวข้องอยู่ในพรรคการเมือง นอกเหนือจากการนำเสนอกลุ่ม สิ่งนี้สามารถถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติที่ผิดกฎหมาย เนื่องจากระดับในการแทรกแซงทางการเมืองค่อนข้างอยู่ในระดับที่สูง

- ๑.จำกัดการผูกขาดผ่านกฎหมายและกฎระเบียบที่ตกลงเฉพาะเจาะจงสำหรับผู้ให้บริการเอกชน
- ๒.การควบคุมของเนื้อหาและองค์กรผ่านบริษัทสื่อของรัฐ(Landesmedienanstalten)
- ๓.การออกใบอนุญาต

ใจความหลักสำคัญคือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่มีความหลากหลาย ความเป็นพหุนิยมจะหลีกเลี่ยงการผูกขาดและ "ความคิดเห็นแบบผูกขาด" โดยพหุนิยมจะมีแง่มุมดังต่อไปนี้

- ๑.พหุนิยมที่คำนึงถึงพื้นที่ที่ควรจะมีการรายงานและแสดงออกในรายการบันเทิง
- ๒.พหุนิยมในฐานะที่เป็นความหลากหลายของวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีรวมทั้งชนกลุ่มน้อยและกลุ่มแรงงานข้ามชาติ
- ๓.พหุนิยมในแง่ของผลประโยชน์ของกลุ่มสังคมที่แตกต่างกัน ควรจะมีการให้ข้อมูลเช่นเดียวกับความบันเทิงที่มีการเชื่อมต่อกับความสนใจที่เฉพาะเจาะจง¹³

๔.พหุนิยมในแง่ของความคิดเห็นและมุมมองทางการเมือง

๕.พหุนิยมในแง่ของความคิดเห็นที่แตกต่างและการตีความของเหตุการณ์และปัญหา

การจะใช้พหุนิยมที่หลากหลายนี้เป็นเรื่องยากสำหรับสถานีเอกชนขนาดเล็กโดยเฉพาะอย่างยิ่งรายการที่เลี้ยงกลุ่มเป้าหมายผู้ชมในท้องถิ่น ดังนั้นความแตกต่างระหว่างพหุนิยมแบบภายในและภายนอกจึงเป็นสิ่งสำคัญ

พหุนิยมภายใน

หมายถึงความหลากหลายภายในสถานีกระจายภาพเสียงซึ่งปกติมักจะเป็นสถานีสาธารณะขนาดใหญ่ ซึ่งหมายความว่าคุณลักษณะใดๆหรือสารคดีจะคำนึงถึงความคิดเห็นและมุมมองที่แตกต่าง รายการจะต้องให้บริการในภูมิภาคที่แตกต่างกันและจะต้องเป็นตัวแทนในการออกอากาศ ในที่สุดรายการบันเทิงเช่นเดียวกับรายการที่ให้ข้อมูลจะต้องไม่ปฏิบัติตามการตีความและความคิดเห็นทางการเมืองของใครคนใดคนหนึ่ง

¹³ สิ่งนี้เห็นได้ชัดจากดนตรีในวิทยุเช่นเดียวกับในโทรทัศน์ บางคนชื่นชอบเพลงที่เป็นที่นิยมและเพลง pop-folk ในขณะที่คนอื่นชอบเพลงคลาสสิกหรือแจ๊ส หรือเพลงโมเดิร์นป๊อป เพลงร็อค ฯลฯ ความสนใจดังนี้จะถูกละทิ้งจากรายการวิทยุที่เฉพาะเจาะจง เช่นเดียวกับกับในรายการโทรทัศน์

พหุนิยมภายนอกในทางตรงกันข้ามจะคำนึงถึงขนาดของผู้ให้บริการ นั่นหมายความว่า การผูกขาด ถูกสร้างด้วยความสนใจหรือภูมิภาค ฯลฯ ภูมิภาค ดังนั้นสำหรับกระบวนการออกใบอนุญาตจะต้องแสดงให้เห็นว่ายังคงปรากฏผู้ให้บริการอื่นๆอยู่

ความแตกต่างหลักที่สำคัญที่เกิดขึ้นคือแต่ละคนจะได้รับข้อมูลที่หลากหลายจากรายการหนึ่งๆ ในสถานีสาธารณะ ในขณะที่สำหรับสถานีเอกชนนั้นการที่จะได้รับข้อมูลที่มีความหลากหลายนั้นจะต้องมีการเปลี่ยนช่องรับชม

องค์กรมีแนวโน้มที่จะพัฒนาพลวัตในการถอดแบบทางวัตถุและวัฒนธรรม ซึ่งพาร์กินสันได้อธิบายไว้ว่าองค์กรขยายตัวเองได้อย่างไร การผลิตซ้ำทางวัฒนธรรมหมายถึงการมุ่งเน้นกิจการภายในของตัวเอง ซึ่งการทำงานของภายนอกขององค์กรกลับกลายเป็นฐานรองอำนาจของมุมมองและกิจการภายในเพิ่มขึ้น และมักจะส่งสัญญาณเด่นชัดมากขึ้นในองค์กรภาครัฐ ในขณะที่องค์กรเอกชนขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอก เช่น ผลกำไร ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องควบคุมภายนอกและทำให้เกิดการประสานงานในองค์กรที่มีอยู่

ณ ตรงนี้ บริษัทสื่อของรัฐจะเล่นบทบาทสำคัญ โดยจะเป็นตัวแทนของสังคมโดยรวมและบูรณาการ หัวข้อที่คิดว่าเกี่ยวข้องลงในรายการของสถานี จึงมีผลกระทบที่แข็งแกร่งในเนื้อหา ความหลากหลายของกลุ่มสังคมจะเป็นตัวแทนในความหลากหลายของส่วนได้เสียของผู้แทนในบริษัทสื่อของรัฐซึ่งจะนำลงไป ไว้ ในรายการแบบพหุนิยม

แง่มุมสำคัญของการควบคุมภายนอกคือการกำหนด กำหนดค่าธรรมเนียมของ KEZ และรายได้ของ สถานีประชาชน เพราะมีหน่วยงานภาครัฐไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลกำไรหรือตลาด ซึ่งมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขนาดและความต้องการทรัพยากรมากกว่าที่เคย สิ่งเหล่านี้ถูกจำกัด ผ่าน KEZ โดยการจำกัดการสนับสนุนทางการเงิน และองค์กรก็ไม่จำเป็นสำหรับผู้ให้บริการเอกชนเพราะตลาดมีบทบาทที่สำคัญ

อีกแง่มุมหนึ่งที่สำคัญคือการสะท้อนกลับของสื่อด้วยตนเองผ่านการรวมกันเป็นพื้นที่สาธารณะ

การสะท้อนกลับของสื่อ

การสะท้อนกลับในที่นี้ หมายถึง กระบวนการอ้างอิงตัวเองที่มีข้อสองข้อเปลี่ยนแปลงตำแหน่งของตน อย่างต่อเนื่องกัน โดยจะเกี่ยวข้องกับสื่อดังนี้

๑. สองข้อของผู้ให้บริการ (สถานีสื่อ) และผู้ชม

๒. การรายงานหรือสื่อผ่านตนเอง

ไม่เพียงแต่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับคนอื่น ๆ แต่ยังให้ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสื่อ เช่น ความพยายามของการแทรกแซงทางการเมือง นักการเมืองโทรศัพท์ไปหาสถานี การสูญเสียค่าใช้จ่ายมากกว่าปกติของสถานี การรับรู้ของภูมิภาคที่ไม่เพียงพอ คำติชมของ BR (คุณภาพหายไป) คำติชมของ WDR และประเด็นและข่าวที่สื่อต้องรายงาน ดังนั้นเราจึงมีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องระหว่างกระบวนการที่หนึ่ง สื่อ – ผู้ชม และกระบวนการที่สอง สื่อรายงานสื่อหรือสื่อเองเป็นรายการข่าว

ผ่านความสัมพันธ์ที่สอง สื่อเองกลายเป็นส่วนหนึ่งของผู้ชมและเมื่อมองไปที่ความคิดเห็นของประชาชน ผู้ชมกลายเป็นผู้ให้บริการ สื่อต้องคำนึงถึงช่องทางข้อมูลใหม่ของอินเทอร์เน็ต ฯลฯ เพิ่มมากขึ้นในการรับข้อมูลและความคิดเห็น จึงมีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องระหว่างผู้ให้บริการและผู้ชม ตัวอย่างที่ดีคือกรณีของอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมที่คัดลอกผลงานวิทยานิพนธ์ของเขาจากบุคคลอื่น

กรณีของ Guttenberg เป็นตัวอย่างสำหรับการสะท้อนกลับของสื่อ

ศาสตราจารย์ท่านหนึ่งถูกขอให้เขียนบทวิจารณ์วิทยานิพนธ์ในวารสาร ซึ่งตามปกติเขาจะตรวจสอบพบการคัดลอกบทความโดยไม่ได้มีการอ้างถึงในบรรณานุกรม¹⁴ เขาเล่าให้หนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงฟังว่าพบเห็นการคัดลอกดังกล่าวอยู่บ่อยครั้ง หนังสือพิมพ์จึงแจ้งผู้รับชมเกี่ยวกับเรื่องในบทความ และถูกนำขึ้นมาโดยหนังสือพิมพ์อื่นๆ ผู้ชมในวงกว้างได้รับแจ้งในลักษณะที่สมดุมากในรายการข่าวทีวีเช่นเดียวกับนักการเมืองคนอื่นๆ ที่ถาม ปัญหาถูกนำขึ้นนอกระบบอินเทอร์เน็ตเป็นบล็อก "gutenplak" ที่ถูกก่อตั้งขึ้น บล็อกดังกล่าวนี้จัดทำสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ของวิทยานิพนธ์และถามคนอื่นให้เลือกหน้าสำหรับการตรวจสอบการคัดลอกสำเนาที่ผิดกฎหมาย สิ่งนี้นำไปสู่การพัฒนาของ "Internet Cloud" และการประเมินผลวิทยานิพนธ์ โดยมีกราฟิกแสดงให้เห็นว่าวิธีการที่หลายๆ หน้าถูกระบุพร้อมสำเนา สิ่งเหล่านี้ถูกตีพิมพ์โดยหนังสือพิมพ์และข่าวโทรทัศน์ นักการเมืองอื่นๆ ถูกถาม การเกิดขึ้นของการอภิปรายเป็นวง ฯลฯ ความพยายามทางการเมืองคือการเล่นข่าวทั้งหมดลงและให้เหตุผลว่าเป็นเพียงความผิดพลาดเล็กน้อยๆ ใดๆก็ตามรูปแบบของกราฟอินเทอร์เน็ตถูกนำมาแสดงอย่างสม่ำเสมอที่ทำให้โทรทัศน์เห็นได้ชัดว่าไม่ผิดพลาด แต่เกือบแต่ละหน้ารวมสำเนาดังกล่าว เห็นได้ชัดว่านักการเมืองคิดว่าการพิสูจน์ระดับของการขโมยความคิดจะซับซ้อนและแต่ละกรณีจะมีการโต้แย้ง ใดๆก็ตาม "Internet Cloud" เป็นอุปกรณ์มีอาชีพและมีวัตถุประสงค์การค้นพบมากกว่าที่เคยรายงานมาจากข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต บล็อกอื่นๆ เกิดการพัฒนาและหนังสือพิมพ์รายงานเมื่อย้อนกลับจากผู้ชมในแง่ของการบล็อกจดหมายถึงบรรณาธิการ ฯลฯ

¹⁴ เรื่องราวทั้งหมดยังคงซ่อนเร้นอยู่และยังไม่ชัดเจนว่าการตรวจสอบถูกทำอยู่เป็นประจำหรือไม่ (อย่างที่กล่าวไว้) หรือยังมีความสงสัยอยู่

แสดงให้เห็นความสนใจของคนในกรณีนี้และแสดงให้เห็นว่าคุณค่าที่มีการศึกษาดี คนที่มีตำแหน่งสูง (สิ่งที่เราจะเรียกว่า "ชนชั้นกลางที่มีการศึกษา" หรือ "ประชาสังคมที่มีการศึกษา", Bildungsbürgertum) กำลังหัวเสียเกี่ยวกับกรณีนี้ ท้ายที่สุดรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต้องลาออกหลังจากอยู่ในตำแหน่ง น้อยกว่าห้าเดือน

กรณีนี้แสดงให้เห็นว่าสื่อที่แตกต่างกัน เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และอินเทอร์เน็ตได้เชื่อมต่อกัน และผู้ชมสื่ออื่นๆ ได้ผสมผสานกัน แน่แน่นอนว่าโทรทัศน์มีบทบาทสำคัญในการแพร่กระจายข้อมูลไปยังผู้ชม ในวงที่กว้าง อย่างไรก็ตามโทรทัศน์ต้องเป็นเช่นนั้นเพราะมีความต้องการจากประชาชนในข้อมูลเกี่ยวกับ เรื่องนี้มากกว่าช่องทางอื่น ๆ

กรณีของการสะท้อนกลับของสื่อบ่งชี้ว่าไม่เพียงสื่อเผยแพร่ข้อมูลให้กับผู้ชมเท่านั้น แต่ผู้ชมเอง ยังพัฒนาความคิด ความคิดเห็นและการตีความซึ่งสื่อต้องคำนึงถึงและกระบวนการนี้สื่อเองสามารถอภิปราย ต่อผู้ชมได้เป็นอย่างดี

การสะท้อนกลับดังกล่าวจะใช้คำศัพท์และการวิเคราะห์ที่แตกต่างกันและเป็นความเชื่อมโยง ระหว่างสื่อและพื้นที่สาธารณะ โดยสื่อเป็นส่วนหนึ่ง สื่อผู้ให้บริการและนักข่าวเป็นส่วนหนึ่งของผู้ชม พื้นที่สาธารณะจะกำหนดฉันทามติและผลประโยชน์ร่วมกัน สื่อและบทบาทและหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งของมตินี้ และผลประโยชน์ร่วมกัน เฉพาะในกรณีที่สื่อสาธารณะได้รับการยกย่องว่าเป็นผลประโยชน์ร่วมกันสำหรับ สังคมโดยบุคคลที่สามารถมีบทบาทเกี่ยวข้อง สมาชิกของคณะกรรมการมีการรวมผสมผสานของสื่อในพื้นที่ สาธารณะและผลประโยชน์ร่วมกัน โดยสรุปพื้นที่สาธารณะเป็นสิ่งสำคัญมากที่กำหนดไว้สำหรับสื่อ

สื่อ การควบคุมเนื้อหาและความคิดเห็นของประชาชน

จากข้างบนจะเห็นได้ว่าเนื้อหาถูกควบคุมผ่านการตีความของกฎหมายที่แตกต่างกันภายใน สนธิสัญญาระหว่างรัฐ ปัญหาหลักคือการคุ้มครองเยาวชนและการควบคุมการโฆษณา

ซึ่งความสำคัญของการโฆษณาที่มีผลจากสองด้าน ได้แก่

๑. ภาพพจน์ของสินค้าและคุณภาพนั้นสามารถผลิตได้โดยการโฆษณาอย่างชัดเจนโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนจะมองว่าเป็น “วัตถุ” ที่มีความสำคัญ เนื่องจากความคิดเห็นของพวกเขาจะแบ่งปันกันอย่างง่าย โดยผู้ชม¹⁵

๒. การโฆษณาเป็นรายได้หลักให้กับสถานีเอกชนและมีแนวโน้มที่จะขยายและลดคุณภาพของรายการ

๓. การพึ่งพาการโฆษณาจะกลายเป็นวิธีการของบริษัทในการมีอิทธิพลต่อสื่อ¹⁶

ทั้งสองประเด็น (การคุ้มครองเด็กและเยาวชนและการโฆษณา) มีการเชื่อมต่องถึงอันตรายของการจัดการกับการเข้าถึงการโฆษณาที่มีสถานการณ์ที่ยากลำบากเพราะในการแสดงละครชุดหรือภาพยนตร์ที่ดีจะต้องมีการใช้สิ่งของที่มีการขายได้ บุคคลนั้นต้องใช้รถและผู้ชมสามารถรับรู้ได้อย่างง่ายดาย ฯลฯ ที่นี่จะมีกฎที่คลุมเครืออยู่เล็กน้อยคือการที่ผลิตภัณฑ์เหล่านี้จะสามารถแสดงให้เห็นได้ (เป็นเรื่องของความ เป็นจริงที่จะต้องมี) แต่เฉพาะในการใช้งานและจะต้องไม่ให้ความสำคัญของสิ่งของในฉาก เช่น กฎระเบียบ ไม่ชัดเจนนำไปสู่การทำหมิ่นมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากคู่แข่งที่ถูกชี้ให้เห็นว่าเป็นยี่ห้อที่ชื่นชอบ

ข้อร้องเรียนที่พบจากผู้ชมอีกคือเวลาสำหรับการโฆษณาที่มีระยะเวลานานเกินไปและเสียงอันดัง (ขึ้นมา) ในช่วงส่วนการโฆษณา และในทันทีที่ผู้ชมมักจะสลับช่องระหว่างโฆษณา ปัญหาพิเศษสำหรับ ผู้ให้บริการเอกชนคือเมื่อภาพยนตร์จบลงและเริ่มต้นโฆษณาคนจะสลับช่องและจำนวนผู้ชมจะหายไป วิธีที่จะรับมือคือการมีโฆษณาชั่วคราวก่อนที่จะถึงช่วงท้ายของหนังและเริ่มต้นด้วยภาพยนตร์เรื่องใหม่ แต่สิ่งนี้ ผิดระเบียบที่เป็นทางการและนำไปสู่การร้องเรียนจากคณะกรรมการสื่อ

การคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้รับการยกย่องเป็นอย่างมากกว่ามีความเกี่ยวข้องตามกฎหมาย แต่โดย คนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการป้องกันด้วยการไปถึงความรุนแรงและมีภาพลามกอนาจาร ไม่ว่าจะ เป็น ความรุนแรงและการแสดงภาพลามกอนาจาร สันนิษฐานว่าอยู่ในความรุนแรงซึ่งโดยทั่วไปควรจะลดลง เช่นเดียวกับภาพลามกอนาจาร กล่าวคือผู้หญิงและเด็กเป็นกลุ่มความต้องการการกฏระเบียบและข้อห้ามของ ภาพลามกอนาจารเพราะมันทำหายนาศักดิ์ศรีของผู้หญิง ปัญหาคือเราจะลากเส้นสิ่งนี้อย่างไร

¹⁵ จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงเป็นสิ่งต้องห้ามอย่างเคร่งครัดสำหรับคนที่อยู่ในรายการข่าวที่จะทำงานในแวดวงโฆษณาเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ก็จะมีความชัดเจนอย่างมากว่าเมื่อใดจะมีและไม่มีการแสดงโฆษณา

¹⁶ รายงานทางลบต่อผลิตภัณฑ์จากองค์กรหนึ่งอาจหมายความว่าโฆษณาจะถอนตัวออกไป ซึ่งจะทำให้เกิดสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่ยากลำบาก

กฎระเบียบขั้นพื้นฐานคือรูปแบบใดๆ ของการมีภาพลามกอนาจารเป็นหลักและความรุนแรงโดยไม่มีเหตุผลใดๆ เป็นสิ่งต้องห้ามอย่างสมบูรณ์ คือไม่ทำหน้าที่การทำงานเพื่อให้ความบันเทิงหรือแม้แต่ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

การตรวจพิจารณาสื่อมีหรือไม่?

ในดัชนีสุดท้ายของความเป็นอิสระของสื่อ คณะมนตรีของประเทศเยอรมนีค่อนข้างดีและเป็นหนึ่งในสามของอันดับสูงสุด เห็นได้ชัดว่าระเบียบที่มีใช้อยู่และกฎหมายทำงานได้ค่อนข้างดี

ดัชนีวัดความเป็นอิสระของสื่อ (Press freedom index)				ดัชนีวัดความเป็นอิสระของสื่อสากล (Global press freedom index)	
อันดับ	ประเทศ	ชี้บ่ง	ความแตกต่าง	อัตราส่วน	
๑	ฟินแลนด์	๖.๓๘	๐ (๑)	๑๐	อิสระ
๑๗	เยอรมนี	๑๐.๒๔	-๑ (๑๖)	๑๗	อิสระ
๓๒	สหรัฐอเมริกา	๑๘.๒๒	+๑๕ (๔๗)	๑๘	อิสระ
๑๓๕	ไทย	๓๘.๖๐	+๒ (๑๓๗)	๖๐	อิสระบางส่วน
๑๓๙	อินโดนีเซีย	๔๑.๐๕	+๗ (๑๔๖)	๔๙	อิสระบางส่วน
๑๔๕	มาเลเซีย	๔๒.๗๓	-๒๓ (๑๒๒)	๖๓	ไม่อิสระ
๑๔๙	สิงคโปร์	๔๓.๔๓	-๑๔ (๑๓๕)	๖๗	ไม่อิสระ
๑๖๘	ลาว	๖๗.๙๙	-๓ (๑๖๕)	๘๔	ไม่อิสระ
๑๗๒	เวียดนาม	๗๑.๗๘	๐ (๑๗๒)	๘๔	ไม่อิสระ

อย่างไรก็ตามคำถามที่ว่าทำไมเยอรมนีไม่อยู่ในระดับที่สูงกว่านี้? นี่คือนิยามที่ถูกละเลยขึ้นมาในบทความของ The Deutsche Welle โดย Marlis Schaum (<http://www.dw.de/germany-in-top-20-of-press-freedom-index/a-15690817>)

"ประเทศเยอรมนีค่อนข้างอยู่ในระดับที่สูงบนดัชนีเสรีภาพสื่อมวลชนซึ่งตีพิมพ์เป็นประจำทุกปี ในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมาโดยกลุ่มนักข่าว ผู้สื่อข่าวไร้พรมแดน ซึ่งเกณฑ์ที่มีความซับซ้อนและเป็นนามธรรม

ซึ่งเป็นอันดับที่ ๑๖ สำหรับประเทศเยอรมนี จากทั้งหมด ๑๗๙ แต่ทำไมฟินแลนด์ทำได้ดีกว่า? อะไรที่ฟินแลนด์ทำแตกต่างออกไป?

ในประเทศเยอรมนีนั้น ประธานาธิบดีถูกกล่าวหาว่าพยายามที่จะป้องกันไม่ให้หนังสือพิมพ์แท็บลอยด์ Bild เผยแพร่ข้อมูลที่น่าอับอายเกี่ยวกับตัวเขา แต่อย่างน้อยไม่มีนักข่าวถูกฆ่าหรือถูกลักพาตัวไป ในประเทศเยอรมนีสำหรับการรายงานในสิ่งที่รัฐบาลไม่ชื่นชอบ

ทั้งยังไม่มีคณะกรรมการเซ็นเซอร์หรือทหารในประเทศเยอรมนีที่พยายามจะกดดันสื่อหรือเพียงแค่ปิดสถานีลงเป็นเพราะนายกรัฐมนตรีไม่ชอบในสิ่งที่พวกเขา รายงาน

ในรายงานแห่งชาติเกี่ยวกับประเทศเยอรมนี RWB วิพากษ์วิจารณ์การใช้สไปยาแวร์โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลาง ซึ่งสามารถนำมาใช้กับสื่อมวลชน นอกจากนี้รายงานยังวิพากษ์การริบของวัสดุหนังสือพิมพ์ในระหว่างการประท้วงต่อต้านการล่าเหยียดกานิวเคลียร์หรือข้อเท็จจริงที่ว่าข้อมูลโทรศัพท์มือถือจากผู้สื่อข่าวได้รับการวิเคราะห์โดยตำรวจและฝ่ายตุลาการ สื่อถูกขัดขวางจากการทำบ่อยครั้งในงานของตน RWB กล่าวว่าการเข้าถึงข้อมูลอย่างเป็นทางการในหน่วยงานภาครัฐ คือสิ่งที่ “ยาก” ที่เป็นความคุ้มครองของแหล่งที่มาและให้ข้อมูล

Michael Fürstenau ได้หยิบยกหัวข้อเดียวกันและกล่าวอย่างชัดเจน ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแทรกแซงทางการเมือง (<http://www.dw.de/german-press-freedom-in-constant-struggle-against-political-influence/a-1477488>)

เสรีภาพของสื่อมวลชนในเยอรมนีถูกรับรองโดยรัฐธรรมนูญ แต่ยังมีข้อวิจารณ์ในการเตือนสื่อที่ไม่เป็นอิสระจากอิทธิพลทางการเมืองและเศรษฐกิจ ในตารางเสรีภาพสื่อมวลชนทั่วโลก ประเทศเยอรมนีอยู่เป็นอันดับที่ ๑๗ ซึ่งรัฐธรรมนูญเยอรมันกล่าวถึงเสรีภาพของสื่อมวลชนที่มีการรับประกันและเยอรมนีไม่เคยลังเลที่จะชี้ไปที่ประเทศที่คิดว่าเสรีภาพสื่อมวลชนตกอยู่ในอันตราย แต่ในเยอรมนีเองมีหลักฐานว่าบางครั้งเสรีภาพสื่อมวลชนดูเหมือนจะค่อนข้างน้อยกว่ารัฐธรรมนูญที่เห็น

ในปี ค.ศ. ๒๐๐๕ ตำรวจบุกเข้าไปในสำนักงานของนิตยสารเบอร์ลินตามซีเอสโรหลังจากบทความผู้ก่อการร้ายจอร์แดนก่อการร้าย อาบู มูซาบ อัล ชาร์กาวิ เรื่องที่มีข้อมูลจากแฟ้มลับจากตำรวจแห่งชาติ พิจารณาความอาญา เหตุผลอย่างเป็นทางการสำหรับการโจมตีคือการที่นิตยสารได้รับ "การช่วยเหลือและสนับสนุนการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นความลับ" โดยบ้านของผู้เขียนบทความนี้ยังถูกตำรวจตรวจค้น และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นยังถูกประณามว่าเป็นการโจมตีกับเสรีภาพของสื่อมวลชน

ในความเป็นจริงเยอรมนีเป็นเพียงอันดับที่ ๑๗ ในดัชนีทั่วโลกของเสรีภาพสื่อมวลชน ด้านบนของตารางได้รับการครอบครองมาหลายปีโดยประเทศแถบสแกนดิเนเวีย อาทิ ในสวีเดนที่เจ้าหน้าที่ได้รับการสนับสนุนเพื่อป้องกันการให้ข้อมูล (สิ่งนี้จะไม่เกิดในประเทศเยอรมนี) Michael Rediske หัวหน้าแผนกภาษาเยอรมันของผู้สื่อข่าวไร้พรมแดนกล่าวว่า "เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นช้าแล้วช้าเล่าในการโจมตีผู้ให้ข้อมูล" เขาบอก Deutsche Welle "ตัวอย่างเช่น มีกรณีที่สำนักงานของหนังสือพิมพ์หรือสถานีโทรทัศน์ที่มีการถูกสืบค้น"

แต่ภาพไม่ได้เป็นเช่นนั้น "หนึ่งในการพัฒนาในเชิงบวกคือเมื่อเร็ว ๆ นี้ ศาลสูงสุดของเยอรมนีประกาศโจมตีสถานีวิทยุขนาดเล็กกว่าไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ" Rediske ยังเพิ่มเติมว่า "ตั้งนั้นจากมุมมองของผู้สื่อข่าวไร้พรมแดนสิ่งที่ดูเหมือนจะดีขึ้นกว่า" เป็นศาลที่ปกป้องเสรีภาพสื่อมวลชน Rediske อธิบายหลายต่อหลายครั้งที่พวกเขาปกครองตามความชื่นชอบของสื่อ ตัวอย่างหนึ่งคือกฎหมายที่วางแผนไว้แล้วที่จะให้สิทธิเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบคอมพิวเตอร์ส่วนตัวของผู้คน และตำรวจควรรู้สึกว่าเขาามีเหตุผลที่จะทำเช่นนั้น อย่างไรก็ตามกฎหมายถูกขัดขวางไว้โดยศาล

อีกตัวอย่างหนึ่งคือการวางแผนที่จะจัดเก็บข้อมูลการสื่อสารจากภาคเอกชนแม้ว่าจะมีเหตุไม่ต้องสงสัย แผนถูกปกครองด้วยรัฐธรรมนูญ แต่รัฐบาลปัจจุบันยังคงโต้เถียงกันในความพยายามใหม่ที่ถูกต้องตามกฎหมาย

แต่ยังมีคนอื่น ๆ ที่ยังแสดงความอันตรายที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในการกีดเสรีภาพ รัฐธรรมนูญรับประกันว่าโทรทัศน์สาธารณะและวิทยุควรจะเป็นอิสระอย่างสิ้นเชิงจากอิทธิพลทางการเมือง ทั้งการกำกับดูแลของคณะกรรมการกระจายเสียงของประชาชนเป็นพนักงานส่วนเดียวกับนักการเมือง ในความเป็นจริงตำแหน่งสูงสุด (เหมือนผู้อำนวยการทั่วไป) มีการจัดสรรตามสายงานและสำหรับการประกอบอาชีพในสื่อสาธารณะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสองพรรคการเมืองใหญ่สามารถเป็นสินทรัพย์ที่สำคัญ

กรณีที่น่าไปวิจารณ์อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับผู้สื่อข่าวชั้นนำของประเทศเป็นการเตือนอันตรายของความพยายามที่จะนำอิทธิพลทางการเมืองที่จะแบกผ่านสื่อทั้งหมด "ฉากทางการเมืองได้สูญเสียความสามารถในการจัดการกับการวิจารณ์" ประธานของนักข่าวเยอรมันสหภาพ DJV โดย Michael Konken ได้กล่าวกับ Deutsche Welle เขาเตือนว่ามีขยายช่องว่างระหว่างการเมืองและสื่อ "นักข่าวจะรับรู้เพียงว่าเป็นศัตรู" เขากล่าว "และนักการเมืองจะมุ่งมั่นที่จะใช้อิทธิพลมากกว่าสื่อให้ครอบคลุมทางบวกการเมืองควรพยายามที่จะปกป้องเสรีภาพสื่อมวลชนและมีการรายงานที่เป็นกลาง"

ภัยคุกคามเสรีภาพสื่อคือกรอบทางเศรษฐกิจภายในองค์กรที่สื่อต้องทำงาน สำนักพิมพ์ที่มีประสิทธิภาพครองภูมิภาคของประเทศ นำไปสู่ข้อจำกัด กำจัดความหลากหลายในการรายงาน นอกจากนี้ยังมีแรงกดดันที่จะไม่รุกรานลูกค้าโฆษณาที่สำคัญ “ซึ่งจะมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพสื่อมวลชนอย่างแน่นอน” และจะส่งเสริมสิ่งที่เรียกว่าการเซ็นเซอร์ตนเอง Michael Rediske เตือนไว้ เขากล่าวว่ามีแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นในตัวนักข่าวที่ไม่มากเกินไปที่สำคัญของบริษัทเหล่านั้น หนังสือพิมพ์หรือโฆษกก็จะได้รับเงินจากการโฆษณา

รัฐธรรมนูญของเยอรมนีมีข้อสงสัยน้อยมากสำหรับการตีความ มาตรา ๕ ที่กล่าวว่า "เสรีภาพสื่อมวลชนและเสรีภาพในการรายงานมีการรับประกัน จะไม่มีการเซ็นเซอร์" และยังคงดูเหมือนว่ายังคงมีเป็นตัวอย่างมากมายที่แสดงให้เห็นว่าสิ่งนี้จะเป็นเรื่องยากที่จะส่งเสริมให้เกิดขึ้นในชีวิตจริง

Someo ถ่ายทอดสองตัวอย่างที่ระบุเสรีภาพของสื่อและกฎระเบียบที่ต้องได้รับการอนุมัติให้เป็นกระบวนการบูรณาการเข้าการสะท้อนกลับของสื่อ สรุปคืออาจกล่าวได้ว่าการสะท้อนกลับนี้จะต้องมีการรักษาไว้ให้คงอยู่เพื่อหลีกเลี่ยงการเซ็นเซอร์

บทสรุป: ความต้องการการสะท้อนกลับ

บทความข้างต้นดึงความสนใจไปที่ประเด็นหลักของสื่อในเยอรมนี อาทิ เสรีภาพในการแสดงออก ความเป็นอิสระจากการแทรกแซงของรัฐ ทำไมประเทศเยอรมนีถึงยืนกรานเช่นนั้น? นี่เป็นเพียงเพราะนักข่าวต้องการจะเพิ่มเสรีภาพของพวกเขา? แล้วผู้ชมและประชาชนจะมีความเห็นอย่างไร? ความต้องการเพื่อคุณภาพของการออกอากาศไม่ใช่เหตุผลหลักอย่างแน่นอน รายการส่วนใหญ่ของสถานีเอกชนขนาดใหญ่มาพร้อมกับรายการตลก (ซึ่งไม่ค่อยตลก) รายการทอล์คโชว์และเรียลิตี้โชว์ ฯลฯ ซึ่งรายการเหล่านี้กลับมีตัวเลขผู้รับชมค่อนข้างสูงอย่างน่าแปลกใจ และรายการเหล่านี้ก็ยังคงเพิ่มคุณภาพมากขึ้นอยู่ ในขณะที่คุณภาพของการแพร่ภาพสาธารณะอยู่ในระดับที่สูง แต่คำติชมของผู้ให้บริการเหล่านี้เพิ่มขึ้น (ดูข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ WDR ซึ่งเป็นหนึ่งในสถานีที่ดีที่สุด) สิ่งนี้จึงเป็นดัชนีชี้วัดได้ว่าผู้คนส่วนใหญ่มีความคาดหวังจากสื่อที่มีความบันเทิงที่เรียบง่ายและมีโอกาสที่จะออกจากปัญหาแทนที่จะเผชิญหน้ากัน

เราคิดว่า การเรียกร้องความเป็นอิสระและความหลากหลายเช่นเดียวกับการควบคุมการโฆษณาและการคุ้มครองเยาวชนจะเชื่อมต่อกับบางอย่างที่เป็นฉันทามติ "กลาง" หรือเป็น "พลเรือน" แม้ว่ายูคานาซีกินเวลาเพียง ๑๒ ปี (๑๙๓๓-๑๙๔๕) ก็ยังสามารถกล่าวว่าเป็นช่วงเวลาพร้อมที่น่าตระหนกตกใจที่ส่งผลกระทบต่อมาถึงทุกวันนี้ ในปี ค.ศ. ๒๐๑๓ สารคดีหลายรายการที่ถ่ายทอดโดยสถานีประชาชนยังวิเคราะห์และหารือเกี่ยวกับอำนาจของนาซีช่วง ๘๐ ปีที่ผ่านมา น่าแปลกที่จำนวนของผู้ชมค่อนข้างสูง สิ่งนี้สามารถบ่งชี้ฉันทามติที่กว้างขวางของสังคมที่ว่าเหตุการณ์นี้ไม่ควรเกิดขึ้นอีกครั้งและสถานการณ์เช่นนี้ไม่อาจจะเป็นไปได้อีกต่อไป ในอีกแง่คือมีเหตุผลบนพื้นฐานของประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ในอดีตที่รวมความภาคภูมิใจในการมีสื่อที่มีคุณภาพและให้ข้อมูลกับประชาชนในการก่อเกิดเป็นความคิดเห็นของตนเอง สื่อและสิ่งที่เกิดขึ้นควรจะเชื่อมโยงอย่างแรงกล้ากับฉันทามติของพื้นที่สาธารณะ ซึ่งจะเปลี่ยนความต้องการโดยให้รัฐอยู่ห่างจากสื่อ

อีกคุณสมบัติที่น่าสนใจซึ่งมีผลจากโครงสร้างของรัฐบาลกลางของเยอรมนี และมักจะถูกกลืนว่าประเทศเยอรมนีกลายเป็นรัฐอธิปไตยในปี ค.ศ. ๑๘๗๑ หรือราวๆ ๑๔๐ ปีที่ผ่านมา ซึ่งเวลาส่วนใหญ่จาก ๑๘๔๕-๑๘๘๘ หรือ ๔๓ ปีนี้ อำนาจอธิปไตยนี้ถูกจำกัด เนื่องจากการแยกออกเป็นสองรัฐ ดังนั้นประเทศเยอรมนีจึงเป็นญาติผู้มาใหม่ เป็นรัฐชาติแบบบูรณาการ นั่นหมายความว่าในระดับภูมิภาคและท้องถิ่นนั้นวัฒนธรรมประเพณียังสามารถดำรงอยู่ได้นานกว่าในประเทศอื่นๆ เพราะความพยายามที่จะปกครองจากส่วนกลางมักจะถูกเห็นว่าเป็นธรรมจากการปราบปรามวัฒนธรรมอื่น ๆ ในขณะที่ฝ่ายกระจายอำนาจจะเก็บรักษาไว้ ดังนั้นความหลากหลายของสื่อส่วนใหญ่ในภูมิภาคจึงมีฉันทามติที่แรงกล้าเนื่องจากประชาชนต้องการที่เห็นการแสดงออกจากภูมิภาคของตนเอง

ประสบการณ์น่าซีจะผนวกกับประสบการณ์ของรัฐบาลกลาง เนื่องจากยุคของนาซีและการโฆษณาชวนเชื่อเกี่ยวกับ ชาตินิยมและชาตินิยมที่มากเกินไปและแม้กระทั่งความรักชาติก็ยังได้รับการยกย่องอย่างสูงสุดแฝงไปด้วยความสงสัย สิ่งที่สหรัฐอเมริกาและประเทศอื่น ๆ หลายคนจะมองว่าเป็น “ธรรมชาติ” เช่น “ฉันมีความภูมิใจของประเทศของฉัน” ซึ่งจะถูกต้องความในเยอรมนีว่าเป็นฝ่ายขวา เป็นสโลแกนของนาซียุคใหม่ อย่างไรก็ตามในขณะที่ความภาคภูมิใจของชาติคือเข้มทิศลบ ความภาคภูมิใจในภูมิภาคที่แต่ละคนมาจากกลับไม่ได้มีความหมายโดยนัย ซึ่งไม่ได้เป็นปัญหาว่าจะภูมิใจที่ได้เป็น ชาวบาวาเรียหรือชาวเวสฟาเลีย ตะวันออก ฯลฯ ดังนั้นความภาคภูมิใจในภูมิภาคจึงบังคับความต้องการที่จะมีบ้านในภูมิภาคของตน ในลักษณะเป็นตัวแทนของส่วนหนึ่งและพัสดุของเยอรมนี

ฉากเช่นที่ระบุมาก่อนว่าเมื่อกล่าวถึงการสะท้อนกลับของสื่อซึ่งเชื่อมต่อกับฉันทามติทางสังคมและความหมายของผลประโยชน์ร่วมกัน ตัวบ่งชี้สำหรับฉันทามติดังกล่าวมีความแตกต่างหรือคล้ายคลึงกันตามรายการของแต่ละพรรคการเมือง เมื่อมองที่รายการเหล่านี้ความแตกต่างมีแนวโน้มที่จะค่อนข้างน้อย¹⁷ จึงบ่งชี้ว่าประการแรกทุกพรรค รวมถึงฝั่งซ้าย (มุ่งเน้นไปที่ส่วนกลางของสังคมเพราะเป็นจุดสำคัญที่จะได้รับคะแนนเสียง ในแง่มุมของฉันทามตินี้ยังมีการคงอยู่ของรัฐสวัสดิการ) แม้ว่าจะไม่ได้จำกัดการควบคุมธนาคารและตลาดการเงินในฐานะที่เป็นสาเหตุของปัญหา ยังรักษาฐานอุตสาหกรรมที่แข็งแกร่งและทำให้นายจ้างตลอดจนคนงานทราบถึงความรับผิดชอบทางศีลธรรมของพวกเขา¹⁸ และที่น่าสนใจคือฉันทามติที่แข็งแกร่งช่วยให้เกิดความหลากหลายเพราะส่วนใหญ่ไม่ได้มองว่าเป็นการบั่นทอนเสถียรภาพ แต่กลับเป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดเสถียรภาพในแง่ที่ว่าความคิดเห็นอื่นๆ จะถูกรวมเข้ากับฉันทามติที่กว้างนี้และความหลากหลายส่วนใหญ่จะช่วยให้ทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลจำนวนมากและหลากหลายตามที่ตัวเองสามารถสร้างขึ้นเองได้

คำถามคือใครจะเป็นผู้แทนและบังคับใช้ฉันทามติ? และบทบาทอะไรที่สื่อสามารถทำได้? เป็นที่แน่นอนว่านักการเมืองจะไม่ถือว่าเป็นตัวแทน ในทางตรงกันข้ามนั้นสองกรณีล่าสุดของการลาออกของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและถัดมาคือประธานาธิบดี อย่างที่แสดงข้างต้นสื่อมีบทบาทสำคัญในการให้ข้อมูล และจะพัฒนาเป็นชนิดของการเผยแพร่เกินจริงที่มีการเล่นประเด็นและนำขึ้นไปอยู่ในระดับที่ไม่ได้เป็นของพวกเขา เห็นได้ชัดว่านักข่าว (โดยเฉพาะของสื่อสิ่งพิมพ์) ก่อให้เกิดโอกาสในการนำเสนอตนเอง

¹⁷ กรณีนี้จะเกี่ยวกับการตอบสนองเมื่อครั้งเกิดวิกฤติทางการเงินที่เริ่มในปี ค.ศ. ๒๐๐๘ ซึ่งมีข้อตกลงระหว่างพรรคการเมืองและพื้นที่สาธารณะ ซึ่งจะมีแต่พรรคเสรีนิยมพยายามที่จะหาคะแนนเสียงจากความต้องการการลดอัตราภาษี โดยผลสำรวจความคิดเห็นแสดงให้เห็นว่าความต้องการนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนเท่าที่ควร การทำงานร่วมกันและฉันทามตินี้เป็นปัจจัยหลักว่าทำไมประเทศเยอรมนีสามารถฝ่าวิกฤติดังกล่าวไปได้

¹⁸ ฉันทามติดังกล่าวเป็นหนึ่งในเหตุผลว่าทำไมนิตยสาร “Economist” ถึงบรรยายประเทศเยอรมนีบางครั้งว่ามีสภาพเศรษฐกิจและสังคมแบบสังคมนิยม แต่ในทางกลับกันกลับเป็นสังคมที่มีรากฐานคุณธรรมทางแพ่ง

แต่นอกเหนือจากสื่อแล้ว ข้อมูลจำนวนมากถูกแพร่กระจายผ่านทางอินเทอร์เน็ตและมีการพูดคุยกันนั้น
จากนั้นสื่อสิ่งพิมพ์จึงเริ่มที่จะใช้ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่ละเอียดที่ละน้อย สื่อกระจายภาพและเสียงจึงมีจุดยืน
ที่เป็นกลางมากขึ้นและให้ข้อมูลที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ

เมื่อมองหาผู้ที่ให้ข้อมูลและผู้ที่มีประมุขในทางที่เคร่งครัดกรณีเหล่านี้จะเป็นมืออาชีพและปัญญาชน
กลุ่มที่สามารถกำหนดเป็น “ชนชั้นกลางที่มีการศึกษา” หรือ “พลเมืองที่มีศึกษา” ซึ่งพวกเขาไม่ได้เป็น
พรรคพวกกับพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่ง) แม้ว่าจะมีแนวโน้มที่จะเป็นฝ่ายพรรคเสรีนิยม FDP และ
พรรคกรีนก็ยังสามารถสังเกตเห็นได้ (แต่มีค่านิยมและมุมมองบางอย่างร่วมกัน ซึ่งจะเป็นกลุ่มเล็กๆ
อยู่ประมาณ ๑๐ ถึง ๑๕ เปอร์เซ็นต์ของประชากร เช่นเดียวกับกลุ่มมืออาชีพ อิทธิพลของกลุ่มไม่ได้ส่งผล
มาจากอำนาจทางการเมืองหรือความมั่งมี จึงอาจจะเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมพวกเขาจึงยังคงอยู่ในความนิยม
ของประชาชน อำนาจของพวกเขาเกิดจากการพึ่งพาอาศัยกันของรัฐ ธุรกิจและประชาชนทั่วไปเกี่ยวกับ
ความรู้และความสามารถจากผู้เชี่ยวชาญ มืออาชีพเองหลายคนอยู่ในระดับที่สูงขึ้นของการบริหาร ธุรกิจ
ประชาสังคม การศึกษา ฯลฯ แม้แต่พรรคการเมืองเองก็ยังขึ้นอยู่กับมืออาชีพเช่นเดียวกับสื่อ ซึ่งพวกเขา
ก็เป็นผู้ชมของการกระจายภาพเสียงที่มีคุณภาพสูง เพราะพวกเขาไม่ได้เป็นกลุ่มใหญ่แต่มีภูมิหลังการศึกษา
การใช้ชีวิตที่คล้ายคลึงกัน ฯลฯ การแพร่กระจายข้อมูลและพูดคุยกันในกลุ่มคนเหล่านี้จึงเป็นไปได้
อย่างรวดเร็ว¹⁹ แลกเช่นการผสมผสานระหว่างผู้ให้บริการที่เชี่ยวชาญด้านข้อมูลสื่อและผู้ชมที่มี
ความเชี่ยวชาญ โดยจะมีบทบาทสำคัญในการสร้างความคิดเห็นของประชาชนและการสะท้อนกลับของสื่อ
ด้วยวิธีนี้แม้ว่าการเมืองและรัฐบาลได้รับการเลือกตั้งด้วยคะแนนเสียงที่นิยม แต่ไม่มีรัฐบาลเยอรมันสามารถ
ควบคุมพวกเขาได้

ถึงแม้โดยทั่วไปจะเป็นกลุ่มพลเรือนแต่ค่านิยมของพลเรือนกลับมีความสำคัญสูง ส่วนหนึ่งคือ
เสรีภาพในการแสดงออกรวมไปถึงความหลากหลายและการป้องกัน ความเป็นอิสระของสื่อมีความเกี่ยวข้อง
สูงกับกลุ่มดังกล่าว แต่ไม่ใช่ว่าสื่อจะสามารถทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ แต่สื่อจะต้องมีการควบคุม ในแง่
สื่อควรเฝ้าดูการเมืองและเศรษฐกิจ ฯลฯ และรายงานข่าวเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนี้ สื่อจะต้องมีการผลิต
อย่างโปร่งใส แต่สื่อเองก็ต้องโปร่งใสเช่นเดียวกัน! สำหรับในเรื่องดังกล่าวจะมีคณะกรรมการควบคุมและดูสื่อ
พื้นที่สาธารณะจะประเมินสื่อและกำหนดฐานทางกฎหมายอย่างชัดเจนด้วยศาลอิสระ

---

¹⁹ ในความเป็นจริง การศึกษาบ่งชี้ว่าพวกเขาอ่านหนังสือพิมพ์แบบเดียวกัน (Zeit, Süddeutsche, FAZ, Berliner Zeitung) และรับชมรายการโทรทัศน์เดียวกันและ
สื่อสารด้วยกันเอง

ข้อเสนอแนะ: การส่งเสริมให้มีความหลากหลาย

ข้อเสนอแนะที่เหมาะสมนั้นจำเป็นต้องพิจารณาความแตกต่างหลากหลายด้วย แน่นอนว่าประเทศเยอรมนีและประเทศไทยมีความแตกต่างในเรื่องต่างๆ ค่อนข้างมาก แต่ก็ยังมีความคล้ายคลึงกันอยู่ อาทิ ความยากลำบากพื้นฐานส่วนใหญ่ที่สื่อต้องเผชิญทั้งในสองประเทศคือการรวมเสรีภาพและการควบคุมเข้าด้วยกัน แม้ว่าจะมีทางออกในการแก้ไขปัญหาที่แตกต่างกันก็ตาม

ความแตกต่างและความคล้ายคลึงกัน

ตัวแปร	ประเทศเยอรมนี	ประเทศไทย
ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ / รัฐบาล และสื่อ	แยกกันอย่างเคร่งครัดระหว่างรัฐ (รวมทั้งองค์ของรัฐ) และสื่อ	บางสถานีย่อยภายใต้โครงสร้างของรัฐ
พื้นฐานทางกฎหมายสำหรับเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น	เสรีภาพของสื่อเป็นสิทธิทางรัฐธรรมนูญ	เสรีภาพของสื่อเป็นสิทธิทางรัฐธรรมนูญ แต่ขึ้นอยู่กับรัฐธรรมนูญ
ระดับของการรวมศูนย์อำนาจ	โครงสร้างของรัฐบาลกลาง	โครงสร้างส่วนกลาง (ทุกสถานีตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ)
ลักษณะทั่วไปของฉันทามติทางสังคมและสื่อในฐานะที่เป็นผลประโยชน์ของส่วนรวม	มีฉันทามติทางสังคมที่แข็งแกร่งมาก	มีฉันทามติทางสังคมอย่างกระจัดกระจาย
ระเบียบกฎหมายของสื่อ	กฎระเบียบค่อนข้างชัดเจนบนพื้นฐานของกฎหมายทั่วไปที่แปลเป็นกฎระเบียบของสื่อในสนธิสัญญาระหว่างรัฐ มีโครงสร้างองค์กรที่ซับซ้อนมากกว่า	มีระเบียบกฎหมายของสื่อที่ไม่ชัดเจนนัก สืบเนื่องจากกฎหมายที่ทับซ้อนกัน ความเป็นอิสระของศาล ไม่ถูกรับประกันเสมอไป
ความหลากหลาย (Plurality)	มีจำนวนที่สูงและมีการบังคับใช้	มีจำนวนที่ต่ำและไม่บังคับใช้อย่างเคร่งครัด
การแทรกแซงสื่อ	การแทรกแซงโดยองคมนตรีของรัฐ นักการเมืองและทางธุรกิจเกิดขึ้น ซึ่งกรณีเหล่านี้มักมีการรายงาน	การแทรกแซงเกิดขึ้นจากการพึ่งพาอาศัยกันของสถานีเอกชนของผู้ประกอบการ

คุณภาพของการผลิต	สถานีของประชาชนมีคุณภาพและ ความเป็นมืออาชีพค่อนข้างสูง	มีคุณภาพที่ไม่แน่นอน
การรายงานข่าวต่างประเทศ	สถานีของประชาชนมีนักข่าว ต่างประเทศ	ส่วนใหญ่มีการซื้อข่าวต่างประเทศ
ประเด็นด้านความมั่นคง	ไม่มีความเกี่ยวข้องในการควบคุมสื่อ	มีความเกี่ยวข้องอย่างสูงในการ ควบคุมสื่อ

ความแตกต่างบางส่วนข้างต้นนั้น มีความเป็นอิสระจากสื่ออยู่มาก ปัญหาการรักษาความปลอดภัยของสื่อซึ่งไม่เกี่ยวข้องในประเทศเยอรมนีกลับยังมีความกังวลอยู่ในประเทศไทยด้วยเรื่องความขัดแย้งในภาคใต้และไม่ได้ทำให้บริเวณชายแดนสงบอย่างแท้จริง ฯลฯ ในทำนองเดียวกันเพื่อเพิ่มคุณภาพของสื่อขึ้นอยู่กับทรัพยากรทางการเงินที่มีอยู่และความเต็มใจที่จะลงทุนในการผลิตที่มีคุณภาพดีอยู่ไม่น้อย สิ่งนี้จึงขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ชมเช่นเดียวกัน ข้อเสนอแนะต่อไปนี้จะให้ความสำคัญกับประเด็นของความหลากหลาย

ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะได้รับการยอมรับในฐานะรัฐชาติมานาน แต่ระดับของการบูรณาการของชาติยังคงมีความไม่แน่นอนอยู่ ในทิศทางที่ตรงกันข้ามกับประเทศเยอรมนี ประเทศไทยนั้นมีระบบรวมศูนย์กลางอย่างสูง โดยอำนาจดังกล่าวใช้สำหรับสื่อที่มีครอบคลุมระดับชาติเช่นกัน ยกเว้นโทรทัศน์ท้องถิ่นและสถานีวิทยุ ซึ่งสื่อโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สื่อที่ครอบคลุมทั่วประเทศสามารถมีบทบาทที่สำคัญในการรวมชาติ แต่มักจะเข้าใจกันผิดอยู่บ่อยๆ ในแง่ที่ว่าสื่อควรกระจายความเป็นชาตินิยมและมักถูกตีความเป็นไปในทางเฉพาะอยู่บ่อยๆจากศูนย์กลาง จึงเกิดข้อจำกัดการรวมชาติเนื่องจากประชาชนไม่สามารถระบุสิ่งเหล่านี้ได้ อีกแนวโน้มที่เหมาะสมคือการรวมภูมิภาคที่แตกต่างกันไว้ในรายการระดับชาติ

ข้อเสนอแนะที่ ๑ ส่งเสริมความหลากหลายทางภูมิภาค

ประเทศไทยมีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและประเพณีที่แตกต่างกันไม่ต่างไปจากประเทศเยอรมนี ซึ่งโดยปกติแล้วความหลากหลายเหล่านี้จะรวมอยู่ด้วยกันโดยอ้างอิงถึงแต่ละภูมิภาคได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ภาคอีสาน) และภาคใต้ ยกเว้นภาคใต้ที่อยู่บริเวณตอนล่าง ซึ่งถือเป็นกรณีพิเศษ (การรับชมโทรทัศน์แห่งชาติแต่เพียงอย่างเดียว ทำให้ประชาชนแทบจะไม่ได้รับข้อมูลที่หลากหลายจากภูมิภาคเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากไม่มีความเกี่ยวข้องกับความบันเทิง โดยอาจมีข้อยกเว้นอยู่บ้างที่ว่ารายการที่ผลิตในประเทศไทยทั้งหมดมักจะมุ่งเน้นไปที่กรุงเทพฯ จึงควรพิจารณาให้ความสำคัญและให้พื้นที่กับระดับภูมิภาคมากขึ้นในโทรทัศน์ระดับชาติ

ข้อเสนอแนะที่ ๒ การกระจายอำนาจสถานีต่างๆ

เงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับความหลากหลายในภูมิภาคคือสตูดิโอและสาขาของสถานีโทรทัศน์แห่งชาติที่มีอยู่ในแต่ละจังหวัด ซึ่งมักจะมีความใกล้ชิดกับภูมิภาคที่รายงานข่าว สถานีประชาชนในประเทศเยอรมนีจึงสามารถนำมาใช้เป็นตัวอย่างได้อย่างดี โดยที่ไม่จำเป็นต้องอ้างอิงถึงโครงสร้างของรัฐบาลกลางในการแพร่ภาพกระจายเสียง ที่ว่าในสถานการณ์ของประเทศไทยนั้นไม่สามารถปฏิบัติตามได้ แต่การกระจายอำนาจภายในสถานีนั้น ตัวอย่างของ BR และ WDR สามารถแสดงให้เห็นตัวอย่างได้

การกระจายอำนาจของ WDR และ BR นั้น WDR จะมีสตูดิโอหลายแห่งนอกเหนือจากสำนักงานใหญ่ในเมืองโคโลญจน์ โดยสตูดิโอเหล่านี้จะผลิตสารคดีหรือภาพยนตร์พิเศษที่เฉพาะเจาะจงและออกอากาศรายการเหล่านี้ในโทรทัศน์แห่งชาติและระดับภูมิภาค ส่วน BR นั้นเป็นแบบรวมศูนย์กลางมากขึ้น แต่มีสตูดิโอภายนอกเช่นกันและทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดกับสถานีเอกชนส่วนภูมิภาค

ข้อเสนอแนะที่ ๓ รายการระดับภูมิภาคแบบพิเศษ

ผู้แพร่ภาพกระจายเสียงสาธารณะทั้งหมดในประเทศเยอรมนีจะมีรายการระดับภูมิภาค (Das Dritte) ซึ่งเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับภูมิภาค หลายสารคดีหรือภาพยนตร์ในชื่อนี้มาจากสตูดิโอที่แตกต่างกันของภูมิภาค ซึ่งล้วนเป็นที่นิยมอย่างมาก สำหรับประเทศไทยนั้น อย่างน้อยรายการในภูมิภาคสามารถกระทำได้เช่นเดียวกัน อาทิ รายการสำหรับภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลางและภาคใต้ การตั้งชื่อสำหรับช่องต่างๆเหล่านี้ สามารถเชื่อมต่อกับประเพณีในภูมิภาคดังกล่าว เพื่อให้ผู้คนสามารถระบุได้ง่ายขึ้น ในประเทศเยอรมนีนั้นรายการข่าวแห่งชาติจะออกอากาศในเวลาเดียวกันกับสถานีภูมิภาคต่างๆทั้งหมด ซึ่งค่อนข้างมีเหตุผลอยู่มาก

จากการตระหนักดังนี้ ผู้ให้บริการของแต่ละประเทศควรเสนอช่องระดับภูมิภาค เมื่อนั้นจะเกิดทั้งการแข่งขันของหลายๆ ช่อง หรือเพียงสถานีหนึ่งเดียวก็จะสามารถเชื่อมต่อกับภูมิภาคหนึ่งหรืออื่นๆได้อีกด้วย ฯลฯ

ข้อเสนอสำหรับช่องในแต่ละภูมิภาค

ภูมิภาค	รายนามสถานี
กรุงเทพมหานคร	กรุงเทพฯ ทิว
ภาคกลาง โดยรวมกรุงเทพฯ (สถานีในจังหวัดอยุธยาหรือลพบุรีและสถานีเพิ่มเติมในเมืองใหญ่ที่มีลักษณะเฉพาะอย่างหัวหิน)	
ภาคเหนือ (สถานีในจังหวัดเชียงใหม่หรือลำปางและสถานีเพิ่มเติมในแม่ฮ่องสอน ฯลฯ)	ลานนา ทิว หรือเมือง ทิว
ภาคอีสาน (สถานีในจังหวัดขอนแก่นหรือโคราชและสถานีเพิ่มเติมในเมืองใหญ่ เช่น อุดรธานี อุบลราชธานี ฯลฯ)	อีสาน ทิว
ภาคใต้ (สถานีในภูเก็ต ชุมพรหรือนครศรีธรรมราช)	ทิว ทะเล
อาจเป็นภาคตะวันออก (สถานีในจังหวัดจันทบุรี)	
อาจเป็นภาคตะวันตก	

ข้อเสนอแนะที่ ๔ การผลิตละครหรือภาพยนตร์ชุดจากสถานีในแต่ละภูมิภาค

ละครหรือภาพยนตร์ชุดต่างๆ ในประเทศเยอรมนีที่ออกอากาศทั่วประเทศนั้น ผลิตโดยสถานีโทรทัศน์ภูมิภาค จึงประกอบด้วยส่วนที่แตกต่างกันรวมมาเป็นเรื่องที่กว้างขึ้น ซึ่งอาจจะวาดภาพของผู้ชมในชาติได้ แม้ว่าส่วนหนึ่งจะมีการเชื่อมต่อไปยังสถานที่เฉพาะก็ตาม ละครชุดที่เป็นที่รู้จักกันอย่างดีในประเทศเยอรมนีคือเรื่อง Tatort ซึ่งผู้วิจัยเองเกิดความสงสัยว่าละครชุดอาชญากรรมนั้นจะดึงดูดความสนใจในประเทศไทยได้มากน้อยแค่ไหน เนื่องจากผู้คนเองมักจะชอบแนวโน้มของละครที่เกี่ยวกับความรักโรแมนติกเสียมากกว่าแนวอื่น ๆ โดยโครงเรื่องของละครที่น่าสนใจซึ่งน่าจะเป็นไปได้ อาทิ

ก) การตามติดชีวิตของเพื่อนกลุ่มหนึ่งหลังจบการศึกษา ซึ่งกลุ่มดังกล่าวทำงานและประกอบอาชีพที่คล้ายคลึงกันในภูมิภาคต่างๆของประเทศไทย (โดยปกติแล้วอาชีพทางการแพทย์และการศึกษามักเป็นที่นิยม) โดยในแต่ละสัปดาห์จะมีการเสนอสิ่งที่น่าสนใจในแต่ละภูมิภาคและเนื่องจากยังเป็นวัยหนุ่มสาวกัน จึงมีเรื่องราวของความรักหรือการท่องเที่ยวช่วงวันหยุดเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อเรื่อง ฯลฯ

ข) “ความรักและความโรแมนติกในประเทศของเรา” โดยแต่ละผู้จัดจะต้องตามติดชีวิตรักของหญิงชายหลายๆคู่ ซึ่งแต่ละคู่จะแสดงเป็นลำดับๆไป โดยเรื่องราวควรจะมีคล้ายคลึงกันเพื่อให้ผู้ชมสามารถสังเกตและเปรียบเทียบวิธีการรับมือของแต่ละคู่ที่แตกต่างกัน ในขณะที่เดียวกันเรื่องราวก็จะให้พื้นที่เพียงพอที่จะแสดงวัฒนธรรมและประเพณีต่างๆ (เทศกาล การแต่งกายประจำภาค ฯลฯ)

ข้อเสนอแนะที่ ๕ การจัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อดำเนินการร้องเรียนเนื้อหาเฉพาะ

สำหรับสถานีของเอกชนนั้น นอกเหนือจากบริษัทสื่อของรัฐแล้ว Landesmedienanstalt ยังมีคณะกรรมการเฉพาะกิจพิเศษที่ต้องรับเรื่องร้องเรียนที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กและเยาวชน การโฆษณาและศักดิ์ศรีส่วนบุคคล คณะทำงานเหล่านี้ต้องตัดสินใจร่วมกับผู้แทนจากสถานีและตัวแทนทางกฎหมายเกี่ยวกับการร้องเรียนและการกำหนดค่าธรรมเนียม สมาชิกของคณะกรรมการดังกล่าวเป็นตัวแทนของกลุ่มงานเฉพาะที่เชื่อมต่อกับประเด็นปัญหา จึงเป็นตัวช่วยผ่อนภาระบริษัทสื่อของรัฐได้เป็นอย่างดีจากการตัดสินใจที่ลำบากที่อาจเกิดขึ้นได้ในบางครั้ง เพราะตัวแทนที่แตกต่างกันนี้ก็เป็นคณะกรรมการเฉพาะกิจอยู่แต่เดิมและการตัดสินใจลงความเห็นของคณะกรรมการถือว่าตั้งอยู่บนความยุติธรรม อย่างไรก็ตามก็ดีสืบเนื่องจากความเกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัย อาจควรจะมีคณะกรรมการเฉพาะกิจที่ชัดเจนซึ่งเชื่อมต่อกับปัญหาด้านความปลอดภัยโดยตรงก็อาจเป็นแนวทางแก้ไขปัญหาได้เช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะที่ ๖ การเชื่อมต่อที่ใกล้ชิดยิ่งขึ้นกับประชาชน

หนึ่งในรายการที่ได้รับความนิยมมากในประเทศเยอรมนี คือ การนำเสนอหมู่บ้านที่ได้รับเลือกออกอากาศในแต่ละสัปดาห์ โดยทีมงานนักข่าวจะไปยังหมู่บ้านและพูดคุยกับคนต่างๆ และสมาคมต่างๆ ก็จะจัดการแสดงออกมา ฯลฯ รายการเช่นนี้ทำให้ผู้คนในหมู่บ้านสามารถนำเสนอตนเองออกสู่กลุ่มผู้ชมที่ใหญ่และกว้างขึ้น โดยรูปแบบของการมีส่วนร่วมของผู้ชมเกิดความแตกต่างอย่างมากจากรายการที่มีการพูดคุยตามปกติแบบธรรมดาและการเล่นโชว์ต่างๆ

ข้อเสนอแนะที่ ๗ เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ควรปรึกษาหารือกันแทนที่จะก่อให้เกิดความรุนแรงต่อไป

ปัญหาหนึ่งของประเทศไทยที่ยังคงปรากฏอยู่คือปัญหาความรุนแรงที่ค่อนข้างอยู่ในระดับสูง กล่าวคือเมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ผู้คนมักจะอาศัยความรุนแรงเป็นทางออก โดยทั่วไปแล้วมีแนวโน้มที่ว่าเมื่อเกิดความขัดแย้งและความเห็นที่แตกต่างกันนั้น ผู้คนจะไม่กล่าวออกมาในที่สาธารณะ แต่สิ่งนี้ก็ยังคงเกิดข้อยกเว้น อาทิ กลุ่มคนเสื้อเหลืองที่มีการพูดคุยกันเองเช่นเดียวกับกลุ่มเสื้อแดง ฯลฯ ณ จุดนี้ สื่อสามารถมีบทบาทสำคัญในฐานะ “คนกลาง” โดยการนำผู้แทนของแต่ละกลุ่มที่มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันมาพูดคุยกัน เพื่อให้ทุกฝ่ายได้มีโอกาสพูดคุยและแสดงมุมมอง ทั้งยังให้เหตุผลประกอบคำกล่าวอ้างนั้นๆ สิ่งนี้จะทำให้สถานการณ์ง่ายขึ้นสำหรับผู้ชมที่จะค้นหาเหตุผลและจุดยืนของตัวเอง โดยเหตุการณ์ดังกล่าวมีรูปแบบที่แตกต่างกันมากมาย เช่น ในกรณีก่อนที่จะอภิปรายนั้น ผู้ชมในสตูดิโอหรือที่บ้าน สามารถแสดงความคิดเห็นล่าสุดของตนก่อน เมื่อหลังจากเสร็จสิ้นการอภิปรายลง การสำรวจความคิดเห็นก่อนหน้านี้ จะถูกนำเสนออีกครั้งเพื่อดูว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นจากก่อนหน้านี้หรือไม่และที่สำคัญคือผลลัพธ์ที่ออกมา นั้นมักจะสร้างความแปลกใจอยู่เสมอๆ

PRESS FREEDOM IN GERMANY:

Heribert Prantl, head of the Domestic Politics department at the Süddeutsche Zeitung.

<http://www.goethe.de/wis/med/dos/jou/pfr/en2298880.htm>

FREEDOM OF THE PRESS IN GERMANY

In Germany, freedom of the press is not so much under threat from the state; if security forces violate the right of editors not to disclose their sources of information, the Federal Constitutional Court intervenes and teaches the state authorities the value of press freedom for democracy. Nowadays, it is the media themselves which pose the greatest risk to the freedom of the press. The quality of journalism is deteriorating because media companies want to make more money out of the media than in the past.

German journalists who start to question their profession can easily find themselves in a situation reminiscent of a centipede who is uncertain which foot to put forward first: it is easy to get confused and trip over. We are not particularly good at defining the way we perceive ourselves, preferring to leave this tricky question to the communications scientists, who may not have a clue, but do have plenty of time to consider the matter. Journalists are no longer so keen to pursue lengthy discussions during editorial meetings, which no doubt has something to do with the economic difficulties which many newspapers are experiencing and the existential fears of quite a number of editors. The old saying “he who pays the piper, calls the tune” suddenly starts to sound more relevant once again.

In its judgements, the Federal Constitutional Court stresses the value of freedom of the press, defending – against attack by the police and public prosecutors – the independence of the press and the rights of journalists and editors to keep their sources of information secret. It calls on the state – for example in its recent judgement relating to a police raid on a German monthly magazine by the name of *Cicero* – to respect the fundamental value of press freedom for democracy. In other words, whenever the state attempts to shackle the press, Germany’s highest court intervenes to throw off these shackles again:

the first time this happened was over forty years ago when the security forces carried out a search of the premises of news magazine *Der Spiegel* and arrested its publisher, Rudolf Augstein, on the charge of alleged treason; and the same thing happens today when the security forces attempt to push aside the freedom of the press.

A risk to themselves

However, the freedom of the press in Germany is not so much under threat from the state authorities as from the press itself. Far worse than the state's attempts to shackle the press are the intellectual fetters which journalists impose on themselves: one problem is the mixing of journalism and PR. Another problem concerns the combination of journalism, politics and business, i.e. the fact that more and more journalists are allowing themselves to become the stooges of, above all, business lobbies. The public's respect for journalism is dwindling as a result; this is accompanied by a corresponding decline in the awareness of the value of press freedom. This is why there are increasing cases of the state searching the editorial offices and private residences of journalists – yet the public's reaction to this is reserved. There is no longer any appreciation of press freedom, nor any fear of it.

Occasionally, cases come to light in which the telephones of journalists have been tapped by the public prosecutor or police. Worse than these state eavesdroppers, however, are the media managers and financial investors for whom newspapers are simply a means of earning them money, just like any other commodity – and therefore constantly seek to cut editorial costs. Publishing bosses talk about a new concept – the “speeding reporter” who is ready with “laptop and camera close to the scene and who reports online, on air and in print”. A journalist of this ilk is to take responsibility for all media in future – television, radio, online reports and newspapers.

This concept has a name: innovation-mad media managers without the slightest notion of journalism talk of “multifunctional journalists”, claiming simply that times have changed. They say there is no time these days to sit and enjoy a cup of coffee after an editorial meeting, idly spinning the globe. Instead, journalists should get off their backsides and write reports for online publications. They call this modern journalism, close to Joe Public;

in reality, however, it means redundancies and a deterioration in working conditions. There are now newspapers which have what is dubbed a “mobile editorial office”, where three editors in a van drive around towns whose local editorial offices have been shut down.

Already, one in three German journalists complains that there is not enough time “to keep abreast of one particular issue”. This jeopardizes the central role of the journalist – to track down new developments, and collect, evaluate and disseminate facts and opinions. There is a risk that German journalism will become superficial and dull – because the pressure on profits is increasing, and because expert, fully qualified journalists are being replaced by multimedia production assistants who know a little about everything and have detailed knowledge about nothing.

Enlightenment skills

Freedom of the press nowadays, 58 years after the establishment of Germany’s constitution, is a basic right enshrined in law. It is so beautifully preserved by the judges at the Federal Constitutional Court in Karlsruhe that it could almost still be alive. But only almost: from time to time, the animal is dusted off, set up in front of the class by the biology teacher, who explains what the animal did when it was still alive, when it hunted and ate. Sometimes a miracle occurs, and the freedom of the press suddenly becomes dangerously alive. When a miracle like this does happen, when in other words the press comes too close to those in power, and uncovers a genuine large-scale scandal, this is a moment of glory for journalism. Unfortunately, however, such scandals tend only to last for a limited period of time, and it is not long before, as the German saying goes, another sow is driven through the village. There is a lack of staying power, both in politics and in the media. Nonetheless, those weeks in which investigative journalism sheds light into the dark corners of our community prove to me that the media still possess a certain skill about which I repeatedly have my doubts: the power of the press to enlighten, inform and expose, not to mention its superior revelatory skills. I say this as a political journalist and head of a political department, who used to be a judge and public prosecutor. These moments of glory show just what good journalism can achieve, if only it is given the chance.

A mighty river

Following the cartoon controversy, a fundamental debate raged in Germany: what does freedom of the press mean, and what is done to protect it? Under German law, the freedom of the press is like a mighty river, like the Rhine, Danube or Nile. Not everything which floats in the river is clean, and not everything which drifts along it is precious. The freedom of the press carries valuable and worthless articles, it carries decent and offensive photos, boring and provocative caricatures; and it must also put up with journalists who do not behave in the way one would like someone to behave who claims to be exercising a basic right. Press freedom is not only for products and protagonists of particularly high standing; it does not and must not make distinctions according to quality because otherwise whoever makes the decision about what constitutes good quality would be free to grant and withdraw protection of press freedom as he sees fit.

Freedom of the press is as important to a journalist as independence is to a judge – it represents the basic tenet of their profession. Without independence, there is no justice, and without freedom of the press, there is no good journalism. This press freedom demands, however, that journalists, publishers and media companies accept this responsibility.

29 October 2012, available at:

<http://www.unhcr.org/refworld/docid/508fa38b28.html> [accessed 12 March 2013]

The German constitution and basic laws guarantee freedom of expression and of the press, but there are provisions banning hate speech, Holocaust denial, and Nazi propaganda. Despite a few attempts by political and economic actors to interfere in news coverage, the media remained free and vibrant in 2011. No journalists were convicted on criminal libel charges during the year. Freedom of information legislation that took effect in 2006 established that information held by public authorities should be open and available, but it also contains numerous exceptions and requires the payment of high fees in advance of every request.

An antiterrorism law that gives authorities greater power to conduct covert surveillance took effect in 2009. It permits remote and secret searches of computers, telephone lines, and homes of suspected terrorists, and is meant to expand the investigative powers of the German Federal Criminal Police Office. Journalists remain concerned that the law will limit their ability to keep sources confidential, but at the end of 2011 there had been no cases of it being explicitly used against journalists.

Germany's controversial 2008 data retention law was overturned by the Federal Constitutional Court (FCC) in 2010. Based on a European Union directive, the law had required telecommunications companies and internet service providers to store data for up to six months. It also permitted the wiretapping of journalists under certain circumstances. In June 2011 the Interior Ministers' Conference called for a new law that would shorten the data retention period, but at year's end the government had not introduced a new version. Also in 2011, the FCC decided that the legislature does not have to grant journalists the same protection as persons subject to professional secrecy, such as deputies or lawyers. According to the judgment, law enforcement authorities can investigate journalists' telecommunications data, despite their right to refuse to give evidence. Separately, in January 2011 the FCC for the first time declared the search of a community radio station without an adequate proportionality test to be unconstitutional.

In a positive step, the cabinet adopted a draft law to strengthen press freedom in 2010. The planned law would give greater protection to journalists who report information leaked from government informants. It would also revise the penal code provisions used to prosecute betrayal of state secrets and tighten the circumstances in which a journalist's materials can be confiscated. The parliament had still not passed the bill at the end of 2011, but the government expected it to do so in the first half of 2012.

The German media generally enjoy editorial independence. However, in 2011 there were several cases of journalists and media outlets being intimidated by political and economic actors with the aim of interfering in news coverage. In December, President Christian Wulff pressured the country's leading tabloid, BILD, to block a critical story about an unusual personal loan he received, leaving editor Kai Diekmann a menacing voice-mail message in which he raised the prospect of "war" if the tabloid reported on the loan. The president also called members of the board at the Axel Springer publishing company with the same aim. In other cases, important economic actors like the financial manager Carsten Maschmeyer and the regional bank HSH-Nordbank tried to limit critical reporting. In a series of letters and calls, Maschmeyer threatened the authors of investigative stories about his business dealings with legal retaliation. And in September it was revealed that the board of HSH-Nordbank had hired a security company to monitor editorial offices and journalists in 2009 in order to identify whistle-blowers.

There has also been rising concern about political influence on Germany's national public television network, Zweites Deutsches Fernsehen (ZDF). In 2011, politicians of the ruling party who sit on the broadcaster's program committee issued an admonition against the investigative political program FRONTAL 21, accusing the journalists of unbalanced reporting. In 2009 the board of ZDF declined to renew the contract of editor Nikolaus Brender, contrary to the network director's request. Media monitoring groups such as the Vienna-based International Press Institute alleged that political interference had played a significant role in the outcome. Violence against journalists is rare, and there were no reported attacks on journalists in 2011.

There are almost 350 daily and more than 20 weekly newspapers in Germany. While local and regional newspapers have the greatest influence, there are 10 nationally distributed

titles. Financial strains have fueled a trend of merging editorial departments, leading to diminished media plurality and a reduced diversity of views. Germany's television market is the most competitive in Europe, with more than 90 percent of households having cable or satellite television. The typical public-service broadcaster provides a region, usually a state, with radio and television. Some are joint corporations and provide coverage to several states; for example, the company NDR serves four northern states. There are nine regional public-service broadcasters for the 16 states, plus ZDF and two national public radio stations. All are financed primarily by license fees and managed by independent bodies. In addition, a number of private broadcast outlets operate throughout the country. Germany is home to some of the world's largest media conglomerates.

Approximately 83 percent of Germans accessed the internet in 2011. There is a legal ban on accessing online child pornography and Nazi propaganda. Although there are no prepublication censorship regulations, the 2011 Google Transparency Report indicated that German authorities requested the removal of 4,127 items from the web during the year. The most common reasons included defamation, privacy or security issues, and hate speech.

FREEDOM OF THE PRESS 2012 - THAILAND

5 September 2012, available at:

<http://www.unhcr.org/refworld/docid/5049e25828.html> [accessed 12 March 2013]

Status change explanation: Thailand improved from Not Free to Partly Free due to the expansion of media coverage leading up to and following the July 2011 elections. Throughout the year, violence against journalists, censorship, and media restrictions lessened; however, the end of 2011 saw a return to repressive practices through a new online monitoring agency and expanded use of *lèse-majesté* laws.

The Thai press freedom environment improved in 2011 due to the lapse of the state of emergency at the end of 2010, which allowed for more open coverage in the run-up to the July elections. The elections quelled the ongoing conflict between the red-shirted backers of the United Front for Democracy Against Dictatorship (UDD) and the yellow-shirted supporters of the People's Alliance for Democracy (PAD). The eventual victory of the Pheu Thai Party – led by Yingluck Shinawatra and supported by many red shirts – in July was seen as a gain by democracy activists. However, toward the end of the year the government began cracking down on journalists as a result of enhanced monitoring of electronic media, as well as the increased harassment of reporters. The authorities intensified prosecutions under *lèse-majesté* laws and, on December 1, opened the new Cyber Security Operations Centre (CSOC), which extends control over online media, particularly blogs and social media, and aids the large-scale shutdowns of websites.

The 2007 constitution restored and extended freedom of expression guarantees, replacing an interim charter imposed by a military government in 2006. The legislature also replaced the 1941 Printing and Publishing Act, though various pieces of legislation enacted by the military government remain a threat to press freedom. The 2007 Internal Security Act grants the government sweeping powers in the event of vaguely defined security threats, including the detention of suspects for 30 days without charge. The end of the state of emergency encouraged a more open media environment, with journalists increasingly critical of the government and its policies. While the media environment as a whole has become freer, certain topics, such as the monarchy, remain off limits to Thai society.

The punitive *lèse-majesté* laws assign penalties of up to 15 years in prison for criticism of the king, the royal family, or Buddhism. Complaints can be brought by one citizen against another, and authorities are required to investigate such allegations, which have increased in recent years alongside the government's use of the law to stifle dissent. In 2011, many high profile *lèse-majesté* cases were tried, resulting in harsh punishments. In October, Ampon Tangnoppakul, a 61-year-old man, was sentenced to 20 years in prison for allegedly sending four text messages that were insulting to the monarchy. Shortly after his trial, another *lèse-majesté* case made the headlines. Joe Gordon, an American of dual citizenship, was sentenced to two and a half years in prison for posting online translations of a book on that is banned in Thailand, even though he was in the United States at the time. The authorities said that "liking" or promoting a post on Facebook or other social-networking sites constituted a violation of *lèse-majesté* laws. Alongside these two cases, other high profile *lèse-majesté* trials have prompted a backlash against the laws and their harsh implementation. In October 2011, a government official – in response to UN and international criticism – commented that *lèse-majesté* laws may have been overused and "inadvertently" limited free speech, prompting an unprecedented debate over their reform.

Although self-censorship on topics involving the monarchy remains the rule, newspapers provide a diversity of news and opinion, and even feisty commentary and analysis of domestic politics. In addition to some state limitations on what can or cannot be published, owners of news outlets have become increasingly polarized in recent years, advocating a hard line on both sides of the political divide. At the same time, foreign and local journalists were able to report more freely in 2011 compared with 2010. While the media environment is still not fully open, journalists were largely safe from mob attacks, physical threats, or legal intimidation. The authorities allowed an official investigation into the death of Hiro Muramoto, a Japanese cameraman, who died during public demonstrations in April 2010. It was widely reported that he was shot by the military. However, there is still a sense of ongoing impunity surrounding acts of violence against journalists, and lingering distrust between the public and journalists.

The mainstream print media remain robust. Large conglomerates and prominent families, some with political ties, own the majority of outlets. While print media are privately owned, radio and television remain under the direct or indirect control of the state. Many

radio stations were closed after the 2006 military coup, though hundreds of officially registered stations continue to broadcast throughout the country. Government control of the broadcast media increased in 2007, when the Public Relations Department took over Thailand's only independent television station, iTV. Officials claimed that the station, previously run by a company that had been owned by former prime minister Thaksin Shinawatra, had illegally changed its operating concession with the prime minister's office and owed crippling fines. A new public broadcaster, the Thai Public Broadcasting Corporation, was established in January 2008. The 2008 Broadcasting Act governs the licensing of radio and television in three categories – public, private, and community media. Thousands of Thailand's community radio stations continue to operate outside the law due to the government's failure to establish a regulatory and licensing commission. In 2011, 10 local community radio stations were shut down after claims that they had violated lèse-majesté laws.

The internet was accessed by approximately 24 percent of the Thai population in 2011. Government censorship of the internet has been in place since 2003, largely to prevent the circulation of pornography and illegal products. However, since the 2006 coup, internet censorship has increasingly been used against potentially disruptive political messages and sites that are considered a threat to national security, including those of Muslim separatist groups in Pattani. As in past years, Thais took their heated debates to the internet and social-networking sites, where the government and military undertook a much more focused effort to control commentary and information deemed incendiary, divisive, and subversive. This led to some self-censorship.

The Ministry of Information and Communication Technology (MICT) blocked at least 2,200 websites between April and June 2010. In the first half of 2011, Google reported that MICT requested that 225 videos be removed from YouTube for having content that allegedly violated lèse-majesté laws, up from 45 in 2010. Most of the sites were seen as insulting to the monarchy, although they included some independent news sites, such as PRACHATAI. In 2010, the Thai Netizen Network cited sources indicating that the number of blocked websites was as high as 10,000.

The opening of the CSOC in 2011 signaled an even greater decline in Thai internet freedom. It has enabled the MICT to shut down and block online content more quickly, without the need for a court order. The CSOC is also working with internet service providers and website owners to block content not only in Thailand, but globally. Their efforts are particularly focused on social-networking sites such as Twitter and Facebook, both of which have gained significant ground in Thailand recently. The CSOC also intends to amend the Computer Crimes Act (CCA) in order to streamline prosecutions of violators. The controversial CCA assigns prison terms of up to five years for the online publication of forged or false content that endangers individuals, the public, or national security, as well as for the use of proxy servers to access restricted material. The legislation was first invoked against a blogger in 2007, and has increasingly been used to apply *lèse-majesté* laws to the internet. The editor of PRACHATAI, Chiranuch Premchaiporn, was charged under the CCA in March 2010 for refusing to remove critical comments from the site. Chiranuch, more popularly known as "Jiew," faces up to 82 years in prison for two separate cases, both based on alleged violations of the CCA and *lèse-majesté* laws. In September 2011, her trial was postponed until late February 2012. PRACHATAI has been harassed by the police and burdened by the CCA's requirement that websites monitor and take responsibility for user comments. As a result, the news site has removed its discussion forums.

บรรณานุกรม

Die Medienanstalten (2012a). *Commission for the Protection of Minors in the Media (KJM)*. Retrieved from http://www.die-medienanstalten.de/profile/organisation/_commission-for-the-protection-of-minors-in-the-media-kjm.html [08.09.12]

Die Medienanstalten (2012b). *Commission on Licensing and Supervision (ZAK)*. Retrieved from <http://www.die-medienanstalten.de/profile/organisation/commission-on-licensing-and-supervision-zak.html> [08.09.12]

Die Medienanstalten (2012c). *Conference of Directors of the State Media Authorities (DLM)*. Retrieved from <http://www.die-medienanstalten.de/profile/organisation/conference-of-directors-of-the-state-media-authorities-dlm.html> [06.09.12]

Die Medienanstalten (2012d). *Interstate Treaty on Broadcasting and Telemedia*. Retrieved from http://www.die-medienanstalten.de/fileadmin/Download/Rechtsgrundlagen/Gesetze_aktuell/13_RStV-englisch.pdf [06.09.12]

Die Medienanstalten (2012e). *Organisation*. Retrieved from <http://www.die-medienanstalten.de/profile/organisation.html> [06.09.12]

Die Medienanstalten (2012f). *Tasks*. Retrieved from <http://www.die-medienanstalten.de/profile/tasks.html> [06.09.12]

Die Medienanstalten (2012g). *The Commission on Concentration in the Media (KEK)*. Retrieved from <http://www.die-medienanstalten.de/profile/organisation/the-commission-on-concentration-in-the-media-kek.html> [08.09.12]

Die Medienanstalten (2012h). *The Media Authorities*. Retrieved from <http://www.die-medienanstalten.de/home.html> [06.09.12]

Die Medienanstalten (2012i). *ZAK / Representative for editorial and advertising content*. Retrieved from <http://www.die-medienanstalten.de/profile/organisation/commission-on-licensing-and-supervision-zak/zak-representative-for-editorial-and-advertising-content.html> [08.09.12]

Die Medienanstalten (2012j). *ZAK / Representative for platform regulation and digital access*. Retrieved from <http://www.die-medienanstalten.de/profile/organisation/commission-on-licensing-and-supervision-zak/zak-representative-for-platform-regulation-and-digital-access.html> [08.09.12]

Deutsche Welle (2012). *16.8.1988: The Gladbeck Hostage Drama*. Retrieved from http://www.todayinhistory.de/index.php?what=thmanu&lang=en&manu_id=1551&tag=16&monat=8&weekd=&year=2007&weekdnum=&dayisset=1&lang=en [14.09.2012]

German Law Archive (1996). *Broadcasting Law in Germany*. Retrieved from <http://www.iuscomp.org/gla/literature/broadcst.htm> [06.09.12]

Goethe Institut (2012a). *In the Digital Age – German Radio*. Retrieved from <http://www.goethe.de/wis/med/ein/en9628756.htm> [11.09.12]

Goethe Institut (2012b). *Internet and Web 2.0 in Germany*. Retrieved from <http://www.goethe.de/wis/med/ein/en18305.htm> [11.09.12]

Goethe Institut (2012c). *The Brender Case: How Free Is Public Service Television?*. Retrieved from <http://www.goethe.de/wis/med/rtv/mpg/en4690301.htm> [12.09.12]

Goethe Institut (2012d). *Watching TV in Germany*. Retrieved from <http://www.goethe.de/wis/med/ein/en9581923.htm> [11.09.12]

Kleinsteuber, H. J. & Thomass, B. (2012). *Media landscape: Germany*. Retrieved from http://www.ejc.net/media_landscape/article/germany/ [03.09.12]

Meyn, H. (1994). *Mass Media in the Federal Republic of Germany*. Berlin: Wissenschaftsverlag Volker Spiess.

Schulz, W., Held, T. & Dreyer, S. (2008). *Regulation of Broadcasting and Internet Services in Germany: A Brief Overview*. Hamburg: Hans-Bredow-Institut.

Spiegel Online International (2012a). *Angry Call: President Accused of Threatening Tabloid Newspaper*. Retrieved from http://www.spiegel.de/international/germany/_angry-call-president-accused-of-threatening-tabloid-newspaper-a-806665.html [13.09.12]

Spiegel Online International (2012b). *German President Resigns: Search for Wulff's Successor Begins*. Retrieved from http://www.spiegel.de/international/germany/_german-president-resigns-search-for-wulff-s-successor-begins-a-815910.html [13.09.12]

Schulz, G., S. Ernst, O. Zimmermann, 2009: Der WDR als Kulturakteur Anspruch • Erwartung • Wirklichkeit <http://www.kulturrat.de/wdr.pdf>